

พตตช-๑๐๖๖๑ NSSI ต.ชุมพลบุรี อ.ชุมพลบุรี จ.ศรีสะเกษ ๐๓ ไร่ ๕๐ ไร่ ๑๐๐ ไร่ ๑๕๐ ไร่ ๒๐๐ ไร่ ๓๐๐ ไร่ ๔๐๐ ไร่ ๕๐๐ ไร่ ๖๐๐ ไร่ ๗๐๐ ไร่ ๘๐๐ ไร่ ๙๐๐ ไร่ ๑๐๐๐ ไร่

ISSN 1906-6317

วารสาร **กัลยาณ**

Kanlayano Journal

ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๓๓ เดือนมิถุนายน-กรกฎาคม-สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

อินทผลัม
มูลนิธิสวนแก้วฯ สาขาปราจีนบุรี
(กบินทร์บุรี)

กล้วยไฟหรือบเปิ้ล

ร้อย มณีโชบ

หลวงพ่อ ผมมาขอพร
ให้ถูกหวยรางวัลที่ 1
อยากได้เงินสัก 30 ล้าน

เอ้าพนมมือ.. ตั้งสติ.. รับพรไป 2 ข้อ
ข้อ 1 ชื้อแล้วเก็บตึ๊ๆ อย่าทำหล่นหาย!
ข้อ 2 ชื้อแล้วจำด้วย ว่าชื้อมาจากไหน?

“มือทำให้รวย หวยทำให้จน”
ค่อยๆร่ำรวยจากทำมาหากิน
ดีกว่าจนสวบสาบเพราะติดการพนันนะโยม!

“สร้างสรรค์พัฒนาสังคม เสริมบุญบารมี ให้ตนและครอบครัว”
ร่วมสร้าง “กองทุนสัมมาชีพ วัดสวนแก้ว” หรือ
ร่วมสร้างผ่านทาง...ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่
บัญชีเลขที่ 013-1-42109-5
ได้ตามกำลังศรัทธา

ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๓๓ เดือนมิถุนายน-กรกฎาคม-สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ISSN ๑๙๐๖-๖๓๑๗

เจ้าของ มูลนิธิสวนแก้ว, องค์กรสาธารณประโยชน์

ประธานอำนวยการ

พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

คณะที่ปรึกษา

พระครูศรีปริยัติชยาภรณ์,	พระครูวิจิตรปฐมรัตน์,
พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร,	พระมหาสุชาติ เกตุธมฺโม
คุณสมบัติ ชำตะรุปะชีวิน,	คุณบุหงา ตั้งประสิทธิ์,
คุณยุพิน เอี่ยมโอภาส,	ด.ต.วินัย ทองศิริ,
คุณปิยวรรณ สายนุ้ย,	คุณสมพงษ์ ประเสริฐศิลป์,
คุณศิริพร ชื่นครุ,	คุณสุทธิพร บุญภักดี

บรรณาธิการ

อัทมมยตา

กองบรรณาธิการ

ว.จิณฺณโสตร์,	คุณณิชากร โตดนาดี,
คุณอนุชา ยอดบรรยง,	คุณฉัตรชัย ราชทวีรยกุล,
คุณรณธรรณ ต๊ะปัญญา,	คุณกวินศักดิ์ ชนนันทศรี,
คุณสุทธิพงษ์ วงษาซ้าย,	คุณมานพ เกตุรักษา,
คุณพีรสิษฐ์ อารมณเสรี,	คุณกชธรณ รามัญอุดม

วัตถุประสงค์ของวารสารกัลยาโณ

๑. เพื่อเผยแพร่พระพุทธศาสนา
๒. เพื่อส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมรายอันดีงาม
๓. เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีไทย
๔. เพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมของมูลนิธิสวนแก้วและวัดสวนแก้ว
๕. เพื่อเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของพุทธศาสนิกชน

ออกแบบสิ่งพิมพ์

สำนักงานวารสารกัลยาโณ (ติกัลยาโณ) วัดสวนแก้ว
หมู่ที่ 1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140
Computer Graphics : ว.จิณฺณโสตร์

Website / E-mail

www.kanlayano.org

E-mail : Kanlayano@yahoo.com

bookkan54@gmail.com

พิมพ์ที่ เอกณัฐ กราฟฟิค 99/1610 พิศาลโครงการ 8
แขวงสามตำ เขตบางขุนเทียน กทม. โทร. 0 2496 5267

พรรณาธิการ ชวนคุย

ขอความเจริญในธรรมจงมีกับทุกท่าน

@ ในช่วง ๓ เดือนที่ผ่านมา ประเทศไทยเรามีเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ทุกอย่างล้วนมีเหตุปัจจัยทำให้เกิดขึ้น หลวงพ่อพุทธทาส ใช้คำว่า “ตถตา” มันเป็นเช่นนั้นเอง ดังนั้น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีผลกระทบต่อจิตใจชาวพุทธอยู่บ้าง แต่ส่วนใหญ่แยกแยะปัญหาคำสอนและปัญหาส่วนบุคคลออกได้ จึงทำให้ชาวพุทธก้าวผ่านปัญหาและตระหนักรู้ เรียบรู้ปัญหาในครั้งนี้ได้ ซึ่งจะเป็นบทเรียนในการปฏิรูปสถาบันสงฆ์ให้มีความเข้มแข็งมากกว่าที่เป็นอยู่ ตลอดถึงชาวพุทธจะได้มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาและปฏิบัติตามหลักพุทธศาสตร์ได้อย่างถูกต้องต่อไป

@ ช่วงนี้เข้าสู่ฤดูฝน หรือภาษาพระเรียกว่า “ฤดูกาลเข้าพรรษา” เป็นฤดูกาลที่ให้ความสำคัญกับพระ ตลอดถึงอุบาสก-อุบาสิกา พร้อมกันนี้ ขอเรียนเชิญท่านทั้งหลายที่มีความสนใจปฏิบัติหรือศึกษารธรรมะ ที่วัดสวนแก้ว นนทบุรี หลวงพ่อพยอม ท่านมีเมตตาที่จะบรรยายธรรมทุกวันอาทิตย์และทุกวันพระ นอกจากนี้ หลวงพ่อท่านยังมีเมตตาบรรยายธรรมให้กับผู้ที่มาถือศีลอุโบสถที่วัดสวนแก้ว เพื่อลดส่วนเกิน เลื่อนระดับปัญญา ช่วงเข้ามิดทุกวัน (๐๕.๐๐ น.) อีกด้วย ดังนั้น โอกาสดี ๆ ปีหนึ่งจะมีช่วงเข้าพรรษาที่มีการปฏิบัติอย่างเข้มข้นกว่าช่วงอื่น ๆ ท่านใดสนใจหรือไม่อยากปล่อยโอกาสให้ล่อนวล เชิญได้ที่วัดสวนแก้ว หรือติดต่อสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่วัด

@ ส่วนบทความในวารสารกัลยาโณ ฉบับนี้ มีเนื้อหาสาระของหลวงพ่อพยอม นำมาเสิร์ฟอาหารใจเหมือนเช่นเคย เริ่มต้นเรื่อง “การเข้าพรรษาปีที่ ๖๑”, เรื่องที่สอง “ถามมาหลวงพ่อพยอมจะตอบเอง” ซึ่งจะเป็นปัญหาที่สังคมอยากรู้ มีทั้งเรื่องทางโลกและทางธรรมที่กำลังเป็นข่าวอยู่ในขณะนี้, เรื่องที่สาม “ใช้...บ้ำระห่ำ”, เรื่องที่สี่ “ไม่โง่ดำน้ำพริกละลายแม่ น้ำ” ฯลฯ นอกจากนี้ ยังมีบทความของผู้รู้ท่านอื่น ๆ ร่วมเขียนบทความแชร์ความรู้ ผ่านบทธรรมะได้อย่างน่าสนใจและสร้างความรู้ได้อย่างดีเช่นกันมีให้อ่านจุใจ

@ ท้ายที่สุด ขออนุโมทนาบุญกับทุกท่าน ที่ได้มีส่วนร่วมในการจัดพิมพ์หรือช่วยเหลือในด้านอื่น ๆ จนทำให้วารสารบรรลุเป้าหมาย และขอให้ทุกท่านมีความสุขทั้งทางโลกและทางธรรม ที่จะช่วยหนุนนำให้เข้าถึงธรรม มีปัญญาที่ดับทุกข์ได้ดียิ่งขึ้นไป.

อตมมยตา...✍

เข้าพรรษา (हारธรรม) ขจัดโกง

เข้าพรรษา ตั้งสังจา มาทำดี
เร่งทำดี พรรษานี้ ไม่ริรอ
เข้าพรรษา ไบราณมา ปู่ ฆ่า ฝึก
ห้อมพระธรรม นำชีวิต จิตพิงพา

มายุคใหม่ ยุคแห่งไทย สัจจคุณย์
ยุคพ่อบ้าน แม่บ้าน ขาดวินัย
เป็นพ่อบ้าน แม่บ้าน ปานว่าเด็ก
สิงเสพติด นำชีวิต ปลิตมรณา

ทั้งเรื่อง โกง โขง โย โนประเทศ
จิตไร้ธรรม มานำฝ่า พาเราเดิน
จิตคดโกง เกิดจากใจ อยากได้ก่อน
ทั้งชั้นซ้อน ซ่อนเงื่อน กลบเกลื่อน โกง

ต้องต่อต้าน ไม่ยอม และไม่ทน
รวมพลัง ขังต่อต้าน โกงประชา
อีกประการ ต้องต่อต้าน เห็นแก่ตัว
เลียดสะ จะขจัด ตัดตัวโกง

เลียดสะ จะชนะ นำระห้า
เลียดสะ จะชนะ เห็นแก่ตัว
ไม่อยากได้ ไนทรัพย์ ของผู้อื่น
เลียดสะ จิตเรานะ ไม่คิดเอา

ทำทุกที่ ความดีมี ทุกที่หนอ
เลิกขงง้อ ขอแต่ดี ดีไม่มา
ท่านหม่อมพิก ฝึกหัดใจ โกลปัญหา
ใช้ธรรมมา แก้ปัญหา ชั่งคาใจ
ยุคข้อมูล ข่าวสาร ปานน้ำไหล
ยุคแห่งไทย โกลธรรม มานำพา
ขังเทียวเรศ เป็กเหล้า เมฆอยู่หนา
ยุคข่าวสาร ไหลป่า แก้งยาเจริญ
เกิดจากเหตุ เจตแห่งใจ ธรรมขาดเขิน
จึงสว่างเกิน เดินทางผิด คิดคดโกง
แล้วจึงซ่อน ซ่อนวิธี มีเป็น โขง
ที่ลวง โขง ประเทศชาติ ขาดพัฒนา
ไม่เป็นคน เห็นแล้วเฉย เลยไปหนา
ใช้อาญา มาจัดการ สันดานโกง
มันคือชั่ว ตัวที่เด่น เป็นโขง
ปิดฝาโงง โขงเด่น เห็นแก่ตัว
ธรรมขึ้นำ กำจัด โกง สุ่มในหัว
เลียดสะ ชนะชั่ว ตัวคิดเอา
แต่หยิบยื่น ช่วยเหลือ เพื่อพวกเขา
คนขัดเกลา เขาสะละ ชนะ โกง ๆ

ประพันธ์โดย
มานพ เกตุรักษา (ครูโรงเรียนวัดสุวรรณาราม)

5 การเข้าพรรษา ปี ๖๑

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

11 ถ้ามมาหลวงพ่อยอม
จะตอบเอง

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

23 ใช้...บ้ำระห่ำ

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

51 ไม้ไ้ ตำน้าพริกละลายแม่น้ำ

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

71 สกู๊ปพิเศษ : ข้อคิดสะกั้ดธรรม
“จับ ! ไม่จับ !”

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

75 ทำไม่ถึง “บวชไม่สึก ?” ตอน ๑๔

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

77 สะกั้ดข่าว : พระพยอม
อยากบอก “โกงบ้ำระห่ำ”

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

81 สะกั้ดธรรม จากสวนโมกข์
ถึงสวนแก้ว “สั้มาอาชีวะ :
ทำมาหากินชอบ”

โดย...พุทธทาส

89 ไคร่ครวญในธรรม
“ปริศนาธรรมผ่านภาพธรรม”

โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

101 สวนแก้วแพร์
“มะม่วงหาวมะนาวโห่
ผลไม้ที่ถูกมองข้าม”

โดย...มูลนิธิสวนแก้ว

105 ภาพ...พัฒนา

113 ยั้มเข้าไว้ ใจไม่ทุกข์
“เหนื่อยอย่างหัวเราะ หรือ
สบายแล้วร้องไห้”

โดย...โยมแ้ว สั้ขทาน

114 วิตามินใจ “สู้ต่อไป”

โดย...นายมะเนาว์

115 ประชาสัมพันธ์
“กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว”
และไปวารณา

117 รายนามผู้บริจาคทรัพย์พิมพ์
วารสารกัลยาโณ

การเข้าพรรษา

ปี ๖๑

พระพรหมญาณวชิโรดม (พระพรหมญาณวชิโรดม) วัดสวนแก้ว จังหวัดนนทบุรี

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

*“การเข้าพรรษาปี ๖๑” บทสัมภาษณ์...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารกัลยาโณ ฉบับที่ ๓๓ ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันเสาร์ที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๑

การเข้าพรรษาเป็นประโยชน์ต่อชาวพุทธที่ต้องการเลื่อนระดับ ถ้ายังศรัทธาเลื่อนเป็อนอยู่ ละก็คงจะไม่เห็นความสำคัญของเข้าพรรษา ซึ่งเป็นการริตส่วนเกินออกอย่างสำคัญ ชาวบ้านเอง ก็มาถือศีลอุโบสถงดเว้นการใช้จ่ายส่วนเกิน

มือเย็นกินก็ลดไปหนึ่งมือ

แต่งเนื้อแต่งตัวที่หลับที่นอนก็ไม่ได้แพงสูงใหญ่

และที่สำคัญก็คือ การริตอารมณ์ของการต้องเสพสมคู้ครองอะไรกัน นี่ก็มีการยกเว้นถืออุโบสถช่วงเข้าพรรษา

จึงเป็นการเรียกเข้าพรรษาริตพิษของกิเลสหลายตัว ให้ออกไปจากวิถีชีวิตเรา

ดังนั้น ใครไม่เข้าพรรษาก็คอยดูเถอะ กิเลสตัณหาและปัญหาจะเข้ามาแทนเข้าพรรษา เข้าหาธรรม เข้าหาศีล เข้าหาบารมีกันนี้

ฉะนั้น ก็อยากจะเชิญชวนชาวพุทธว่า **อย่ามองข้ามการเข้าพรรษา อย่ามองแต่เพียงว่า เป็นเรื่องวินัยของพระไปไหนไม่ได้ฝนตก เต็ยวจะไปเหยียบข้าวกล้าในนา นั้นมันโบราณเกินไปแล้ว**

เต็ยวนี้พระนั่งรถขึ้นเครื่องบินจะไปเหยียบข้าวกล้าในนา ยังไง ! เหลือแต่เพียงว่า เขาอาจจะตีใจหายไปว่าชาวไร่ชาวนากำลังทำมาหากิน ถ้าพระไปนี้เขาอาจจะต้องวางงานหยุดไถ หยุดหว่าน มันก็เหมือนกับไปเหยียบย่ำอาชีพเขา ในทำนองนี้ชะมากกว่า เท่าที่ปราชญ์ทางศาสนาท่านวิเคราะห์กันไว้

แต่หัวใจสำคัญ ก็คือว่า **พระผู้ใหญ่เถระที่ถ่ายทอดสอนธรรม เป็นผู้ให้ธรรมทาน ท่านไม่ได้มีงานจาริกภิกขาจาร**

ไม่ได้ไปปลีกวิเวก กลับมาจากการไปปลีกวิเวกสูงสุด ก็กลับมาอยู่ในหมู่บ้านคามาณิคคมจะมีกุลบุตรกุลธิดา เข้ามาบวช ก็จะได้ถ่ายทอดอบรมฝึกฝนบทเรียน ธรรมะกันอย่างเต็มที่ นี่มันเป็นช่วงพรรษาที่ดีมาก

อาตมาเองนี่ที่อยู่มาได้ทุกวันนี้ก็เพราะเข้าพรรษา แล้วมีอะไรล่ะ มีการเรียนนักธรรมตรี มีอะไรอีกละมีการสวดมนต์ลงปาติโมกข์ เสร็จแล้วมีการนั่งสมาธิ ไม่ต้องไปไหนบวชใหม่ ๆ เรื่องวินัยไม่ให้ไปไหนเข้าพรรษา ๓ เดือน จะมีเรื่องไปบ้างก็เป็นกรณีพิเศษ

๑) โยมพ่อ-แม่ป่วยไปดูแล รักษาใช้บ้าง

๒) ไประงับอธิกรณ์ ลูกศิษย์ลูกหาห่างไกล ทะเลาะกัน

๓) ไปเพื่อกิจธุระของสงฆ์

๔) หรือไปสอนธรรมทายาทนิมนต์ไปฉลอง ศรัทธาได้บ้าง

“กุศลเข้มแข็ง บุญแข็งแรง ปฏิบัติเข้มข้น”

ช่วงเข้าพรรษาถ้าไม่มีใครปฏิบัติเข้มข้นบุญ
แข็งแรง ก็เป็นพรรษาแห้ง ๆ พรรษาเหี่ยว ๆ
พรรษาโดดเดี่ยว ไม่มีอะไรเพิ่มเติม ก็ไปเติม
เรื่องดี ๆ ในพรรษาซะ

แต่ไปแล้ว ๗ วันต้องกลับ ไปค้างแรมที่ไหนนาน
เกินนั้นไม่ได้ ช่วง ๓ เดือนนี้

จุดสำคัญมันอยู่ตรงที่ว่า พระระดับที่มีความ
รู้ช่วงออกพรรษาท่านจาริกภิกขาจาร ท่านจร
ไปยังที่ต่าง ๆ ไปจุดดงค์ปลีกริเวก ท่านก็เลยไม่
ได้อยู่คามนิคมหมู่บ้าน ชาวบ้านก็ห่างเหินไม่ได้
สดับรับฟังพระธรรม ไม่ค่อยได้ทำบุญ แล้ว
ก็ไม่ได้ทำอย่างอิมอกอิมใจมากมายเหมือนกับ
ช่วงเข้าพรรษา เพราะพระจะมีมากที่สุดในช่วง
เข้าพรรษา ออกพรรษาแล้วก็เหลือก็องแก้งวัด
ละน้อย ๆ สักองค์สององค์ มาทำบุญแล้วแล
กะห้องก่องแก้งเหลือเกิน แต่ในพรรษาจะมี
๑๐ ๒๐ ๓๐ องค์ แล้วแต่วัด

อันนี้เป็นเรื่องที่ชาวพุทธเราควรขยับมา
ขับเคลื่อน ชีวิตให้มีพรรษาครบไตรมาส พระ
ก็ไม่ควรจะตบะแตกแหกพรรษา ไม่ควรจะไป
ไหนบนรถฟองไฟให้เหลือองไป เหลือองมา มัน

การเข้าพรรษาเป็นประโยชน์ต่อชาวพุทธที่ต้องการ
เลื่อนระดับ ถ้ายังศรัทธาเลื่อนเปื้อนอยู่ละก็คงจะไม่
เห็นความสำคัญของเข้าพรรษา ซึ่งเป็นการริดส่วน
เกินออกอย่างสำคัญ ชาวบ้านเองก็มาถือศีลอุโบสถ
งดเว้นการใช้จ่ายส่วนเกิน ”

ไปสะดุดหูสะดุดตาว่า **เข้าพรรษายังจรอีกหรือ** นี่ มันก็เป็นเรื่องได้ประโยชน์

แต่ชาวบ้านจะได้ชั่วร์ ๆ เพราะบางแห่งบางที่มีเทศน์
กันทุกคืน ชาวบ้านทำมาหากินกันเสร็จ ทุ่งสองทุ่งเดินทาง
ถือเทียน ถือได้ในสมัยก่อน คบเพลิง คบไฟ ทำด้วยไต้ขี้ยิงขี้
ยางอะไรนี่ แต่สมัยนี้ก็มีระบบไฟฟ้ามาสบายจอตลอดบั้งข้าง
ศาลาขึ้นฟังเทศน์ฟังธรรมสวดมนต์

อันนี้เป็นช่วงที่เรียกว่า **“กุศลเข้มแข็ง บุญ
แข็งแรง ปฏิบัติเข้มข้น”** ช่วงเข้าพรรษาถ้าไม่มี
ใครปฏิบัติเข้มข้นบุญแข็งแรง ก็เป็นพรรษาแห้ง ๆ
พรรษาเหี่ยว ๆ พรรษาโดดเดี่ยว ไม่มีอะไรเพิ่มเติม
ก็ไปเติมเรื่องดี ๆ ในพรรษาซะให้เต็มที เจริญพร.

**ใครไม่เข้าพรรษาก็คอยดูเถอะ กิเลสตัณหา
และปัญหาจะเข้ามาแทนเข้าพรรษา เข้าหาธรรม
เข้าหาศีล เข้าหาบารมีกันนี่**

ถามมา หลวงพ่อพยอม จะตอบเอง

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

๑

พระจับเงินผิดหรือถูกอย่างไร ?

ตลอด ๒-๓ เดือนที่ผ่านมาก่อนที่จะทำหนังสือฉบับนี้ มันก็มีเรื่องมาตลอด เรื่องเงินทอนวัดจนมาออกกฎออกระเบียบแล้วก็ออกระเบียบโดยไม่ออกแบบ แต่บางที่ก็เขียนว่า เป็นกฎ-แบบ-ระเบียบ

*“ถามมาหลวงพ่อพยอมจะตอบเอง” บทสัมภาษณ์...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารกัลยาโณ ฉบับที่ ๓๓ ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๑

แต่เท่าที่ดูมีแต่ระเบียบออกมา แต่แบบไม่ค่อยชัดเจนว่า จะไม่ให้พระรับเงิน แล้วจะทำอย่างไรให้เป็นไปได้ตามธรรมเนียม มากที่สุด ก็มีการเถียงกันหน้าดำหน้าแดง

หลายรายการถึงกับเยาะเย้ยถากถางพูดจาซ้ำเติม หน้าดำคร่ำเครียดกันในการโต้เถียง **เรื่องพระรับเงินได้ไหม ? ธรรมเนียมว่าอย่างไร ?**

ที่นี่ มันไปเสียหายตรงที่ว่า ชาวพุทธเราเถียงกันจนหน้าดำคร่ำเครียด

พระพุทธเจ้าเตือนว่า อย่ากล่าวคำเป็นเหตุให้เถียงกัน จนเกิดความระส่ำระสายในจิต จิตสิ้นพร่ามัว สมาธิมีดมัว เมื่อสมาธิไม่อยู่กับเนื้อกับตัวกับจิตกับใจ สติปัญญาในการเห็นรู้ธรรมมันก็เสื่อมคลาย

ฉะนั้น เวลาเกิดเรื่องอะไร อย่าใช้แต่เรื่องอารมณ์และจิตใจ มันต้องใช้ปัญญาเข้าชนกับปัญหาว่า ปัญหามันเกิดมาจากอะไร ?

เราต้องรู้ว่า **ที่พระพุทธเจ้าไม่ให้จับเงิน เก็บเงิน หมักเงินนี้ ! ที่จริงจับมันจะมีข้อยกเว้นอีก “จับคืน จับแจก จับจ่าย” มันมีข้อปลีกย่อย**

จับคืน ก็คือว่า ชาวบ้านเขาทำเงินตกหน้ากุฏิพระ เขาเดินไปไกล แล้วเขาเกิดนึกขึ้นมาได้ย้อนกลับ เขาถามพระเห็นสตางค์ไหม พระบอก “เห็น” อ้าวแล้วท่านเอาไว้ไหนล่ะ “**ไม่ได้เก็บ**” เพราะธรรมเนียมไม่ให้จับเงิน ชาวบ้านก็คงจะตำหนิ ถ้าเงินเขามากเสียหายเยอะ พระเจอแล้วไม่เก็บรักษาไว้ให้เขาเก็บคืนนี้ จับคืนนี้ “**ไม่มีโทษ**” เพราะไม่ได้เก็บมาเป็นของตน ไม่คิดเก็บไว้เป็นของตนมันก็พ้นอาบัติไปได้แหละ ซึ่งก็มีเรื่องมาในครั้งพุทธกาลนางวิสาขาмаวัดได้ถอดเครื่องประดับไว้ก่อนจะเข้าฟัง

ธรรม พอกลับก็ลืม พระพุทธเจ้าก็ทรงใช้ให้พระอานนท์จับเก็บไว้ให้ นี่ก็เป็นแบบเป็นตัวอย่างที่ **“จับคืน”**

ที่นี้ **“จับแจก”** เหมือนครูบาศรีวิชัยได้เงินจากไปนั่งรับเงินไม่มีติดตักไว้เลย ในบาตรในย่ามไม่เอา จับวาง ๆ ๆ ๆ ไว้ที่กำแพงวัด ให้คนยากคนจน มาเก็บเอาไปใช้ไปจับ นี่แจก **“จับแจก”**

ที่นี้ **“จับจ่าย”** พระนี่ไม่ควรจะไปตลาดจ่ายเองทุกเรื่อง แต่ว่ามันต้องมีเงินก้อนหนึ่งต้องเป็นของวัดก็ได้กรรมการอะไรก็ได้แล้วแต่ ที่จะต้องจ่ายอาหารไหม ? ถ้าวันไหนพระบิณฑบาตไม่ได้ จ่ายค่าน้ำ-ไฟ ไหม ? **“ต้องจ่าย”**

ถ้าไม่มีมีชาวบ้านมาเป็นผู้จ่ายให้ พระก็ไม่ได้เสียหายอะไรหรอก ถ้าจับแล้วจ่ายค่าน้ำ ค่าไฟ ที่เขามาเก็บ ไม่เช่นนั้นเดี๋ยวเขาตัดน้ำตัดไฟ บอก **“ฉันจับไม่ได้”** เลยมีดเลย ฝูงเลย เครื่องจนมีด จับแล้วส่งให้เขา มันไม่ได้จับมาหมัก

เวลาเกิดเรื่องอะไร อย่าใช้แต่เรื่องอารมณ์ และจิตใจ มันต้องใช้ปัญญาเข้าชนกับปัญหาว่า ปัญหามันเกิดมาจากอะไร ?

๕๕

อย่าลืมว่า พระกับชาวบ้านต้องอุปถัมภ์กอบอุ้มกันอยู่แล้ว ชาวบ้านให้อามิสทาน พระก็ให้ธรรมทาน สั่งสอนอบรม ชาวบ้านเห็นว่าท่านอบรมดี บางทีก็เรียกว่า “บูชาธรรม” ติดกันศัพท์เทศน์อย่างนี้... ๑๑

ถึงบอกว่า “จับไม่ร้ายเท่ากับหมัก” แต่จับก็ไม่ใช้ถูกต้อง แต่หมักเสียหายกว่า เลวกว่า แย่กว่า “แย่กว่าจับ”

ก็ขอฝากเอาไว้ว่า จะเถียงกัน อะไรกันก็ให้ดูหลักคุณเกณฑ์ แล้วควรจะทำอะไรก็ควรออกแบบ ถ้าพระไม่จับมันก็ไม่ยากอะไร เช่น มีตุ๋น ! ตู๋บริจาคน้ำประปา ช่างไฟฟ้า ช่างอาหาร ช่างรักษาเจ็บป่วยพยาบาล เดือนหนึ่งสำนักพุทธฯ มาสิกรรมการวัดมาสิ เจ้าอาวาสมา

๓ ฝ่ายเปิดบุญแจตตัวเลขอะไรเท่าไร ๆ ๆ เข้าฝากธนาคาร พอเดือนอะไรบ้างต้องจ่าย เจ้าอาวาสอาจจะเห็นร่วมกับกรรมการว่า ต้องจ่าย

แต่พระไม่ต้องไปยื่นนับเงินให้รู้ว่า ค่าน้ำเท่าไร ค่าไฟเท่าไร โยนเรื่องให้กรรมการเขา พระก็ไม่ต้องไปหยิบไปจับทุกวี่ทุกวัน

แล้วที่มันทุเรศที่สุดก็คือว่า เคยเห็นพระบิณฑบาต (พวกหลวงตา) อยู่ ๆ ก็ดึงเงินออกจากย่าม มานั่งนับนำทุเรศลูกหลูกตายนับแล้วยังโชว์ออกฟอิกนะ คล้าย ๆ กับว่า เอ้ยวันนี้ได้เยอะเว้ย ! มึงเห็นไหมฝีมือข้า บารมีอะไรต่าง ๆ (แหม ! อวดมั่งอวดมี ที่แท้อวดอัปรีดิ์แท้ ๆ คืออวดในความเป็นผู้เสพติดในเงินทอง)

เวลานี้ที่ต้องเถียงกันไม่ใช่อะไร คือ ส่วนหนึ่งเสพติดเข้าไปแล้ว ปล่อยไม่ได้ วางไม่ได้ หยุดไม่ได้ มีแต่จะต้องให้ได้ ถ้าใครขัดขวางจะไม่ให้ได้ ก็ออกอาการต่าง ๆ นานากันไป

เถียงกันจนกระทั่งสมาธิก็ไม่เกิด ปัญญาก็ไม่เกิด ปัญหาก็กไม่ได้ถูกแก้ด้วยปัญญา แต่ถูกแก้ด้วยความรู้สึกทางอารมณ์ และจิตใจว่า คนนี้ไม่น่าจะมาออกกฎระเบียบอะไรกับพระกับเจ้า แล้วยังแถมไม่ได้บวชอีก เฮ้อ ! ก็ว่ากันไปอีก

ฉะนั้น จับได้ไม่ได้ มันต้องดูกรณีจับ แต่ก็อย่าลืมนะจับต้องไม่หมัก ถ้าจับแล้วหมัก หรือว่า มีข่าวอยู่พระบางลัทธิบางนิกายบางวัดบอก “ไม่จับเลย” แต่พอดายตันผ้ามีเงินเป็นกะตัก ใฉนี้มันคืออะไร ? ไม่จับอะ แต่หมักบรลลยเลย

“หมักหมม” นี้มันโสมมยิ่งกว่าจับ จับมันไม่ได้มีอะไรติดมือเสอะเทอะ แต่หมักนี้มันเปรอะทางจิตใจ มันเป็นความยึดติด มันเป็นความเสพติด มันไม่ปล่อยความมี

ที่พระพุทธเจ้าท่านมี พอออกบวชแล้วท่านก็อยู่อย่างไม่มี เรียกว่า “พระต้องจน คนต้องรวย”

และอย่าลืมว่า พระกับชาวบ้านต้องอุปฐากอุปถัมภ์กันอยู่แล้ว ชาวบ้านให้อามิสทาน พระก็ให้ธรรมทานสั่งสอนอบรม ชาวบ้านเห็นว่าท่านอบรมดี บางทีก็เรียกว่า “บูชาธรรม” ติดกัณท์เทศน์อย่างนี้

แต่ข้อสำคัญ พระอย่าลืมว่า “ติดกัณท์เทศน์” มันเป็นเรื่องของศฤห้สถ์เขา แสดงการศรัทธาอุปถัมภ์ แล้วอย่านึกว่า “นั่นเป็นของเรา” เพราะนั่นเขาบูชาธรรม ถ้าไม่มีธรรมใครเขาจะให้ ถ้าไม่ได้สอนธรรมเขาก็ไม่ให้

เพราะฉะนั้น ต้องเอาไว้เป็นของธรรม ถือเป็นของศาสนาของวัด อย่าถือเป็นของตน มันก็จะไม่มีเรื่องเงินทองเงินทอง ไม่มีเรื่องไปตรวจเจอบัญชีเป็นร้อยล้าน ที่เจอบ้างนี้ก็เพราะว่าไม่ทำตามแบบแผนที่ดีก็มีปัญหากันไป เตือดร้อนกันไป แล้วก็จะต้องลำบากใจกันไปเรื่อย ๆ

แต่ประชาชนก็อย่าลืมนึกเดี่ยวแหละ ขอฝากนิดเดียว “จง
ทำบุญให้ฉลาด” อย่าหยิบเงินส่งให้พระแล้วบอก “นี่ถวายส่วน
ตัวนะเจ้าคะ” พระก็ใช้อีลู่จួយแฉก

นี่ต้องบอกว่า “นี่ถวายทะนุบำรุงศาสนาเจ้าคะ ท่านอย่าเอามา
ใช้อีลู่จួយแฉก”

อาตมาอยู่สวนโมกข์หลวงพ่อบุทธทาสบอกว่า “พระเอาเงินที่คน
ทำบุญทะนุบำรุงศาสนาไปใช้ปรนเปรอบำเรอตน ตายแล้วยมบาลจะ
เชกหัว”

ตรงนี้ไม่ใช่จะรับอย่างเดียวนะ แต่เอาไปจ่าย ถ้าจ่ายซ่อมแซมปฏิสังขรณ์
วัดวาอารามกับจ่ายส่งเสริมปรนเปรอบำเรอกิเลส มันคน ละเรื่อง

จ่ายไม่บาป ๆ จ่ายผิด ๆ จ่ายไม่เป็นอבותิ มันพอมีบ้างไหม ? เออ
จะบอกจับเป็นอבותิทุกเรื่อง ทุกกรณี ให้มันมีธรรมส์จจะหน้อย เฉพาะเรื่อง
เฉพาะกรณี เฉพาะคน เฉพาะสถานการณ์ ไม่ใช่จับปี้บเป็นหมด

เหมือนกับสีกาเต็กตกน้ำ ผู้หญิงเด็ก ๆ ตกน้ำ พระมัวมองดูไม่มีไม้
ไม่มีเชือกอะไรเลย ถ้าขึ้นช้าเดี่ยวเดี่ยวเต็กตกน้ำตาย ก็ยื่นมือไปกระซวกแขน
ขึ้น พอเต็กขึ้นมาแล้วก็ปล่อยไป เต็กก็รอดตาย ไม่ใช่ยื่นดูเต็กจมน้ำตาย บอก
“กูก็ช่วยมึงไม่ได้ กูกลัวผิดศีล”

ถามว่า ศีลกับเมตตา ปัญญาอันไหนจะเหนือ กว่า
กัน ? มีศีล แต่ไม่มีเมตตา ไม่มีปัญญา

มีที่เรียกว่า จะกินยาถ่าย กลัวพยาธิตาย กลัวผิดศีล นี่แหละที่เขา
เรียกว่า “โง่บริสุทธิ์” ที่ทำให้วุ่นยุ่ง ถ้ามีเมตตาบวกกับปัญญา บางทีดู
อาการเสียศีลภายนอก แต่จิตไม่มีกำหนด เหมือนหมอผู้หญิงฉีดยา
หลวงตา

หลวงตาเคร่งมากบอก “ถูกตัวไม่ได้”

หมอผู้หญิงก็ถามว่า ผิดวินัยข้อไหนล่ะ ว่าเป็นให้ฟังสิ ?

หลวงตาก็ว่า “ภิกษุมีความกำหนดอยู่ จับต้องกายหญิง เป็นอาบัติสังฆาทิเสส”

หมอก็ถาม แล้วนี่หลวงตาป่วยอย่างนี้ยังมีความกำหนดอยู่อีกหรือ แล้วนี่ใครจับใคร ? ฉันจับแขนมาฉีดยานี้ หลวงตาไม่ได้จับฉันสักนิด

ก็เป็นเรื่องที่ทำให้ขบคิดกันไว้ว่า เวลาเถียงกันนะ ต้องตั้งหลักว่า เราจะไม่ให้อารมณ์เสียใส่กัน มันอาจจะได้งานได้ปัญญาแก้ปัญหาได้เยอะ แต่พออารมณ์เสียใส่กัน จะเอาชนะคัดค้าน มันก็หน้าดำคร่ำเครียดสมาธิก็แกว่ง ปัญญาก็ไม่เกิด ปัญหาก็ไม่ถูกแก้กับแยหน้าเข้าไปอีก ก็ใช้ปัญญาไว้ให้ดี อย่างกลัวปัญหา ทุกอย่างมันต้องแก้ได้ แล้วพระก็ไม่น่าจะโง่เลย เอาไปใส่ชื่อไว้ทำไม ตั้งร้อยกว่าล้าน ให้เขาจับมาประจานได้ ขายชี้หน้าเขาเปล่า ๆ

ขอแทรกเรื่องไว้ตรงนี้ว่า ที่คนเขาเจ็บปวดทรมานใจอยู่เรื่องหนึ่ง “ระหว่างวัดกับข้าราชการสำนักงานพระพุทธฯ” แต่ไม่ใช่สำนักงานพระพุทธฯ ยุคท่านวงศ์พร พรหมมณเฑียร

แต่เป็นสำนักงานพระพุทธฯ รุ่นก่อนที่เรียกว่า เป็นตัวโกงตัวพ่อ ที่ทำให้พระเดินตามหลาย ๆ องค์ แล้วก็หนีไปต่างประเทศ ผอ.สำนักงานพระพุทธฯ หนีไปต่างประเทศ

ทีนี้ คนเขามาเทียบกันว่า ผบ.ตร. ตามจะไปไล่บี้อับพระพรหมเมธี แต่ทำไม ! ไม่ตามไปไล่บี้อับข้าราชการที่หนีไปต่างประเทศ

ตรงนี้เขาเป็นตัวพ่อตัวหัวใจ ถ้าเขาไม่นำเงินมาไม่ให้ลูกน้องมาชี้ช่องบอกพระให้เอาเงินทอน พระก็คงไม่มีสิทธิ์ได้โกง

แต่ตอนนี่เวลาจับ ๆ ๆ ๆ พระตะพืดตะพือ แต่จับพวก ผอ., รองผอ. สำนักงานพระพุทธฯ, สำนักงานพระพุทธฯ ประจำจังหวัด อะไรก็ว่าไป จับให้มันแลบาลานซ์กันหน่อย มันก็จะลดข้อหานินทาถกเถียงต่อต้าน การที่ออกระเบียบแบบแผนอะไรขึ้นมา

เพราะฉะนั้น จะต้องถูกฟ้องถูกอะไรก็แล้วแต่เถอะ ก็มีช่องให้เขาเห็นนะ มีช่องให้เขาศอกกลับมีช่องให้เขาโต้แย้ง ก็ยังงักจัดการให้บาลานซ์กันหน่อย ไล่บี้อับข้าราชการที่หนีไปได้สักคนสองคน ลากคอมมาพร้อมกันพระได้ยิ่งดี มันจะได้ลดแรงเสียดทาน เจริญพร.

๒

มีวิธีอะไรบ้าง ? แก้ปัญหาไม่ให้มีเงินทอนวัด

เรื่อง แก้ปัญหานี้ นึกถึงสมัยเก่า ๆ โบราณโบราณ เขาแก้ปัญหาวัดอันธพาลตีกัน มึงงานวัดงานปีจะต้องตีต้องฆ่า ต้องแทงต้องยิงกันนี้ วัดก็เลยถูกลงอาญาวัด เรียกว่า **เป็นวัดติดคุก** เขาเรียกว่า **วัดติดคุก**

ในตอนนั้นเราเด็ก ๆ อยู่ เขาบอก **“วัดนี้ติดคุกไปแล้ว”** ส่วนเราก็งง ติดคุกหมายความว่าไง !

เขาบอกวัดนี้ยิงกัน แทงกัน ในงานประจำปีทุกปี ก็เลยติดคุกว่า **“ห้ามจัด”** จัดงานไม่ได้จนกว่าจะมีการไถ่โทษ ไถ่บาป ด้วยการเอากลุ่มวัยรุ่นที่ตีกันมาสามสามคี่ หรือว่ามาทำงานร่วมกันใช้หนี้วัด มาพัฒนาวัดร่วมกัน จนกระทั่งเจ้า ๒ พวกที่ตีกันนี้ เขาตีกัน วัดถึงจะจัดงานได้ คือ **พูดง่าย ๆ ว่า พันโทษติดคุก**

ที่นี่ ก็มีคนพูดว่า **“เออ ! แล้ววัดที่โก่งเยอะ ๆ นี้ เอาติดคุก”** มันหมายความว่าอย่างไรล่ะ ? ไม่ให้จัดงานหรือ ? ไม่ใช่

รายได้ของวัดทั้งหมด ไปสวด ไปอะไรมาก็ตาม พระวัดนี้ก็ต้องไถ่โทษ ด้วยการเอารายได้ส่งเข้ารัฐ ส่งเข้าสำนักงานพระพุทธฯ ก็ได้ เพราะว่าเคยโก่งเงินสำนักงานพระพุทธฯ ร่วมกับเจ้าหน้าที่สำนักงานพระพุทธฯ

ก็เลยเป็นอันว่า **ติดคุกด้วยการไม่ต้องจับพระสักก็ได้** แต่พระจะหนีจะไปกันหมดเอง เพราะไม่เหลือลาภสักการะ ได้มาก็ถูกเก็บ

เหมือนกับเก็บส่วยเป็นเมืองขึ้น

วัดนี้เป็นเหมือนเมืองขึ้นของหน่วยงานราชการอะไรก็ได้ ที่มีหน้าที่เข้าไปเก็บ พระสวดศพคืนได้เท่าไร พระศพมีรายได้เท่าไร เก็บครึ่งต่อครึ่งก็ได้ หรือเก็บ ๗๐-๓๐ ก็ได้ ให้วัดที่จะเก็บไปดูโทษเท่าไร ถ้าโกงมากอย่างมีบัญชี ๑๓๐ ล้าน อย่างนี้

พูดตามตรง ก็คือ อย่างวัดสระเกศนี้ พระที่อยู่วัดสระเกศจะต้องไถ่โทษ จะต้องมาบำเพ็ญประโยชน์ ได้เงินรายได้อะไรมา ต้องเอามา เพื่อไปบำรุงวัดที่ยากจน หรือทำอย่างนี้มันจะไม่เสี่ยงประมาณแผ่นดินต่อไปอีกเพราะว่า **“เข็ดขยาด”**

คนเขาจะเข็ดขยาด เขาจะไม่มีทางที่จะเอากันแล้วละ กรรมการวัดก็โดนด้วยจัดงานอะไรรายได้อะไรต้องส่งส่วย เพราะเป็นเสมือนอาชญากรแล้ว โกงเงินแผ่นดินไปนี่

เออ ! ถ้าอย่างนี้มันก็ไม่ต้องไล่จับพระสัก แต่จะหนีสึกไปกันเอง เพราะทำไมเหลือลาภสักการะอะไรให้กินให้ใช้ เท่าไรแล้ว

เหมือนวัด ๆ หนึ่งเป็นเพื่อน ๆ กันเคยมาเราให้ฟังว่า เมื่อก่อนท่านจะมาเป็นเจ้าอาวาส พระสวดศพเก็บเข้ายาม เข้ากุฏิเองหมด ตอนนี้อยู่ชัก ๓๐ % ก็โดนพระที่เสพติดลาภสักการะต่อต้าน ก็โดนพระที่เคยได้ต่อต้านมาก แต่ท่านก็เอาอยู่ละ ถ้าท่านไม่ให้ก็ไม่ให้ลงสวด คัดไปอยู่วัดอื่น ผลที่สุดต้องยอม

นี่อย่างนี้เคยมีมา ยอมแล้วได้เงินกลับคืนมา ๑๐ ปี ๒๐ ปีนี้ เจ้าเงินที่โกงรวบ ๑๐๐ ล้าน กลับสบาย อย่างวัดสระเกศกลับสบาย วัดอื่นแล้วแต่ที่จะประเมินรายได้

ถ้าโกงเงินส่วนกลาง เงินคลัง เงินภาษีราษฎรไป ต้องให้วัดติดคุก ก็มีมุมติดคุกด้วย ไม่ต้องจับเข้าคุก แต่มันเป็นพันธสัญญาที่โหดทารุณแหม่ม! เรียกว่า **เขียนตีมันก็เจ็บแบบหนึ่ง แต่ติดคุกของไทยแบบนี้ก็เจ็บอีกแบบหนึ่ง พระท่านไม่เจ็บไม่จำบ้างก็แล้วไป**

แต่เชื่อว่า มีตัวอย่างสักวัด ๒ วัด เป็นโมเดล วัดนี้ติดคุกต้องส่งเดือนละเท่าไร มีรายได้ประเมินอยู่ที่เท่าไร แต่ไม่เก็บหมดอะ เก็บพอให้พระอยู่ได้ พอयाได้ เหลือจากนั้นต้องเอาเข้ากองกลาง มาอยู่สำนักงาน พระพุทธฯ หรือกรมการศาสนา หรือกระทรวงวัฒนธรรมก็ว่าไป เพื่อทำให้เกิดความเข็ดหลาบจำ และเมื่อวัดไหนโดนเข้าไปแล้ววัดอื่นก็แน่นอน วัดอื่นก็ต้องหลาบจำเข็ดขยาด จะไม่มีทางที่จะกำเริบเลิปลานอย่างนี้ต่อไปอีกนาน

อันนี้ก็ไม่ต้องไล่จับ ไปต่างประเทศ ธรรมวินัยที่ลงโทษนั้นก็จะได้ไปอยู่แล้ว ถ้าพูดตามหลักแล้วที่ท่านตรัสไว้ว่า

“หินอยู่ในทะเลเท่านั้น ที่จะไม่ถูกซัดขึ้นฝั่ง เหมือนขยะสวะ พระภิกษุที่หนักแน่นในธรรมวินัย ย่อมจมดิ่งอยู่กลางทะเล ไม่มีถูกซัดขึ้นฝั่งอย่างแน่นอน”

เจริญพร.

๓

กระแสมือเด็ก ๑๒ คน พร้อมโค้ช ๑ คน ทีมหมูป่าอะคาเดมีแม่สาย ติดถ้ำหลวง* ให้แนวคิดอะไรสังคมได้บ้าง ?

ถ้าถามว่า รู้สึกยังไง ? มีแนวคิดอย่างไร ? เกี่ยวกับเด็ก ๆ ไปติดอยู่ในถ้ำ ก็มันมีเรื่องที่น่าจะต้องบอกว่า อย่าคิดว่า “การช่วยเหลือนี้เป็นไปตามกระแส”

“**บริจาคทรัพย์ บริจาคเงิน**” ก็อย่าบริจาคไปตามกระแส เพราะว่า เด็กที่ติดอยู่ในถ้ำ ยังไงเราก็เห็นใจอยู่แล้วแหละ ทั้งหมดอะไม่มีใครที่จะเพิกเฉยดูตาย แต่ถ้ากระแสมันไหลไปช่วยจุดเดียว ไม่ได้กระจายไปที่อื่นบ้าง

คือ น้อง ๑๓ คนในถ้ำมีความทุกข์แน่นอน !

ถ้าถามว่า ช่างนอกถ้ำทุกซ์ไม่ทุกซ์ ก็อาตมาดูรายการเหมือนทุกซ์ชาวบ้าน เขาก็เอาเด็กคนหนึ่งแม่ทิ้ง ยายรับมาเลี้ยง แล้วอยู่มาตาก็ตาย เจ้าเด็กคนนี้ก็วิตกกังวลมาก แล้วเป็นเด็กผู้หญิงด้วยตัวเล็กนิดเดียวอายุยังไม่มาก ยายก็ทำท่าป่วยกระเสาะกระแสะอีก โอ้ย ! อด ๆ อยาก ๆ ไปโรงเรียนก็ต้องขอเยี่ยมสวดศพเพื่อนข้างบ้านไป

แล้วเขาบอกร้องไห้ไปด้วยว่า “นี่เป็นหนี้ตั้งร้อยหนึ่งแล้ว” เขาบอกอย่าทำเป็นเล่น เป็นหนี้ตั้งร้อยหนึ่ง เขาก็ไม่รู้ว่า (ตัวเขาเล็กนิดเดียวนี่) เขาจะไปหาที่ไหนมาใช้เพื่อนบ้านได้

ฉะนั้น ก็อยากจะให้เรื่องนี้เป็นอุทาหรณ์สอนใจกันไว้หน่อยว่า ถ้ามีกระแสอะไรอย่าไหลไปที่เดียวอย่าให้ไปช่วยกันเป็นกระจุก

เดียว ไม่กระจายดูนอกถ้ำบ้าง ถ้านอกถ้ำเขายังเป็นทุกซ์ เราก็น่าจะเฉลี่ยเกลี่ยกันไป

อย่าให้เรื่องนี้มันเหมือนกับเรื่อง บวชลูกบวชหลาน แล้วโยนทานเป็นล้าน ๒ ล้าน

แล้วถามว่า พวกขี้เหล้ามันแย่งได้ ๓,๐๐๐ บาท เมาไป ๗ วันอะ คนโปรยทานจะได้บุญเท่าไร ?

ถ้าพวกนักการพนันมา โยนแล้วพวกเขาแย่งได้ ๔,๐๐๐-๕,๐๐๐ บาท เขาเอาร่มรับเงา เขาเอาไปเล่นการพนันที่ปอยเปต ๖-๗ วัน คนโปรยทานจะได้บุญไหม ?

เพราะฉะนั้น การช่วยอะไรกัน นี้ไม่อยากจะให้เป็นกระแส แล้วก็ถ้าขึ้นเป็นกระแสมาก ๆ นี่มันจะกลายเป็นเรื่องว่า “ถ้ามีดีข่าวเป็นกระแสที่...ก็ช่วยกันที” แล้วก็ไม่ได้ช่วยนอกกันเลยว่า “ช่างนอกถ้ำยังเป็นทุกซ์กันอีกก็เจ้าอีกก็ร้าย”

แบ่งกันสักหน่อยได้ไหม ? เฉลี่ยเกลี่ยกันไปให้มันพอบาลานซ์พอดุลกันหน่อยก็จะดี

แล้วทีนี้อีกเรื่องหนึ่งก็อยากให้ทุกคนนี่ที่เกิดเหตุการณ์ แล้วอย่าไปนึกว่า ทั้งหมดทั้งสิ้นมันสำเร็จกันได้ด้วยพิธีกรรม จากหลวงปู่ครูบาอะไรทั้งหลายที่ไปทำพิธีกรรม เราต้องนึกถึงแผนการ

“**พิธีกรรมกับเหตุผลทางปัญญา**” ถ้าเขามีวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีเข้าไปดูแล้ว

* วนอุทยานถ้ำหลวง-ขุนน้ำนางนอน ตั้งอยู่ที่ตำบลโป่งผา อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติป่าดอยนางนอน มีเนื้อที่ประมาณ ๕,๐๐๐ ไร่ กรมป่าไม้ได้ประกาศจัดตั้งเป็นวนอุทยานฯ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๒๙ (เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีเด็กและโค้ชติดอยู่ในถ้ำ รวม ๑๓ คน เริ่มตั้งแต่วันที่ ๒๓ มิถุนายน-๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๑)

เป็นระบบ มีถึงลม ถึงอะไรต่าง ๆ อันนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ถือว่า เออ ! เรื่องที่เกิดเด็กติดถ้ำนี่อาตมามี ๓ ประเด็นนี้

ประเด็นที่หนึ่ง คือ อย่าไปบริจาคที่เดียว กระจายบ้าง

ประเด็นที่สอง ถ้าหากว่า คนที่ไปเหน็ดเหนื่อยด้วยร่างกาย ด้วยดูหน้า ด้วยต่อท่อต่อสาย เดินสายพงสายไฟ เอาถึงลมถึงอะไรไปวางนี่ เขาจะหมดกำลังใจไปยกให้ครุบาหมดนี่

ทีหลังนะก็ไม่ต้องมีหน่วยอะไรได้ฝึกกันเลย พอมีเรื่องอะไรขึ้นมาก็ไปนิมนต์ครุบาไปนิมนต์หลวงปู่หลวงตา หลวงพ่อมาทำพิธีแล้วก็บอกสำเร็จได้เพราะพิธีกรรม อาตมาว่า

๑) เราจะศรัทธาเชื่อโดยไร้เหตุผลมากเกินไปหรือเปล่า ?

๒) เราจะลำเอียงกันมากเกินไปไหม ?

คนที่เหน็ดเหนื่อยด้านอื่น ๆ ละแล้วก็คนที่เหน็ดเหนื่อย ก็ขออย่างหนึ่ง “อย่ามีเรื่องอีโก้ อัตตา” แย่งกันเป็นฮีโร่ ที่จริงใครทำเรื่องดีที่ไหนมันก็ดีทั้งนั้นแหละ สำคัญทุกส่วนที่ช่วย แต่มันก็ยังไม่ดีเท่ากับ เอาเจ้าที่เรียกกันว่า “เอาความโลภ-โกรธ-หลงออกจากถ้ำหัวใจ” ซึ่งมันเหน็ดเหนื่อยจากการเอาเด็กออกมาจากถ้ำได้ แต่ไม่ใช่ว่า เอาออกได้ไม่ดีนะ “ดี !” แต่มันดีกว่านั้นมันมีอีกนะ

แล้วคนนะเขาตายเพราะความโลภเยอะที่สุด ชดยาพิษตายทั้ง ๆ ที่เป็นปลัดกระทรวงเพราะอะไร ? ก็เพราะความโลภ แล้วถ้าเรามีความพยายามอยากเอาความโลภออก ด้วยการทำบุญตักบาตร ด้วยการให้จนกระทั่งสันดานงมนั้นละลาย “พอหามาก็ให้ได้มากี่แบ่ง” เจ้าความคิดแย่งของใคร ที่มัน

เป็นภาพลบ มันก็จะหายไป

๓) เรื่องดีของเด็กที่ไปติดถ้ำนี้ ไม่รู้ละเท่าที่บอกว่า “จะทำถอดรหัสมา” นั่นก็เรื่องหนึ่ง แต่ที่บอกว่า “เด็กนั่งสมาธิ” เพราะบังเอิญได้ชนนั้นบวชได้นักธรรมเอก แล้วก็มีหลายคนลั่นเภามาเขียนกันว่า “**นักธรรมเอก อัศจรรย์ !**”

เพราะว่าไปสอนให้น้องนั่งสมาธิ พวกการพลังงานต่าง ๆ มันก็ใช้ไม่มาก สารอาหารที่มีอยู่น้อยหรือไม่ได้ใส่เต็ม แต่เราไม่ได้ไปสวดดินแดน ร่างกายไม่ได้เคลื่อนไหวมาก พวกการที่จะไปเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย ก็ปล่อยให้ลดไปด้วย แล้วเขาก็พูดดีต่อเนื้องว่า สมาธิและอานาปานสติ อย่างยิ่งยวด เขาบอกถึงลมนี้หมดเร็ว ถ้าเราหายใจสั้นถี่มาก แต่ถ้าเราดิ่งลมหายใจเข้าลึก ๆ ปล่อยลมหายใจออกยาว ๆ ถึงลมจะอยู่ได้ ออกซิเจนจะอยู่ได้ยืดเวลา

ถ้าอย่างนี้เราจะบอกว่า “เด็กติดถ้ำครั้งนี้เป็นผลดีต่อการ คนอยากจะทำสมาธิ” อยากจะทำอานาปานสติ อยากจะกำหนดลมหายใจให้เป็นความสงบ นี่ตรงนี้เป็นเรื่องที่สุดยอดตอนพระพุทธเจ้าตรัสรู้ใหม่ ๆ นี้มีสติสงบไม่ฉันอาหารตั้ง ๔๙ วัน ก็เราลองคิดว่า พระพุทธเจ้านั่งอยู่นี่ตอนนั้นแล้วยิ่งตอนที่อายุ ๗ ขวบ ก็ทำอานาปานสติเป็น ดิ่งลมหายใจเข้าโดยรู้ไม่รู้ก็แล้วแต่ เกิดสงบ

ฉะนั้น ก็ขอให้คนไทยได้ประโยชน์จากโค้ชธรรมเอก ที่ไปช่วยน้อง ๆ ให้รอดตายมาได้ แก้ววิฤตได้ ดังนั้น ต่อไปนี้มีวิฤตนี้ถึงอานาปานสติกันไว้บ้าง เจริญพร.

ใช้... บ้ำระห่า

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

* “ใช้...บ้ำระห่า” บรรยายโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เนื่องในโอกาสเทศน์ประจำวันอาทิตย์แก่ประชาชนทั่วไป ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๖๑

วันนี้ก็คงต่อเนื่องจากเรื่องที่แล้วมา ครั้งที่แล้วถึงว่า ให้ชื่อว่า “โกง... บ้าระห่ำ” หรือมิจฉากัมมันตะประกอบกรหากินที่ชั่วร้าย ผิดศีล ผิดธรรม แต่วันนี้จะพูดในลักษณะ “ใช้... บ้าระห่ำ” มีมุมที่มองได้เยอะ และเราก็น่าจะเตือนตัวเองสอนตัวเองได้ว่า เราเป็นหน่วยหนึ่งใหม่ คนหนึ่งใหม่ ที่เปลือยไปใช้... บ้าระห่ำกับเขาด้วย

สรุป ก็คือ วันนี้ป้องกันเราผลันตัวเข้าไปหาใช้แบบ บ้าระห่ำ หรือไม่ไปเป็นเหยื่อของการใช้แบบบ้าระห่ำกับเขาด้วย จากการโฆษณาเชิญเชิษฐชกชวณ จนเราใช้เงินใช้ทองแบบบ้าระห่ำ จนต้องเป็นหนี้เป็นสิน

เดี๋ยวนี้เขาให้อาตมาณีไปพูดเรื่องนี้เยอะ เรื่องทำยังไงจะไม่เป็นหนี้ จะอยู่ยังไง ? มันก็ต้องไม่ใช้... บ้าระห่ำนั่นแหละ มันก็ไม่เป็นหนี้

ก่อนจะพูดเรื่องใช้... บ้าระห่ำ ก็อยากให้เราดูอันดับที่เขาจัดทุจริต มิจฉากัมมันตะ ที่พิพากษาเสร็จแล้ว ๓๖๒ คดี ดำรวจถูกฟ้องมากที่สุด ๔๐๒ คน นี้สำรวจเมื่อเดือนเมษายน

๑ ปีที่ผ่านมา เจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นจำเลยในคดีทุจริต หากินไม่ชอบ หาชั่วประพฤติผิดในการแสวงหา รวมทั้งสิ้น ๒,๓๗๓ ราย สำหรับเจ้าหน้าที่สังกัดหน่วยงานของรัฐที่ถูกฟ้องมากที่สุด ๕ อันดับ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๑) สังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (สตช.) มีจำนวน ๔๐๒ คน คิดเป็นสัดส่วน ๑๔.๗๔ % ของจำนวนผู้ที่ถูกฟ้องทั้งหมดเป็นจำนวนมาก

๒) อันดับที่ ๒ สังกัดกระทรวงมหาดไทยจำนวน ๓๖๘ คน คิดเป็นสัดส่วน ๑๓.๔๙ % ของจำนวนผู้ที่ถูกฟ้องทั้งหมด

๓) อันดับ ๓ องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) มีจำนวน ๓๕๑ คน คิดเป็นสัดส่วน ๑๒.๘๗ % ของจำนวนถูกฟ้องทั้งหมด

๔) อันดับ ๔ ไม่น่าเชื่อมีการศึกษาแต่คดีเยอะ โกงเยอะ หาช่วยเยอะ กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน ๓๔๘ คน คิดเป็นสัดส่วน ๑๒.๗๖ % ของจำนวนฟ้องทั้งหมด

๕) อันดับ ๕ ที่จัดไว้เป็นอันดับสุดท้าย เทศบาล จำนวน ๑๙๕ คน คิดเป็นสัดส่วน ๗.๑๕ % ของจำนวนถูกฟ้องทั้งหมด

ลองคิดดูนะตอนนี้เขาถึงเปรียบเจ้าหน้าที่รัฐเป็นแมว งบประมาณแผ่นดินเป็นปลาอย่าง เอาจปลาอย่างไปฝากไว้กับแมว แมวก็กินวินาศสันตะโร นี้โดยข้อหาฐานความผิดของเจ้าหน้าที่รัฐ ถูกดำเนินคดีศาลอาญาลงโทษเรื่องทุจริตมากที่สุด ๕ อันดับแรกดังที่ได้กล่าวมานี้

มันเป็นเรื่องที่น่าอณาถใจเหลือเกินนะ อยู่ในตำแหน่งกันดี ๆ อำนาจผลประโยชน์รายได้มากมาย คือ บอกว่าที่ใช้ คือ ใช้อำนาจตำแหน่งในทางลักษณะมิชอบ ตามมาตรา ๑๕๗ ถึง ๓/๕๗ ข้อหาเป็นสัดส่วนจำนวน ๕๘.๔๖ % ของจำนวนที่ถูกฟ้องทั้งหมด

ส่วนอันดับที่ ๒ ข้อหาของเจ้าพนักงานเบียดบังทรัพย์สิน ตามมาตรา ๑๔๗ จำนวน ๘๒ ข้อหา ตามสัดส่วน ๖.๓๓ %

อันดับ ๓ ข้อหาเจ้าพนักงานใช้ตำแหน่งโดยมิชอบทุจริต ใช้อำนาจตำแหน่งตามมาตรา ๑๕๑ จำนวน ๖๙ ข้อหา ตามสัดส่วน ๕.๓๓ %

อันดับ ๔ ข้อหาเจ้าพนักงานรับรองเอกสารอันเป็นเท็จ เพื่อรับผลประโยชน์ ตามมาตรา ๑๖๒ จำนวน ๖๘ ข้อหา ตามสัดส่วน ๕.๒๕ %

อันดับ ๕ ข้อหาเป็นความผิดส่วนบุคคลเรียกหรือรับทรัพย์สิน ที่ไม่ควรจะได้ประโยชน์หรือการใช้สิทธิพลจูงใจ ช่มชู้ช่มเหงน้ำใจรีดบีบคั้น

เอาจนได้ นี่เป็นจำนวน ๓๕ ข้อหา คิดเป็นสัดส่วน ๒.๓๐ % ของจำนวน ข้อหาขึ้นสู่การพิจารณาของศาลทั้งหมด

อันนี้คงจะบอกว่า เรื่อง หา...ข้าว นี่มันก็ลามเข้ามาถึงในวงการ ศาสนา มีการหาอะไรแปลก ๆ แบบชนิดที่เขาใช้การตลาด

เอาตมาไปสวณโมกข์มีคณวิพากษ์วิจารณ์ว่า ต่อไปสวณโมกข์อาจ จะเรียวนะ ศาสนาของแนวทางแบบสวณโมกข์นี้ แบบสวณแก้วนี้ เขา บอกว่า ไม่ดึงคนเข้าได้หรอก

ที่นี่ วิธีการตลาดที่ดึงคนเข้าได้ จะสอน จะเทศน์ จะชวนปฏิบัติ ภาวนา นี่คงไม่นานหรอก

แต่การตลาดที่ดึงคนวัดได้แน่แน่ คือ ลอดโบสถ์ ลอดใต้โบสถ์ สะเดาะเคราะห์ ทำพิธีเจิม ทำพิธีทางศาสนา ทางไสยศาสตร์ มีทอดผ้าป่า มีตู้บริจาคเยอะ ๆ มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาก ๆ ประกอบ ด้วยหลวงพ่อบัณฑิตใจ หลวงพ่อสมหวัง หลวงพ่อโสธรตกอันดับ ไปแล้ว หลวงพ่อสมหวังแซง เรตติ้งเหนือแล้ว ต้องมีพิธีเนศ ทำรวมหาพรหม ราหูอมหน้าวัดมิต นั่นคือ การตลาดที่ฮิตดึงคน เข้าวัดได้เยอะ

ส่วนสอน ๆ เทศน์ ชวนปฏิบัติดีภาวนา เขาบอกว่า “ไม่มี” เดี่ยวนี้วัดนี้ เมื่อก่อนเขาจับใส่ล็อกท้าว ๙ วัดเดี๋ยวนี้เขาปลดออกแล้ว

เพราะว่าเขา มา เราจะทำเทศน์ เขาบอก “หลวงพ่อบุญเทศน์ อีก ๘ วัด เดี่ยวไปไม่ทัน” เลขถูกปลดออกจากสารบบเที่ยว ๙ วัด เดี่ยวนี้ไม่มาลงที่เราแล้ว ไปที่อื่นหมด

เขาบอก มาไม่เห็นมีอะไร มีแต่ต้นไม้ ไม่เห็นมีอะไรครึกครื้นเลย (อืม ! ก็เอาเถอะนะแล้วแต่)

แต่วันนี้เจ้าเรื่อง หา...ช่วยไม่ยากพูดแล้ว เพราะว่ามันพิสดารมากขึ้น ที่น่าตกใจที่สุดเลยตอนนี้คือ มันน่าจะตะลึงใหม่นี้ ! การหาแบบหาความช่วยเหลือมาใส่ประเทศชาติ หากการทำธุรกิจรับชยะจากต่างชาติ

นี่ตะลึง ๓๕ ประเทศ ส่งชยะอิเล็กทรอนิกส์มาทิงไทย รองผบ.ตร. ไปนำตามจับทุกวัน แล้วก็ป็นสื่อให้เกิดมะเร็งด้วยมันมีสารตัวนี้ ต่อไปก็จะเป็นกันถ้วนหน้านะ ทั้งที่มาฟัง ทั้งที่เทศน์นี้ ก็เรามันชะตากรรมร่วมกัน อยู่ในประเทศนี้ไม่รู้จะหนีไปไหน เขาชนเข้ามา เราก็พลอยรับกรรมไปด้วย

การทำธุรกิจในลักษณะนี้ละ ท่าน พล.ต.อ.วิระชัย ทรงเมตตา เดินทางไปนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง เขตคลองสามวา ประเวศเขตนี้เป็นเขตที่เข้ามาเยอะมันก็ไม่ไกลจากเราเท่าไรนะ ใครผ่านไปลาดกระบังจะได้กลิ่นฉุยเลยต่อไป “กลิ่นมะเร็ง” เอนี่แยะ !

จากการตรวจของอุตสาหกรรม ชยะพลาสติกไม่สะอาด ผิดตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ปี ๒๕๒๒ ว่าด้วยการนำเข้าพลาสติกไม่สะอาด มีอัตราโทษจำคุก ๑๐ ปี ปรับ ๕ เท่าของสินค้า แะนะมีโทษปรับ ๕ หมื่น ๕ แสน เยอะแยะ

บริษัทที่มีโควตานำเข้ามาตั้ง ๒ หมื่นตัน มันจะกองขนาดไหน จะตรวจสอบภาษี ด้วยทั้งนี้เป็นมาตรการหยุดยั้งการนำชยะทั่วโลกมาทิงประเทศไทย ไม่ให้เป็นศูนย์กลางชยะโลก

**มันน่าจะตะลึงใหม่นี้ ! การหาแบบ
หาความช่วยเหลือมาใส่ประเทศชาติ
หากการทำธุรกิจรับชยะจากต่างชาติ**

ดูเขาหากินกันนะ ของเรานี้ก็รับชยะ ตอนนี่เขาก็เริ่มจะออกกฎหมาย
ต่อไปบางอย่างเราจะรับไม่ได้เหมือนกัน

“ชยะอิเล็ททรอนิกส์” ต่อไปวัดก็ต้องมี เขาเริ่มมีเขียนมาแล้วนะ
ว่า ไทรทัศน์ยี่ห้ออะไร ? ที่รับได้ ยี่ห้ออะไร ? รับไม่ได้ ต่อไปโทรศัพท์เขา
ทิ้งตกรุ่นจะเอามาถวายเป็นวัด วัดต้องดูว่า ยี่ห้ออะไร ? ยี่ห้อนี่รับไม่ได้

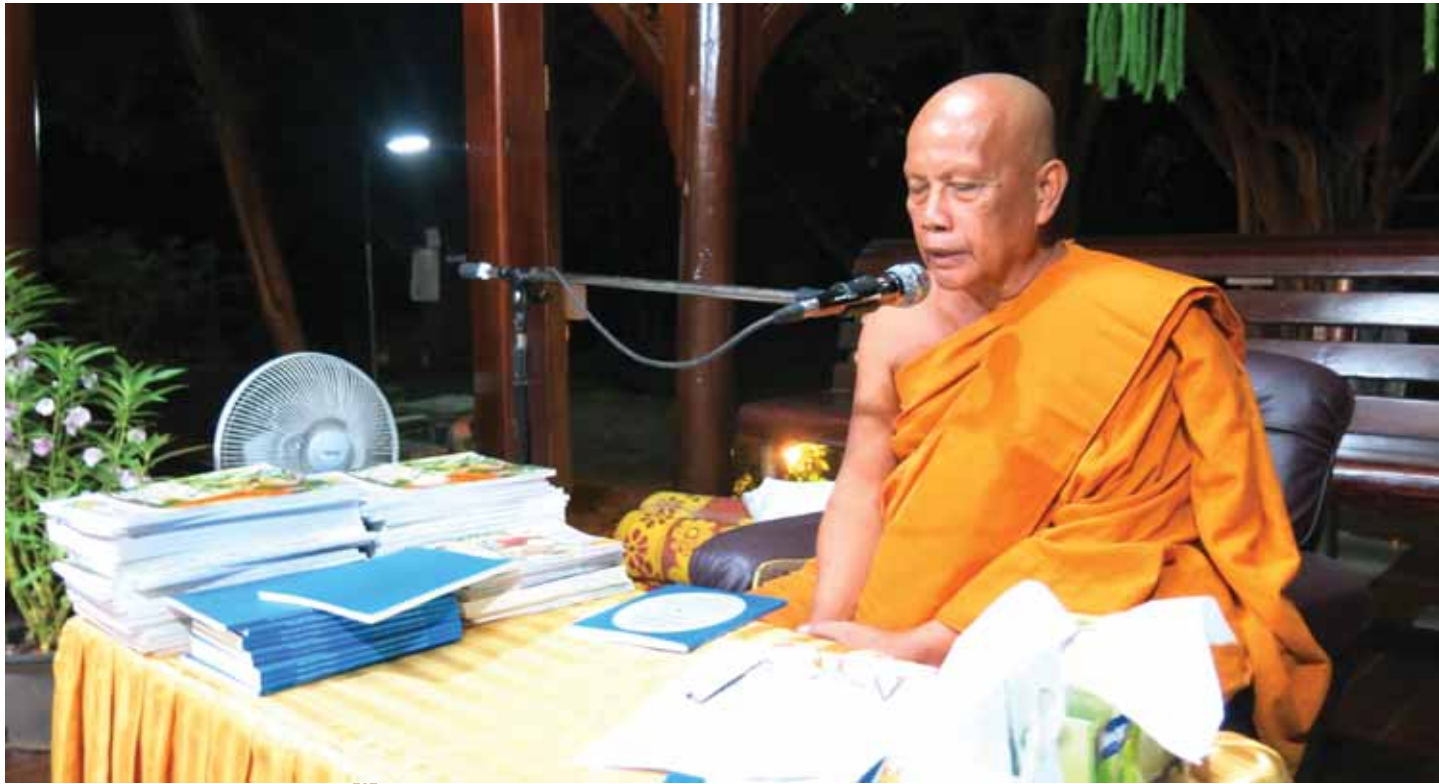
ถ้ารับมา วัดก็มีความผิด นี่การหากินของยุคนี้ นี่มัน
หากินหรือหาเรื่อง แหม ! พุดถึงหาเรื่องโยม **“แม่หากิน ลูก
ระยำหาเรื่อง”** เขาเมายาบ้า แม่แจ้งจับลูกสาวลูกชาย แจ้งจับ
ลูกชายก็หนีเขาอาละวาดร้านค้า แม่เปิดร้านขายของนี่ขายไม่ได้
เลย เพราะมันอาละวาดทุบทุบขว้างนี่ ใครจะเข้าไปซื้อละ

นี่เจ้าชายทุเรียนหน้าวัดนี่นะ ใ้หนุ่นโครม ใ้หนุ่นโครม ไปหมด ! แม่กำลัง
เปิดร้านค้านี้เจ้าลูกเมายาขว้างหนุ่นโครม พลอยแม่ทำมาหากินไม่ได้เลย แม่
นะประกอบสัมமாகัมมันตะ เจ้าลูกไปใช้ยา ใช้มีจฉาอาชีวะ ใช้ส่วนที่ร่างกาย
ไม่ต้องการ โอ้ ! คิดแล้วนี่แม่ ! นี่ลูก ! แม่ก็บอกหมดอาลัยเลย ข้าวของจะ
ขายก็ซามเซิมแตกหมด ปิดร้านขาย ทำยังไงหาอะไรกินกัน ? มันนะหาเรื่อง
แม่หากิน แม่ประกอบสัมமாகัมมันตะ แต่มันหาเรื่องจนร้านแม่เปิดขาย
อะไรไม่ได้ เกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน แหมคิดแล้วเนอะ
มนุษย์ !

แล้วสาเหตุที่วันนี้ที่พุดว่าใช้...บ้ารระห่า เจ้าเรื่อง หา...ชั้วนี้พุดมัน
เยอะไปเยอะพุดมาหลายรอบแล้ว ใครคงได้ดูข่าวนี้ของก๊ฟ นี่เขาบอก
ไม่ใช่ครั้งแรก

สาวแฉถูกมอมยา ผับเดียวกันกับน้องก๊ฟโดนอุ้มไปรัมโทรม เด็กผู้
หญิงคนนี้ออกบ่งสภาพสังคมบัตชบศีลธรรมตกต่ำ ต่ำตาม จนผู้หญิงไปจม
อยู่ในเชค ผับ คลับบาร์ เจ้าน้องก๊ฟที่ถูกข่มขืนตายนี่นะ

อาตมาอ่านแล้ววิเคราะห์ตรงไหนรู้ไหม ? เพื่อนของน้องก๊ฟ ๔
คน มีผัวเป็นครอบครัวแล้ว มีลูกแล้วยังไปเที่ยวเชค ผับ คลับบาร์กินเหล้า
กินยาอีก

นี่มันแสดงว่า แม่บ้านยุคนี้มันคืออะไร ? แม่พันธุ์
ยุคนี้มันคืออะไร ?

ที่เขาบอกว่า เดี่ยวพี่ต้องกลับก่อนนะ นี่มันตี ๑ แล้ว นี่
ตี ๒ เขายังไม่กลับบ้านเลย เขาใช้ชีวิตเสเพล เขาใช้ชีวิตบัดซบ
เลย ตี ๒ นะ

เจ้าเพื่อนบอก “ตี ๑ เฮ้ยกลับเถอะ เดี่ยวนี้เรามีครอบครัว
แล้ว”

เจ้านี้ไม่กลับ แล้วเขาบอกกินเหล้าแล้วชอบเดินพลา
เลนนะไม่อยู่โต๊ะตัว โต๊ะนู่นโต๊ะนั่น ๆ ๆ แก่วงเท้าหา...? แก่วง
กันหา...? อะไรก็ว่าไปเหอะ

มันเป็นเรื่องที่ ถ้าเพื่อน ๆ ไม่พูดคำนี้นะ อาตมาก็คิดว่า
“เป็นเฉพาะตัว” เจ้านี้เป็นทีมเวิร์กเลข ๔ คนรุ่นพี่บอกว่า “มี
ครอบครัวแล้ว”

แล้วเขาเที่ยวคืนเดียว ไม่ใช่เที่ยวพับเดียวนะ คืนหนึ่งเที่ยว
๒ พับ ไปพับนี้ไม่เอา ไปอีกพับหนึ่ง ใ้ไฮคนเรา !

อาตมาเมื่อก่อนเที่ยวงานวัด เที่ยววัดเดียวก็โทรมาแล้ว
ครึ่งคืนก่อนคืนดูหนังกลางแปลงไม่ไหว

ยุคนี้มันผู้หญิงต้องบอก “ศีลธรรมตกต่ำ” สมัยรุ่นโยมนี้มีเชค ผับให้เที่ยวไหม ? ไปเมากับผู้ชงผู้ชายมีไหม ? “ไม่มี”

มันเพิ่งมาในยุคนี้ นี่อาตมาไม่เคยได้ยินได้เห็นเลย แล้วเจ้าอำเภอมะขามของจังหวัดจันทบุรี นี่มันเป็นอำเภอต๊อกล่อย มันไม่ได้อำเภอแบบหาดใหญ่ เชียงใหม่ พัทยา แล้วเจ้าเชียงใหม่ หาดใหญ่ พัทยา ภูเก็ตมันจะขนาดไหน ? เจ้านี้อำเภอมะขาม มันไม่ใช่แดงโมทุเรียน มันมะขามมันดีดเดียว เป็นอำเภอเล็ก ๆ

อาตมาเคยไปเทศน์ ๆ กับครู มีครูดีดเดียวมีไม่กี่โรงเรียน เพราะมันเป็นอำเภอเล็ก ขนาดอำเภอเล็กมีเชค ผับ คลับบาร์ถึง ๒-๓ แห่ง มันหมายความว่าอะไร ?

ยุคนี้กระบวนหาชั่วจนกระทั่งเรารู้สึกปวดใจ ที่มีคนพูดว่า เตี่ยวันนี้พวกนายทุนร่ำรวย กล้าลงทุนสร้างความฉิบหายให้กับเด็ก ๆ ของเรา เขากล้าลงทุน ๔ ล้าน ๑๐ ล้าน ๒๐ ล้าน ขอให้เด็ก ๆ เข้าไปมั่วสุ่ม ไปใช้ชีวิตแบบต่ำตม จมอยู่ในความบ้าคลั่งเที่ยวกลางคืน มันเป็นอบายมุข มันเป็นความเสื่อมของชีวิต เที่ยวกลางคืน ดูการละเล่น

เจ้านี้เขาครบเลยนะ เขาเที่ยวกลางคืน เขาดื่มน้ำเมา เที่ยวมั่วไปหมด บ้าผู้ชาย

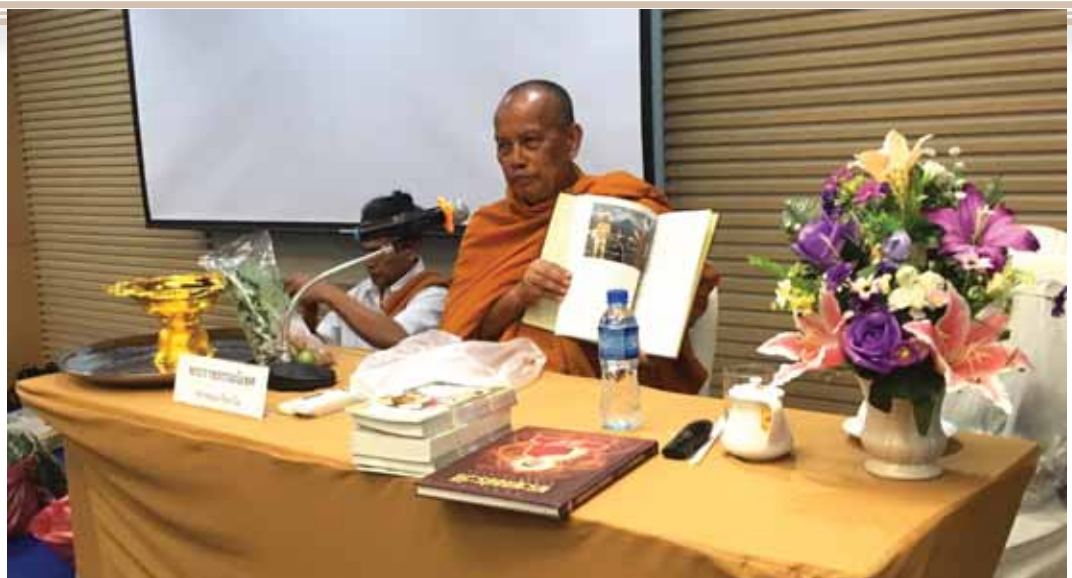
เจ้าอบายมุขมันมีข้อหนึ่งเป็นนักเลงหญิง อันนี้ว่าผู้ชาย เจ้านี้ นักเลง...? (ชาย) เออ ! มันเหมือนกับคตินั่นอะ เมื่อก่อนเขาบอก

“ฆ่าตัวมันเสีย เพื่อชิงเมียมันมา” ตอนหลังคดีนั้นใช้ใหม่ ? ที่ยิ่งผู้
หญิงพยายาม หาปืนให้ไปยิงเมีย “ยิงเมียมันเสีย เพื่อชิงตัวมันมา”

ในตอนนี้อีกมันวิปริต ศีลธรรมมันตกต่ำอย่างหนัก จึง
เป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ ที่เกิดขึ้นไม่กี่วันนี้ เราจึงเห็นว่า
ล่าสุดโลกออนไลน์ ก็มีผู้หญิงรายหนึ่งใส่สายเดี่ยวบ้าง อะไรบ้าง
เกี่ยวข้อกันตั้งเยอะแยะ แล้วข่มขืนแล้ว มันดันไปทิ้งไว้ที่ล้งผลไม้
ตีนมาเอ้า ! ตายแล้ว เขาใช้ชีวิตจนจบชีวิตด้วยตายแบบรุ่มโรม
หรือว่าโดนวางยา หรือทำอะไรก็แล้วแต่ มันแส่หาทุกข์ ไม่ได้ใช้
ชีวิตมีอารมณ์อยากระงับดับทุกข์ มีแต่อารมณ์ร่าเริงพลาถน นี่ไม่
เต็มนะ ! ถ้าเต็มก็คือ อย่าเต็มเลยนะ (แรด ร่าน พลาถน) ตายเพ็ด
เลยนะไม่ไหว ว่าจะไม่พูดแล้วนะ หลุดจนได้

เออ ! ยุคนี้ใครมีลูกหลานสาวต้องปวดร้าวหัวใจกันเยอะ เพราะ
มันใช้ชีวิตกันเลอะเทอะ เงินทองหาง่ายเห็นว่า บัญชีมันเป็นอะไรตัวเลข
มันหมุนเวียนเข้า เป็นแสนเป็นล้าน พอมีเงินก็ปลานกันแล้ว แทนที่
จะใช้เงินทำบุญทำกุศลกันบ้าง ใช้เงินพาตัวไปตาย ไม่ได้ใช้เงินมูลค่า
เงินยกระดับมูลค่าชีวิต เขาใช้มูลค่าเงินกดคุณค่าชีวิตจนหมดชีวิต
อย่างนี้หมายความว่าไง ?

เอ้า วกเข้าหาหลักธรรมบ้าง เราจะใช้อะไรแก้ไข การเป็นผู้ใช้...
บ้ารระห่ำ ใช้เที่ยวคืนเดียว ๒ ผับ ๓ ผับใช้ทั้งเหล่าทั้งยา อย่างนี้ต้อง
เรียกว่าใช้...บ้ารระห่ำ เป็นหัวข้อใช้ได้ไหมวันนี้ พอฟังได้นะ

“มิจฉาอาชีวะ” ใช้จ่ายเพื่อทำลายชีวิตตัวเอง

ที่นี่ หลักที่จะช่วยให้เราพ้นจากความเป็นผู้ใช้...บ้ำระห่ำ

อันดับแรก อย่าใช้...บ้ำระห่ำ หรือจะไม่ใช้...บ้ำระห่ำ มีหลักปฏิบัติเพื่อให้หยุดยั้ง เพื่อให้กลับมาของศีลธรรม ลัก ๓ ประการ ที่จะทำให้หยุดยั้ง เบรกรั้ง เจ้าความเป็นผู้ใช้...บ้ำระห่ำ ใช้ทรัพย์ ใช้ชีวิตแบบบ้ำระห่ำหลักมีอยู่

๑. ต้องเป็นคนเริ่มมีนิสัยเมตตารักใคร่ ปรารถนาให้ผู้อื่นมีความสุข ถ้าเราคิดจะให้คนอื่นเป็นสุข บางที่เราอาจจะสละสุขบางเรื่อง เพื่อให้คนอื่นได้เป็นสุข เราอาจจะได้นอนพักผ่อนน้อย เราอาจจะได้กินได้อยู่สบายน้อย แต่ขอให้คนอื่นอยู่เป็นสุข แล้ว...

การฆ่าใครมันก็ทำไม่ได้

ขโมยของใครมันก็ทำไม่ได้

จะล่วงละเมิดกาม มันก็ทำไม่ได้

จะหลอกลวงใคร มันก็ทำไม่ได้

จะดื่มน้ำเมา มันยังทำไม่ได้

เพราะมันรักผู้อื่นแล้ว มันก็จะละลายความเห็นแก่ตัว เห็นแก่สนุกสนานเมามันไปวัน ๆ หนึ่ง นี่มันไม่รักตัวมันเองด้วย มันไม่รักพ่อแม่ด้วย ยายก็เห็นบ่นอุ้เลย ถ้ามันรักตัวมัน รักยาย รักญาติพี่น้องว่าจะเสียชื่อ นี่เดือดร้อนกันไปตาม ๆ ตำรวจก็ต้องไปตามจับ ท่าน รองผบ.ตร. ต้องไปทำคดีเอง

ถ้ารักผู้อื่นจะไปทำให้ลำบากทำไมอะ มันก็จะเกิดความรู้สึกอยากเอาเวลาทั้งหมดทั้งสิ้น ทำให้คนนั้นเป็นสุข ทำให้คนนี้เป็นสุขวันนี้เอ้ ! จะเทศน์ยังไหนหนอ ให้คนหยุดบ้ำระห่ำ ไม่ใช่...บ้ำระห่ำ

คิดหาข้อมูลอย่างนี้ จะมีเวลาไปอยู่กับกิ๊กใหม่ ? จะเอาเวลาคิดทำอะไรชั่ว ๆ ร้าย ๆ ไหม ? เออ ! มันก็ไม่มี

นี่โยมยังงั้นนะ ขอให้เจ้าลักขโมย หาข้าวนี้ มันเป็นเพราะความเห็นแก่ตัว ไม่รักผู้อื่น

อืม ! มีข่าว ๆ หนึ่ง โยมมันไม่น่าจะเป็นไปได้ ที่จังหวัดสิงห์บุรีโยมได้ดูข่าวไหม ? เออ ! ไม่น่าจะเป็นไปได้ ตำรวจไปจับพระระดับเจ้าอาวาสลักพระเก่าแก่เอาไปขายแลกรถ พระนี่เอาทรัพย์สมบัติทางโลก บ้านช่องเงินทองรถรา แต่เสียอริยทรัพย์ มนุษย์สมบัติไม่เหลือเลย แล้วจับได้รถก็ถูกยึดอีก ชาวบ้านก็ไปด่าอีก

นี่แล้วก็ไม่รู้ ! ชาวออกมาเมื่อคืนนี้ ฟังผ่านมาชั่วโมงหนึ่ง (๓ มิ.ย.๖๑) ที่หนีไปเยอรมันจับได้แล้ว เออแม่ ! พระพรหมเมธี ชาวออกไปทางลาว ออกลาวแล้วเจजूอะไรก็ไม่รู้ เจजूสึกาคณสนิทพาผ่านไปยังลาว เอารถไปจอดที่วัด เจ้าอาวาสนั้นก็ช่วย นึกว่าจะสมรู้ร่วมคิด ท่านก็ออกมาปฏิเสธ นี่ฟังจับแล้วจะเอากลับประเทศไทยวันที่ ๖ เสียเวลาต้องไปตามหาถึงเยอรมัน แทนที่จะหาอะไร ๆ ทำอะไรในบ้านเราสบาย ๆ ต้องไปหาที่หลบที่ซ่อน เพราะใช้ชีวิตแย่ !

แต่เสียตายนะ ถ้าพระองค์ที่ใช้...บ้ารระห่ำ ตามที่หมอนวด จำได้ไหม ? ที่เขาแฉว่า พระให้เขาเดือนละ ๓ หมื่น ตอนหลังพระไปบั่นใจมีคนอื่น ไปจ่ายคนอื่นแทน เขาเลยแฉ (แหม ! ฝึเน่กับโลงศพ) ตอนได้เงินมันไม่แฉมันเข้าทางอะไรนะ นางจันทิมาอะไรนะ แบบเดียวกันเลย ตอนได้เงินไม่แฉ พอไม่ได้เงินแฉ ใช้ชัวร์มากอันนี้

“ใช้เงินศาสนาไปปรนเปรอ กิเลสตัณหา” ให้หมอนวดซะ เป็นจริงนะ ! แต่เขาไม่ยอมระบุเป็นวัดไหน เห็นข่าวออกมาแล้วก็เงียบไป

๕๕

“สัตบุรุษ” คือใคร ?
คือ ผู้ระงับอารมณ์ใฝ่ต่ำได้

๑๑

หรือมันใส่ร้ายเต่าขาวขึ้นมาทำไมไม่รู้ นี่แต่เขาบอกว่านะ ? เขาบอกสามมี
ทั้ง มีลูกพิการต้องเอามาใช้เลี้ยงลูก มันเอามาใช้เลี้ยงใครก็แล้วแต่
มันต้องได้มาถูกต้องสัมมากมันตะไมไซ้ได้มาแบบเลว ๆ ชั่ว ๆ จะ
มาอ้างอะไรรับไม่ได้ทั้งนั้นแหละ

หลักปฏิบัติเพื่อหยุดการบ้ำระห่ำในการใช้ชีวิต ข้อที่ ๒ คือ

**๒. การบังคับจิต บังคับตน บังคับกิเลส บังคับความรู้สึก
ใฝ่ต่ำ** ที่จะต้องต่ำตมจมลงไปอยู่กับเนื้อหนัง ถ้าใครไม่บังคับ เดียว
ได้ใช้ชีวิตบ้ำระห่ำ ใช้อะไรยันแก่ก็ยังคงตกเป็นทาสเนื้อหนัง อะไรนะผู้
กำกับหนังดังอะได้เมียเด็กเห็นเมียเจดหัวออกจากบ้านแล้ว แก่ต้อง
หอบผ้า กำกับมาตั้งหลายหนังหลายเรื่อง เลือกไม่กำกับกิเลสชะเลย
ได้แต่กำกับการแสดงของพระเอกนางเอก แต่ไม่กำกับกิเลสตัวเอง
ชื่อเสียงดังกระฉ่อน แต่เอาเหอะเวรกรรมไป

ฉะนั้น คนจะหยุดบ้ำระห่ำ ในการใช้ชีวิตต่ำตมจม
อยู่กับกิเลสประเภทกามารมณ์ เมื่อบังคับจิตใจได้แล้วก็จะ
หยุดอาชญากรรมทางเพศ เจ้านองก็พิก็จะไม่ถูกข่มขืนตาย
มันจะลดทั้งอาชญากรรมทางเพศ อาชญากรรมอันธพาล
จะเพิ่มพลเมืองดี เพิ่มสัตบุรุษ เพราะการบังคับจิตใจ ท่าน
เรียกว่าใครรู้ไหม ?

“สัตบุรุษ” คือใคร ? คือผู้ระงับอารมณ์ใฝ่ต่ำได้ สัตบุรุษ
อะไรคนวัดนี้ เขาเรียกสัตบุรุษ คือ ผู้ระงับอารมณ์ใฝ่ต่ำได้

ข้อที่ ๒ นี้เป็นตัวที่จะยับยั้งการใช้ชีวิตแบบบ้ำระห่ำ ไปก่อ
อาชญากรรม ทำตัวเป็นอันธพาล ลดพลเมืองดีไปเป็นพลเมืองเลว
เสียความเป็นสัตบุรุษในพุทธศาสนา ที่ไม่บังคับจิตใจให้ความรู้สึก
ใฝ่ต่ำมันบีบคั้น แต่กลับเป็นฝ่ายบีบคั้นความใฝ่ต่ำ ให้มันหลุดออก
จากกมลสันดาน

นี่แหละถึงจะเรียกว่า พวกผู้ที่ไม่ใช้ชีวิตบ้ำระห่ำ อีกข้อหนึ่ง
คือ ข้อที่ ๓ คือ

๓. ถือหลักว่า มีความสุขเมื่อได้ทำหน้าที่ อยู่กับโต๊ะทำงานมีความสุข เพราะรู้สึกว่าการทำงานคือการประพฤติธรรม ถ้าใครทำงานเป็นสุข อยู่กับโต๊ะทำงานที่ทำงานเป็นสุข มันก็ไม่แส่ทั้งโต๊ะทำงานไปหาความสำราญเลย ๆ

“ไปหาความสำราญเลย ๆ” เพราะมันมีความสุขอยู่กับโต๊ะทำงาน มีความสุขที่ได้ประพฤติธรรมในที่ทำงาน มีใจจดจ่ออยู่กับงาน

นี่ตัวนี้แหละคือ หยุดความบ้ำระห่ำ นี่เป็นหลักปฏิบัติตัวหยุดความบ้ำระห่ำ

ปราชญ์ทางศาสนาท่านยังเสริมอีก วิธีแก้ไขปัญหาผู้ใช้ชีวิตอย่างบ้ำระห่ำ จะไม่บ้ำระห่ำยังไง ? การดำเนินชีวิต ๓ ทางทางที่ ๑ คือ

๑. เป็นคนที่แนะนำด้วยคำพูด เราอาจจะได้แนะนำใครเขาพูด วันนี้ถามจริงหะโยม ! ถ้าฟังพระพยอมเทศน์อย่างนี้ แนะนำด้วยคำพูด แล้วยังไปใช้ชีวิตบ้ำระห่ำอีก แก้แล้วยังพล่านอีก โยมว่าตกลงว่าวิธีแก้ไขข้อคำพูดจะใช้กันไม่ได้

ฉะนั้น วิธีแก้อันดับแรก คือ พุดแนะนำ บอกแนะทาง หรือแนะแนวว่า พุดกันนะเรื่องอย่างนี้นะ การใช้ชีวิตสุขุมรอบคอบ ใช้ชีวิตไม่บอบช้ำ ใช้ชีวิตอยู่ในหลักธรรมคำสอน โดยแรกก็บอกหลักแก้ไข นี่บอกวิธีอีก เสริมวิธีอีก

ถ้าเราเป็นคนที่ยึดไปฟังคำแนะนำ คำพุด คำสอนของพระของเจ้า ของพ่อของแม่ ของครูบาอาจารย์ก็ตามเถิด เราจะหยุดยั้งได้บ้างไม่มากก็น้อย

โยมว่า ฟังวันนี้พอจะเบรครั้งไม่ใช่เฉพาะชาตินี้ก็ได้นะ ชาติหน้าก็จะติดนิสัย มันจะซึมเข้าไปล้างสัญชาตญาณเลวออกไป ด้วยคำพุดคำสอนนี้ ท่านเรียกว่าผัสสะ หรือเรียกว่า มันก็เป็นผัสสะนั่นแหละ ที่ได้ยินไปสะสมไปหนัก ๆ กลายเป็นอะไร ?

“พาหุสัจจะ” สั่งสมสั่งสอนคำพุดไว้ในตน เป็นคนเรียนรู้คำสอน ที่สอนดี สอนงาม สอนให้ประพฤติอย่างงดงาม ไม่ใช่ประพฤติต่ำตมจม จนกระทั่งเหมือนน้องก็ทำอะไรนี่ เอ้า ! ข้อที่ ๒ ก็คือ

๒. **แนะแนวด้วยการทำให้ดู อยู่ให้เห็น** เอ๊ะเอ็งเห็นไหมบ้านนั้นเขาอยู่กันยังไง ? เห็นไหมคนที่นั่นเขาอยู่กันยังไง ? หรือเราเป็นพ่อเป็นแม่ก็ทำให้ลูกเห็น ไม่ใช่แม่แก่แล้วพาลูกเที่ยว มีเหมือนกันนะ เพราะแม่ยุคนี้ไม่เหมือนก่อน มันมีแม่อะไร ? **“แม่วัยใส”**

“แม่วัยใส ยายวัยซิ่ง” นี่แม่มันมีผิวตั้งแต่โอ้โฮ ! แล้วพอมันเป็นยาย อายุมันพึ่ ? อายุพึ่ ๓๐ เป็นยายแล้วอายุ ๒๐ เป็นยายกันแล้วนะเดี๋ยวนี พอกแก่มา ๆ ยายทวด ๆ ยังปิ้งอยู่เลย ยังซิ่งอยู่เลย

นี่เขาเรียก **“แม่วัยใส ยายวัยซิ่ง”** แล้วมันจะทำอะไรให้เห็นละ มันก็ทำประพฤติตัวมั่วไป ไม่มีต้นแบบที่ดีให้ดูให้เห็น ถ้าเราได้เห็นที่ประพฤติดีประพฤติงาม มันน่าจะหยุดความต่ำทรามได้ในระดับใดระดับหนึ่ง

ที่นี่ ตอนนี่ที่ตี ๆ งาม ๆ นี่มันไม่ค่อยจะมีให้ดู มันไม่ค่อยมีใคร ทำให้เห็น มันไปทำเรื่องเวรเรื่องกรรมอะไรกันก็ไม่รู้ เห็นกันอยู่เรื่อย ๆ ชาวเมืองออกทุกวัน แล้วบ๊าบอะไรกัน ที่เขาค้นกฎวิวัตสระเกศเห็นใหม่ ? ไปเจอภาพลามกสะสมไว้ทำเวรอะไร ? ใ้ภาพลามกอะ

โยมเดี๋ยวล้อเข้าไปเจอภาพลามกในกุฏิอาตมานะ **“เผาวัต”** เผาเลย ! วัตอัปรียัพระอัปรียัอะไรพรรค์นี้สิ่งตี ๆ ไม่เก็บไว้ดู

ทางศาสนาเขานิยมอะไร ? **“ทัสนานุตริยะ”** เห็นอะไร ที่มันเป็นมงคล เป็นประเสริฐ เห็นแล้วมันเกิดปัญญา นี่เห็น แล้วเกิดตัณหา นี่มันจะสะสมไว้ทำวิมานอะไร ? มันน่าตบลูกตา หลุดเลย พระที่สะสมภาพลามกไว้ดูนี่

อาตมาจริง ๆ นะยอมรับว่า **“กลัว !”** จึงไม่กล้ามีโทรศัพท์ กล้องถ่ายรูป ไม่เล่นอินเทอร์เน็ตอะไรทั้งนั้น คอมพิวเตอร์ไม่เอา เดี๋ยวล้อไลน์อะไร ส่งเรามาแล้ว คุณใจไม่อยู่ ตะบะแตก ! ลู้ไม่มีดีกว่า ปลอดภัยไว้ก่อน ไม่เอาไม่มี โทรศัพท์ก็ไม่มี ถ้าเขาให้สัมภาษณ์อะไร ก็ ขอช่างหน้ามูลนิธิเขาส่งมา

นี่มันก็ควรจะต้องหลีกเลี่ยงที่ทำให้เห็นอะไรตี ๆ กระทบให้ดู อยู่ให้ เห็น อย่างอยู่แบบประพฤติตัวแย่มาก เห็นแล้วมันไม่ได้เป็นต้นแบบ ตัวอย่าง เป็นปฏิฐานคติ ไม่เป็นไอดอลไอดีลอะไรที่ดี เป็นไอดอลในทางที่ดี ข้อสุดท้าย

๓. **แนะแนวด้วยการแสดงความสุขให้ดู** ว่าทำอย่างนี้ ทำงาน ก็มีความสุข มาช่วยวัดมาช่วยศาสนาก็มีความสุข นี่มาช่วยกันนี่ เออ ! มาแล้วก็มีมีความสุข ช่วยหนุนช่วยนี้ หารายได้ให้ศาสนา ๆ ก็จะไป สงเคราะห์คน คนมาช่วยก็ได้บุญ ได้ความสุข จิตใจสบาย

ถ้าไปกับน้องกีฟเป็นไง ? พาน้องกีฟไปตาย กับมาวัตอันไหน ดีกว่ากัน มานั่งฟังเทศน์อย่างมีความสุข ถ้าคนเห็นนะ ?

(เอ่อ ! เดี๋ยวล้อเห็นนะ ต่อไปนี่เห็นแล้วนะ อนุโมทนาด้วยนะ ที่ ออกคนละนิดละหน่อยคราวที่แล้ว กล้องที่บ้านที่นี้ ตอนนี่คนดูเป็นหมื่น

แล้ว อาตมาเทศน์นี้ชาวบ้านดูเป็นหมิ่นแล้ว เพราะเขาออกทั่วประเทศ เห็น
ตอนนี่เขาบอกขึ้นมาเป็นหลายหมื่น อาจจะไม่ใกล้เคียงกับท่าน ว. ก็ได้ ท่าน
ว. ท่านเล่นก่อนเรา ส่วนของเราฟังทำ ฟังเกิด เดียวนี้กลัองก็ไม่กี่หมื่น
หรือ ๓ หมื่น ๔ หมื่น เราเทศน์ทีหนึ่งคนไม่ต้องเสียค่ารถค่ารามานั่งอยู่
ที่บ้านฟัง แล้วฟังแล้ว ย้อนแล้วย้อนอีก ๆ ได้อีกนะ)

เออเนี่ยคุณนี่นะ เขาบอกว่า **“วิทยาศาสตร์ไปถึงไหน พุทธ-
ศาสตร์ไปถึงนั่น”** เพียงแต่เราใช้ให้ดี อย่าใช้ให้เกิดกิเลส ไม่ใช่
ไปถ่ายภาพลามก บ้าอะไรคุณนี่นะ ร่วมเพศแล้วยังถ่ายไว้ดูอีก
แล้วหลุดไปที่อื่นก็ชวยสิ นี่เป็นเรื่องบัดสีบัดเถลิงอะไรไม่รู้ แต่
มันก็ทำกันแย

**ที่นี่ เอาข้อปฏิบัติที่จะขจัดความใช้ชีวิตแบบบ้ำระห่ำ เปลี่ยน
มาเป็นใช้ชีวิตอย่างไม่บ้ำระห่ำ แต่กลับดีงาม ๕ อย่างได้**

“ใช้ชีวิต ๕ อย่าง” หลวงพ่อพุทธทาสท่านค้นหา ท่านบอกว่า
ในหลักธรรมคำสอนทางศาสนา นี้มีเรื่องของการดำเนินชีวิตของแต่ละ
บุคคลแต่ละอาชีพ ซึ่งปรากฏอยู่ในคำสอน สามารถสรุปเป็นประเด็น
ต่าง ๆ ได้ดังนี้ ถ้าเราหาความสุขชนิดนี้ เราใช้ชีวิตกระทำอย่างนี้ เราจะ
เป็นผู้ไม่ใช้ชีวิตอย่างบ้ำระห่ำ อย่างที่ ๑ ใน ๕ อย่าง หลวงพ่อพุทธทาส
ท่านบอกว่า

๑. ใช้ชีวิตเฉพาะเรื่องหน้าที่ คือ ทุกคนนี้ยังงี้ต้องให้ความสำคัญ
กับการทำหน้าที่ของตน ในชีวิตประจำวันของตนให้ดี ไม่ว่าจะอยู่ในวัย
อาชีพอะไร ที่ไหนก็ตาม ให้ทำหน้าที่ให้ถูกต้อง สำหรับความเป็นมนุษย์
ให้ยึดหลักการทำหน้าที่ว่า **“การทำงาน คือ การปฏิบัติธรรม”**

**วันนี้พวกเราเป็นการงานทั้งของอาตมาและโยม โยมมีหน้าที่
ที่การงานศึกษาเรียนรู้พระธรรมคำสอนเพิ่มขึ้น พระทำงานหน้าที่
ถ่ายทอดหลักธรรม ให้โยมไปรับรู้ไว้ เพื่อไปปฏิบัติ**

วันนี้เราทำหน้าที่

เรากำลังปฏิบัติธรรม

เรารู้สึกว่า เรากำลังปฏิบัติธรรม ทำหน้าที่อยู่ในหลักศาสนา

แล้วเราจะรู้จักไม่โง่เสียเวลาทิ้งหน้าที่ ไปทำแบบบ้าระห่ำ แทนที่จะใช้เวลาทำหน้าที่ กลับไปใช้เวลาอยู่ในรถ ผับ คลับบาร์ บ่อนการพนัน สถานเริงรมย์อะไรนะ เมื่อเร็ว ๆ เขาปิดโรงหนัง คนแห่ไปเต็มเลย เขาบอกว่า เก็บไว้เป็นภาพประวัติศาสตร์ก่อนโรงหนังนี้จะปิด ฉันเป็นคนสุดท้ายที่เข้าไปดู

ในตามหลักที่เราสอนว่า “ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” เจ้าแก้วเหล้านี้เป็นแก้วสุดท้าย ผัวคนนี้เป็นผัวคน...? “สุดท้าย” เมียคนนี้เป็นเมียคน...? เออเจ้านี่ขอเข้าดูหนัง โรงหนังก่อนจะปิดเป็นคนสุดท้าย เพราะใช้ชีวิตกันอย่างนี้

เอ้า ! โยมถ้าคนไหนมีชีวิตประจำวันว่า จะต้องทำหน้าที่ ก็ทำให้มันดีที่สุดใน ถูกต้องที่สุดของความ เป็นมนุษย์ แล้วให้ถือเสมอว่า วันนี้ฉันทำหน้าที่ ถึงแม้ไม่ได้มาที่วัดสวนแก้ว

ทำหน้าที่แม่ดีที่สุด ก็กำลังปฏิบัติธรรมหน้าที่ของความเป็นแม่

ปฏิบัติหน้าที่ของลูก ดูแลแม่เจ็บป่วยอย่างดีที่สุด ยามชราดีที่สุด ตอนนั้นก็ทำหน้าที่ปฏิบัติธรรมในฐานะเป็นลูก

ใครเป็นสามีภรรยา ก็ปฏิบัติให้ดีที่สุด ก็เป็นการปฏิบัติหน้าที่ ปฏิบัติธรรมที่บ้านก็ได้

“การทำงาน
คือ
การปฏิบัติ
ธรรม”

ไม่ใช่มาวัดแล้วนะ นำทุเรศอะ เจอบ่อยจังเดี๋ยวนี้ไม่รู้อะไร ผัวเมีย
นี่หยิกกันบ้าง ทูบกันบ้าง บอกไอ้บ่อย่าฟังถวายเป็น จะถวายของอะไร
หลังอะไรก่อนไม่รู้ ทะเลาะกันแล้ว

ไอ้...มันจะอยู่กันยังไง พ่อแม่ลูก บางทีลูกดูแม่ต่อหน้าพระเลย
นะ “แม่...ไม่รู้เรื่องอะไรเลย” ดูต่อหน้าเลย บอกให้อย่างนั้น บอก
ให้อย่างนี้ อะไรก็ไม่รู้ แค่ถวายของผิดนิดเดียว ก็ดูแม่เอาเป็นเอาตายแย้
แล้ว มันผิดหน้าที่ไม่ประพฤตินั้น ถ้าอยู่บ้านอยู่กันตามหน้าที่ที่ต้อง
ทำ ให้ความเป็นมนุษย์เราสมบูรณ์ที่สุด เป็นแม่เป็นลูกที่ดีที่สุด สมบูรณ์
แบบ เป็นต้นแบบ เป็นตัวอย่าง บ้านอื่นเขาเห็นดีเห็นงามเอาไปทำตาม ก็
เกิดขยายความสุข ขยายคำสอนของพระพุทธเจ้าไปในตัว

เข้าต่อมา ! ข้อที่ ๒ หลวงพ่อพุทธทาสท่านแนะว่า

๒. ให้มีจัดการโอกาส ให้ได้มีโอกาสได้ศึกษาอย่างถูกต้อง เพื่อ
ทำลายความเห็นแก่ตัว เออโยม ! ให้โอกาสตัวเองได้มาศึกษา

นี่ถามจริง ถ้าวันนี้เสียตายเป็นร้อยได้ กำไรที่จะได้หนุนได้นี้ เลยไม่ได้
มาศึกษาเรียนรู้รับฟังอะไรเลย เราต้องจัดการศึกษาตัวเรา นี้ให้ออก
จากความเห็นแก่ตัว ให้ออกจากความลุ่มหลง ให้มาเน้นเรื่องศีลเรื่องธรรม
ให้รู้จักตนเองสามารถบังคับตัวเอง ไม่ให้ตกเป็นทาสวัตถุรายได้ กำไรกำไร
ผลประโยชน์รายได้ประจำวัน หยุดสักวันหนึ่ง เขาก็มีอาทิตย์หยุดวันอาทิตย์
กันนี้ ทำไมเราจะหยุดไม่ได้

บอก หยุดไม่ได้หรือขายของ กำไรกำลังดี หยุดไม่ได้หรือผลไม้อะไร
กำลังน่าเก็บ ผักกำลังน่าเก็บ

บางคนหนักกว่านั้นอีก “**อู๊ย ! ช่วงนี้ปลาขึ้น**” ฝนตกน้ำไหลปลา
ขึ้น ไปฟันปลา

บางคนบอก ไอ้...ช่วงนี้น้ำลงทะเลไม่ว่างไปวัดหรือ กม.หอยเพลิน
ก็พวกนี้ไม่เว้นช่องให้หูตาได้ศึกษาเรียนรู้ธรรมะ เพื่อละลายความ
เห็นแก่ตัวบ้างเลย การศึกษาอะไรก็ตาม ถ้าไม่ทำลายความเห็นแก่ตัว ถือว่า
การศึกษานั้นไม่ถูกต้อง อย่างที่อาจารย์จุฬาฯ ดร.สวัสดิ์ แสงบางปลา

ตอนนี้ติดคุก อายุ ๘๐ ปีกว่า โกงหลอก ดร. ด้วยกัน จบการศึกษา เป็น ดร. ตันเห็นแก่ตัวหลอกพวก ดร. ด้วยกันตอนนี้ติดคุก อายุ ๘๐ ปี

ดังนั้น ตัวเองต้องเรียนรู้ หาทางรู้เพื่อทำลายความเห็นแก่ตัว ให้ เห็นอกเห็นใจผู้อื่นบ้าง หลอกแล้วเขาซ้ำแค่นั้น ? ถ้าคนเราไม่เรียนรู้ เรื่องนี้เลย โลกอยู่ไม่เป็นสุข เขาจะศึกษากี่มหาวิทยาลัย

ก็แล้วดูสิ ! การศึกษาทุเรศใหม่ตอนนี้ ? ปฏิรูปไม่รู้เรื่องเลยไป ๆ มา ๆ เกียงกันงง ไม่รู้อะไรตอนนี้ กำลังละเลยนะตอนนี้ การศึกษา กำลังละเลย จะแบบไหนแบบเก่า แบบใหม่เอเนทรานซ์ ไม่เอเนทรานซ์ อะไรก็ไม่รู้ ! กำลังวุ่นเลย เห็นแม่ผู้ปกครองบ่นกันอุบ แล้วพวกกระทรวง ศึกษาธิการ เขาอยู่กันยังไง จบการศึกษามาสูง ๆ แต่จัดระบบการ ศึกษาเห็นแก่ตัวบรรลัยเลยตอนนี้ เพราะกระทรวงศึกษาธิการ โกง อันดับที่เท่าไรเมื่อไหร่ ? อันดับ ๓ หรืออันดับ ๔

๑) ตำรวจ ๒) กระทรวงมหาดไทย ๓) อปต. ๔) กระทรวง ศึกษาธิการ ๕) เทศบาล นี่เห็นไหม ? เขาจัด ๕ ยังติดอันดับกับเขาด้วย กระทรวงศึกษาธิการนี้เจ้ายาย ซี ๘ อะไรนี่ โกงเสมาพัฒนาเด็ก นี่ไม่ได้ การศึกษาต้องทำลายความเห็นแก่ตัว เดียวนี้เขาเริ่มดีนะ เขาเริ่มให้เด็ก นักเรียนมาทำจิตอาสา เรื่อง “อรรถจริยา” ให้ทำประโยชน์ นี่ส่งมาทุกวัน เลยมาบำเพ็ญประโยชน์

ข้อที่ ๓ หลวงพ่อพุทธทาสแนะว่า **ให้มีการสนใจเรียนรู้ว่า จะอยู่ในระบบการเมือง**

๓. เรื่องของการเมือง จะทำยังไงให้การเมืองสร้างคนดี เพิ่ม คนดี ไม่ว่าจะป็นระบอบประชาธิปไตย เผด็จการ ขอให้ทั้งเผด็จการ และระบอบประชาธิปไตย ผลิตสร้างคนดี แล้วมันจะดีกว่าทุกระบอบ

แต่ถ้าระบอบไหนก็ตามประชาธิปไตยไม่ผลิตคนดี การปกครองของประเทศการเมืองก็ไม่ดี เผด็จการเสียบบ ประมาณเสียเวลาไม่ใช้มาตรา ๔๔ เพื่อสร้างคนดี

เพลง ๆ ตอนนี้คล้าย ๆ กับเรา กฎหมายเรามันดีกับคนชั่วเกิน

๘๘
การศึกษา
อะไรก็ตาม
ถ้าไม่
ทำลาย
ความ
เห็นแก่ตัว
ถือว่า
การศึกษา
นั้น
ไม่ถูกต้อง
๘๘

ไป ผู้นำประเทศก็ดีกับคนชั่วเกินไป ไม่จัดการคนชั่วให้เฉียบขาด ไม่เด็ดขาดเลย ปล່อยให้มันขายยาติดคุกออกมา ๖ ครั้ง ๗ ครั้งขายต่ออีก แล้วมันทำเด็กดี ๆ เราเสียหมดอะ ทำไมไม่จับให้มันเด็ดขาด

ที่ลิงจะไปปล່อยเกาะ เจ้าพวกติดยา ก็นำปล່อยเกาะเหมือนกันนะ เจ้าพวกขายยาผลิตยานี้มันนำเอาไปปล່อยเกาะเหมือนกัน พอมันอยู่ในเกาะหาซื้อยาไม่ได้ เจ้าคนผลิตก็ผลิตไม่ได้ เจ้าคนขายก็เลิกขาย (เออมันออกมาซื้อ ว่ายน้ำมาตายกลางทะเล) เราไปใจดีกับคนชั่วเกินไป จู๋ ๆ มันก็มาทำคนดีตายไม่คุ้มกันเลย

เพราะฉะนั้น ชาวพุทธเรานี่ อย่าไปบอกว่า “เฮ้ ! พระทำไมยุ่งการเมือง” พระไปเล่นการเมืองไม่ได้ ยุ่งการเมืองไม่ได้ แต่สอนให้คนอยู่ในระบบการเมืองที่ดี ประพฤติตัวให้ดีในระบบการเมือง

ตอนนี้เห็นเขาเล่นอะไร सबสนไปหมด บางคนว่าจะไม่เล่นก็เล่นอีกแล้ว บางคนว่าจะไม่ยุ่ง ก็ยุ่งอีกแล้ว อะไรก็ไม่รู้ सबสนไปหมด แล้วตอนนี้ะมันจะเป็นการเมืองเท่าตบ มือตบ การเมืองเหลืออง การเมืองแดงการเมืองนกวืดอะไรก็ไม่รู้ มันจะมั่วไปหมดตอนนี้

เราก็ต้องเอาใจใส่เรียนรู้ไว้บ้าง ใครพูดจริง ใครรักบ้านเมืองจริง ใครมีนโยบายเพื่อชาติบ้านเมืองจริง ใครหาเรื่องการเมืองเก่ง ก็เราควรจะเป็นประชาชนที่หูตาสว่าง ไม่ใช่มืดบอด ชอบเป็นพรรคเป็นเวร ชอบโดยไม่รู้ผิดถูกชั่วดี หลับหูหลับตาชอบมืดบอดทางการเมือง ก็ทำให้บ้านเมืองมืดมน

เราเป็นประชาชนปล่อยบ้านเมืองมีคมไม่ได้ไหม ? คนไม่ดีเสนอตัวเลือกตั้งจ้างเรา เราเห็นแก่เงินเห็นแก่ตัว ก็เพราะการเมืองชั่ว เข้าไปอีก แล้วเราอยู่ในระบอบการเมืองที่ชั่ว ไม่มีคนดี ไม่ผลิตส่งเสริมคนดี ไปไม่รอด

เพลอ ๆ นะ ยุคก่อน ๆ นะท่านปรีดีเป็นคนดี ดร.ป๋วย เป็นคนดี เรากำลังทำอย่างไรอะ ชับคนดีออกนอกบ้านนอกเมือง เจ้าลิเกเขาร้องสมัยก่อน

“พระยาพหลฯ เป็นต้นเหตุ จับเจ้าเข้าป่า เอาหมา...”

ยังจำได้ไหมที่ลิเกเขาร้อง แล้วเขาก็ถูกจับ ตอนกบฏ ๒๔๗๕ จับเจ้าเข้าป่ารัชกาลที่ ๗ อะไรท่านก็ไปอยู่ต่างประเทศ แต่เขาร้องแรงไปหน่อย เอหมานั่งเมือง (จับเจ้าเข้าป่า เอหมานั่งเมือง) วุ่นวาย ! ก็เราเป็นประชาชน เราต้องรู้สึกชัดเจนว่า ระบอบอะไรก็ตามถ้ามีคนดีอยู่ จะเป็นเผด็จการ จะเป็นประชาธิปไตยมันดีหมด

เผด็จการโดยธรรม มันก็สร้างสรรค์คนดี จัดการคนชั่วให้เด็ดขาด ประเทศชาติก็มีคนดีในระบอบการปกครอง ที่เรียกกันว่า **“ไม่ดี”** คือเผด็จการ เราเรียกว่าไม่ดี แต่เขาเผด็จการ แล้วเขาเผด็จการโดยธรรม ที่แล้วมามันเผด็จการโดยกิเลส มันโดยอยากใหญ่ อยากได้อำนาจ อยากได้ผลประโยชน์ ได้แล้วก็ติดใจในผลประโยชน์ ไม่ยอมทิ้งอำนาจและผลประโยชน์ก็วุ่นอีก ข้อที่ ๔ มนุษย์เราควรใช้เวลาอยู่กับ

๔. เรื่องเศรษฐกิจ ครอบครัวยุคของตัวเองบ้าง ไม่ใช่ใช้ยืมสนใจเรื่องอะไรก็ 모르 ครอบครัวยุคนี้ไม่ดูแลเลย เดียวนี้มันมีอย่างนี้ เขาว่าเยอะไหม ? สาวสังคม คนเข้าสังคมระดับสูง วันนี้นั่นจะไปสัมมนาที่นั่น วันนั้นนั่นจะไปประชุมที่นี่ โดยไม่ดูลูกดูเมียเลย ไม่ดูลูกดูเมียเลย

มันมีเรื่องซ้ำ ลูกปวดท้อง เมียบอก “พี่พาไปหาหมอด้วย”
ผัวสวน “มึงอย่ายุ่งกุกำลังติดตามข่าวสารโลก” กำลังดูข่าว
รอบโลก

ดูข่าวรอบโลก แต่ไม่ดูลูกตัวเองกำลังจะตาย เจ้านี่มันก็ไม่ถูก
หน้าที่ของเราก็ต้องดูคนในบ้านว่า ยังไงเขาอดอยากไหม ?
เรื่องเศรษฐกิจเราพออยู่พอกินพอใช้ไหม ?
หนี้สินมีไหม ?

เออ ! เศรษฐกิจที่ประเสริฐที่สุด คือ ระบบธรรมะ นี่ละ
ที่ทำให้เศรษฐกิจยั่งยืนมั่นคง ใ้เศรษฐกิจด้วยกิเลสนี้ ส่วนใหญ่
มันก็ที่บอกกันทุกวันนี้ เห็นไหมคนนั้นพูดดีมาก ชื่อนายไพศาล
หรืออะไรนี่ เขาบอก เขาเห็นตัวเลขเศรษฐกิจร้อยล้าน พันล้าน
หมื่นล้าน แสนล้าน เขายังตกใจว่า คนจนจะอยู่ยังไง ? นี่เขาพูด
อย่างนี้เลยนะ

เพราะเขาก็เป็นคนรวยนะ แต่เขารวยไม่ถึงขั้นนั้น ถ้าเขา
รวยถึงขั้นนั้นเขาจะพูดหรือเปล่าไม่รู้แน่ แต่นี่เขารวยรอง ๆ มีคน
แซงเขาขึ้นไปรวยเป็นล้าน ๆ แล้วคนรวยนี้ถ้าไม่เอาเปรียบคนจน
รวยยาก ถ้าไม่เอาพันธุ์ปลาอาหาร เมล็ดพืชบิลอกหมด ๆ เอามา
เพาะไม่ขึ้น ต้องไปซื้อเมล็ดเขาถึงจะขึ้น

นี่คือ คนรวยที่รวยขอด รวยรวบขอด รวยแล้วสุขุบหมด รวย
ไม่มีความเมตตาเอื้อเฟื้อแผ่เลย แล้วรวยอย่างนี้นะขอภัย
นะ ถ้าเป็นยุคก่อนนะในที่เขาเกิดคอมมิวนิสต์เพราะอะไรรู้ไหม ?
เพราะว่าเจ้าคนรวยเขารวยตะพึดตะพือ แล้วกดขี่
คนจน คนจนทนไม่ไหวก็ลุกฮือขึ้นมา ปล้นคนรวยไป
เลยก็มี

นี่เพราะฉะนั้น ถ้ารวยด้วยธรรมะ นี่มันจะยั่งยืน ที่พูดกัน
ว่า “ไม่ทิ้งคนจนไว้ข้างหลังนะ” จริงหรือเปล่าตัวเลขห่างอย่าง
นี้ไม่ทิ้งหรือนี้ เจ้าคนจนทั้งปีได้ ๔ หมื่น เจ้าคนรวยบ่าบอะไร

ปีละพันล้านนี้ แล้วนี่หรือไม่ทิ้งตัวเลขมันทิ้งกันลิบโลก เขาไม่รู้พูดกัน
อย่างนั้น

เออละ ! ระบบธรรมะ จะเป็นระบบเศรษฐกิจที่สามารถ
ช่วยโลกนี้ ทำให้โลกนี้อยู่กันอย่างมีความสุข อยู่กันอย่างมี
ความสุข แล้วไม่เบียดเบียนกัน ไม่ทำให้ฝ่ายหนึ่งลำบาก
เดี๋ยวนี้ร้าน ๗-ELEVEN ทำให้โชห่วยลำบากจนโชห่วยตาย
ไปเกือบหมดแล้ว แล้วคนอะไรบ้างขอซื้อข้าวตะไคร้พริกชี้หนู
เข้าเซเว่นหมด เจ้าร้านกะแบกระบายข้าง ๗-ELEVEN ไม่มีใคร
ซื้อเลย ตาย !

โยมซื้อของด้วยเมตตา คนขายข้างทาง นอก ๗-ELEVEN ไม่มี
เงินสร้าง ๗-ELEVEN ช่วยซื้อหน่อยเถิด ซื้อเขาแล้วเราเมตตาเขา เรา
ได้บุญก็เพิ่ม ของก็ได้บุญก็เพิ่ม เมตตาธรรมก็สูง ไม่ใช่อะไรก็ผลุบเข้า
ห้าง ๆ “เย็นดีเว้ย ! กูซื้อมึงกลางแดด กูไม่ซื้อ” เจ้านั้นร้อนก็
ร้อนยังเลือกขายไม่ได้อีก

เมื่อวานนี้มีคนมาแล้ว ฟังแล้วก็สงสารลงทุนขายขนมจีน ลงทุน
๔๘๐ ขายได้ ๓๕๐ ตาย แล้วจะเอาอะไรให้ลูกกิน จะอะไรบ้านเช่า
ไฟ ระบบเศรษฐกิจชนิดที่เอาเปรียบกัน เบียดเบียนกัน กัดกันกัน แม้
กระทั่งทำลายให้สูญกันไปเลยก็มี

เดี๋ยวนี้ มีคนมาเล่าให้ฟังนะ น่ากลัวนะเจ้าสัว นี่จ้างคนที่เคย
ทำสวนทุเรียนไปปลูกทุเรียนแล้วนะ ชื่อพันไร่หมื่นไร่ปลูกทุเรียนหมด
จ้างคนสวนนนท์ สวนนครปฐมไปปลูกพอจ้าง ๓๐๐-๔๐๐ บาท พอ
เขาปลูกเป็นเจดหัวออกเลย ไม่รอให้เก็บผลเลย สอนเขาปลูกเป็นแล้ว
เขาปลูกเองเลย เจ้าสัวเขาไม่จ่ายแล้ว ให้คนงานของเขา ออย่าเอ๋อชื่อ
กันนะ เดี่ยวจะออกนอกวัดลำบาก มันน่าคิดนะ ๆ

ฉะนั้น การเศรษฐกิจ เราจะต้องถือหลักเศรษฐศาสตร์ชาวพุทธ
ว่า “ผลิตให้มาก ทำให้มาก บริโภคกินอยู่ใช้จ่ายแต่น้อย เหลือเจียด
ช่วยผู้อื่น” ถ้าไม่เจียดช่วยผู้อื่นก็ให้โอกาสผู้อื่นหากินบ้าง ให้ผู้อื่นเจริญ
เติบโตทางเศรษฐกิจบ้าง ไม่ใช่คุมหมด รวบยอดหมด แล้วเราเองจะ
ประชาชนเขาก็โง่งนะ เขาไม่คิดรวมตัวกันสวน ไร่ นา

เดี๋ยวนี้ เขาทำแปลงใหญ่หมดแล้ว เขาไม่ทำแปลง ๒ ไร่ ๓ ไร่
หรือหก มันขาดทุน

วันนี้ดีใจนะรู้ไหม ? ๖ โมงเช้าที่นี่ คนเต็มมากกว่านี้ ๓ เท่า
แทบไม่มีที่นั่ง ผู้ว่าฯ นนทบุรี ภาณุ แยมศรี อะไรนี่ท่านพวจักรยาน วัน
นี้เป็นวันจักรยานสากลโลก พามาที่นี่เต็มเลย

เชื่อไหม ! คนเมืองนนท์ นี่เขารู้จักแต่พระพยอมนะ แต่เขาไม่รู้
จักผลงานของพระพยอม เขาไม่เคยเข้ามาด้านหลังวัด พอเขาเข้ามา
มาสวนไผ่เย็น เขาบอก ท่านทำเมื่อไร ? นี่อยู่ตั้งนานฟังจะรู้กันนี้ ท่าน
ทำเมื่อไร ? นี่เย็นเข้ามาเย็น เดี่ยวจะขอโอกาสมาทำบ่อย ๆ

เออดีสิ ! เขาสวนแก้วเป็นเมืองสองเมืองรองการท่องเที่ยว เรา
ไม่มีภูเก็ต หาดใหญ่ พัทยา เชียงใหม่ ก็มาที่วัดสวนแก้วบ่อย ๆ ก็ได้
ตอนนี้สวนแก้วกับสวนบัวเป็นคอกอภัยกับลูกกระเดือกกัน เทียวนี้เทียว
นั่น ท่านนั่นเทียวนี้ เออดีเออนี้ยม ! เมื่อเข้านี่นะคนทำบุญ ๆ แจกบานเลย
แจกไปไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ลูก

แต่แหม ! มีคนบางคน นี่ไม่รู้มาวัดเขามาหาบุญหรือมาหาเรื่อง
กับพระ เมื่อวันนี้เกิดเรื่อง มีคนเหมารถมา ๖๐๐ บาท “พระทำไม

หลอกหลวง” ว่าเลย “ไหน ! ว่าให้กินฟรี”

ไฉ่ค่ารถ ๖๐๐ เขาเสียหรือเปล่า ? ทำไมเขาไม่ซื้อแถวหน้ากิน ซื่อที่นั่นไปต้องขึ้นรถมา ค่าแท็กซี่ ๖๐๐ แล้วกลับอีกก็ร้อยก็ไม่ว่า แล้วมาตำหนาทว่า “เราหลอกหลวง”

แจกตรงเฉพาะที่ทำบุญ แล้วเขาแฉะนะ คนที่ข้างหน้าตรงที่เขาบอก “ไปที่หน้าหลวงพ่อดี ทำบุญเดี่ยวท่านก็แจก” เขาบอก “ไม่เอาหรอก ! เสียไป ๖๐๐ เดี่ยวไปเสียอีก”

เออคน ! เจออะไรแปลก ๆ เจ้าพวกที่มันเหลือเชื่อเหลือหยิ่ง ผู้หญิงอะไรเหลือหยิ่งเยอะเดี๋ยวนี้ มาโน่น ไฉ่ชิม แต่ขอชิมหน่อย “ไฉ่นี้แข็งไป ไฉ่นี้นิ่มไป อีกลูกสิ” ปอก ๓ ลูก เขาไม่เอาสักลูก กินของเราไป ๒ พู แล้วขึ้นรถกลับเลย

อู๊ย ! เจอคนแบบนี้ ทำมาหากิน เศรษฐกิจไทยคงไปลำบาก จะค้าจะขายก็เจอคนแบบนี้ แล้วมาชอบเอานี้วกด ๆ ๆ จิ้ม ๆ ๆ กด ๆ ๆ นี้ไปเจอที่ตลาดนะ เขาเขียนขำ ๆ ๆ ดี “ไม่เจ็บจิ้ม อย่าจิ้ม” เขาเขียนไว้แม่ค้าไปกดเขาเรื่อย ๆ มันก็นิ่มหมด ไฉ่ ! หากินยากยุคนี้

ยังไงก็ควรจะใช้เวลา ใช้ชีวิต เรียนรู้เรื่องเศรษฐกิจเศรษฐศาสตร์ ครองตนด้วยเศรษฐศาสตร์ธรรมะ “ผลิตให้มาก ทำให้มาก บริโภคกินอยู่ใช้จ่ายแต่น้อย เหลือเจียดช่วยผู้อื่น” นี่คือ เศรษฐศาสตร์ชาวพุทธที่มั่นคงที่สุด

แต่เดี๋ยวนี้เราเอาเศรษฐกิจอะไรก็ไม่รู้ รัฐบาลก็บอก “ดีขึ้น ๆ” ดีนะ ดี แต่ดีเฉพาะระดับบน ระดับล่างแย้ร้านรวงหายไปเยอะ เจ้าพวกขายร้านข้างถนน นี่ชอบเขาไปเยอะช่วงนี้ เพราะเขาถูกปลาใหญ่ กินปลาเล็ก เศรษฐกิจปลาใหญ่ ทุนเขาสูง เขาก็กว้านสร้าง ปีหนึ่งจะเพิ่มห้างเท่าไร ? แล้วคนเราก็ไปเดินกันในห้อง “ได้เข้าห้างแล้วก็ได้ แต่ยังไม่เข้า จะยิ่งโง่” มันจะทำให้คนจนเศรษฐกิจไม่ดีหนักเข้าไปอีก

๕. สุกุทัยแล้วลองใช้ชีวิตอยู่กับหลักธรรมคำสอนทางศาสนา
บ้าง วันหนึ่ง ๆ นี่ใช้ชีวิตเกี่ยวข้องกับธรรมะศีลธรรมบ้าง ศาสนาบ้าง อย่าทิ้งศาสนาศีลธรรมไปตกต่ำตามจมไปอยู่กับอบายมุข ดื่มน้ำเมา เทียวกลางคืน ดูการละเล่น เล่นการพนัน คบคนชั่วเป็นมิตร

แหม ! น่าตกใจนะที่เขาบอกว่า เราเดินทางไปเล่นปอยเปตเป็นเงินมหาศาลต่อปี ไประนอง เข้าพม่า ๆ รอบ ๆ เราที่เขาเปิดพนันเสรีหมด เหลือเรายังไม่เปิดแต่เขาก็แอบเล่นกันบรลัยหมด เขาใช้ชีวิตต่ำตามจมอยู่กับเรื่องพวกนี้ “เอาอบายมุขมาล้อมชีวิต มารับใช้อบายมุข” เอาชีวิตมารับใช้อบายมุข รับใช้ผู้ผลิตน้ำเมา รับใช้ผู้จัดกิจกรรมกลางคืน ดูการละเล่น ส่งส่วยให้พวกผู้จัดกิจกรรมเทียวกลางคืนดูการละเล่น เอาเงินไปเข้าบ่อน เอาเงินไปซื้อน้ำเมาอะไรต่ออะไรมันเสียหายมากมาย ชีวิตไม่ได้ใช้เพื่อศาสนาศีลธรรม เขาใช้เพื่อสนองกิเลสตัณหาอบายมุข

เพราะฉะนั้น หลักศีลธรรมควรจะมีไว้อย่างเคร่งครัด ควรจะถือแนวปฏิบัติพุทธบริษัทที่ประพฤติตามหลักศีลธรรมอย่างเคร่งครัด ทั้งปฏิบัติด้วยตนเอง แล้วก็สอนให้คนอื่น ที่พอจะชวนกันได้ ปฏิบัติเพื่อความรุ่งเรืองสภาพของพระศาสนาในอนาคต

โยมเมื่อตะกี้มีใครคนชอบที่เอาตมาพูดว่า “โยมวันนี้โยมถวายต้นทุเรียน อ้าวโยมให้ต้น อตมาให้เนื้อให้ลูกแล้วต่อไปนี่นะลูกหลานโยม เพราะโยมให้ต้นมา เราไปปลูกลูกหลานโยมมาวัด ก็ได้กินทุเรียนต่อ เป็นผลของย่ายายที่มาทำบุญ มาปลูก มาสร้างกันไว้ เรามีลูกมีหลาน ยังไงก็ต้องถ่ายทอดให้เขา ต้องช่วยกันเอาหลักธรรมที่มีอยู่ถ่ายทอด

ไว้ให้เขา ใช้ชีวิตสนใจเรื่องนี้กันบ้าง”

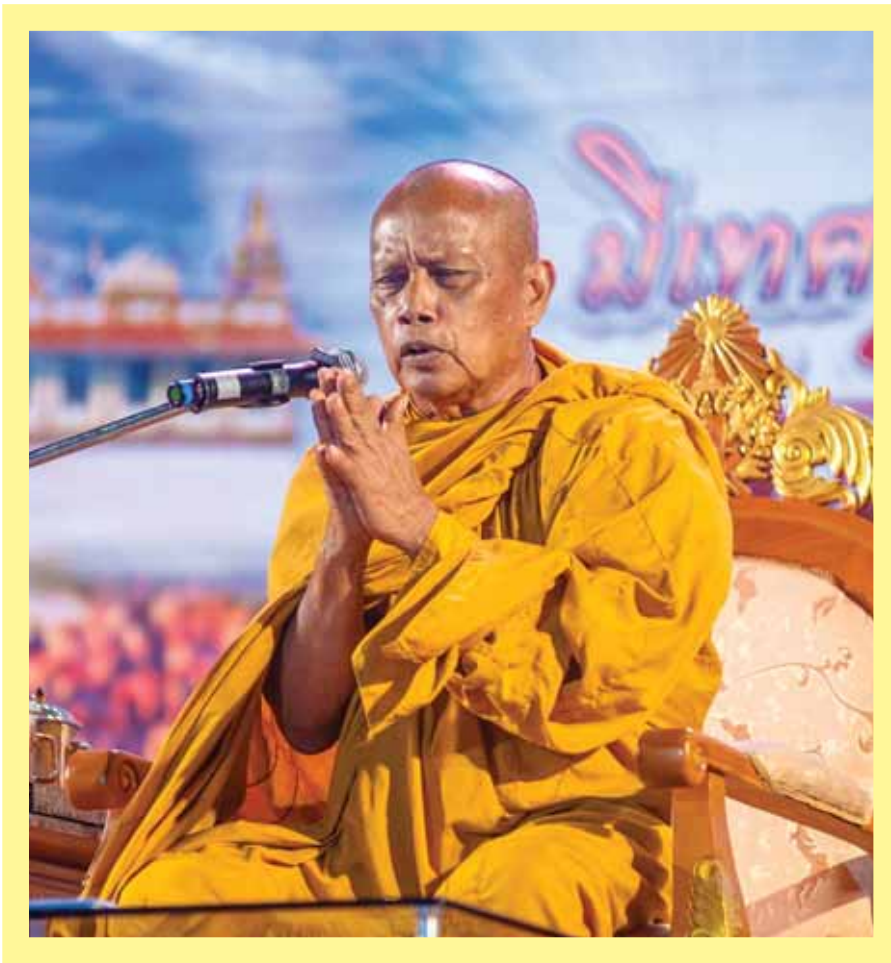
เมื่อไม่กี่คนนั้นชอบมากเลย ฟังได้ยินนี้ทำบุญถึงลูกถึงหลาน เขา ถวายต้นทุเรียน ๔ ต้น ก็ให้ทุเรียนไป ๒-๓ แพก แล้วบอกโยม “โยมนะ ได้ใช้บุญทันตาเห็นทันปัจจุบัน แต่ลูกหลานโยมนี้อีก ๔-๕ ปี ทุเรียน ต้นนี้จะออกผลลูกหลานโยมมาวัดนี้จะได้กิน ถึงไม่ใช่ลูกหลานก็เป็น เพื่อนร่วมเกิดแก่เจ็บตาย ร่วมชาติ ร่วมแผ่นดิน ร่วมเผ่าพันธุ์ได้กิน บุญทานของโยม”

เขาปลื้มเลยนะ เขาออกอาการปลื้มเลย นี่สงสัยจะมา ถวายอีกหลายต้น เราก็คงหมดทุเรียนอีกหลายพูนะ “เสีย เนื้อได้ต้นไม้เป็นไร เสียผล เสียลูกได้ต้น” เดี่ยวต้นมันก็ ออกลูกออกผลมาต่อ คนเรามันต้องกล้าได้กล้าเสียนะ ยิ่ง เราเสียเพื่อให้ลูกหลานในอนาคต เสียให้เราได้มีศาสนาที่เป็น ที่พึ่งของสัตว์โลกไปอีกยาวนานไม่หมดอายุ ถึงพระใครจะ โดนจับ องค์กรไหนจะโดนจับก็โดนไป

“ศาสนาเหมือนต้นไม้ ข้างบนมีดอกมีผล มีคนปีนขึ้นไปเก็บ”

พวกพระเถรคือ พวกปีนขึ้นไปเก็บดอกผล แต่พลัดหล่นลงมา เรายัง ต้องใส่น้ำให้ปุ๋ยต้นไม้ต่อไหม ? ต้องทำนุบำรุงต่อไหม ? ไม่ใช่มีงูตกกุ่มไม่ มาแล้ว มีงูหล่นที่เดียวตั้ง ๕ องค์ ๖ องค์ ข้างเขา กรรมของเขา เขาไม่ ระวัง เราก็ต้องบำรุงให้ศาสนาอยู่เป็นที่พึ่งของสัตว์โลกต่อไป

ทบทวนนิดหนึ่ง ชาวพุทธที่จะไม่แกว่งไปใช้ชีวิตบ้ำระห่ำ ต้องอยู่กับหน้าที่ที่ตัวเองต้องกระทำ ต้องหาการเรียนรู้อุทิศเพื่อทำลายความเห็นแก่ตัว ต้องดูการบ้านการเมืองว่า ควรจะสร้างระบบการเมืองที่มีคนดีขึ้นมาเยอะ ๆ ๆ ต่อมาก็คือต้องเริ่มทำเศรษฐกิจส่วนตัวให้อยู่พอดีพอกินพอใช้ อย่าให้ขาดแคลนขัดสนฝืดเคืองขั้นแค้น แล้วสุดท้ายต้องเหลือเวลาไว้เพื่อปฏิบัติตามศาสนาศีลธรรมอย่างเคร่งครัด และสอนตนสอนคนอื่นเพื่อสืบศาสนาเป็นที่พึ่งในอนาคตอันยาวไกลต่อไป

ก็ขออวยพรให้ทุกท่าน จงใช้ไม่บ้ำระห่ำ จงใช้อย่างรอบคอบ รัศกุ่ม ใช้แล้วเกิดคุณเกิดประโยชน์ทุกซัโทษไม่เอา ใช้แล้วก้าวหน้าผาสุกร่มเย็น ไม่ว่าจะใช้มือ ใช้เท้า ใช้อะไรต่าง ๆ ใช้สมอง ใช้ทรัพย์ ใช้ความคิด ขอให้ใช้เพื่อชีวิตที่ดีงามต่อไป ด้วยกันทุกท่านทุกคน เทอญ.

ไม่โง่ ต้ำน้ำพริก ละลายแม่น้ำ

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

วันนี้จะพยายามให้ข้อคิด เกี่ยวกับเรื่องการทำบุญ ไม่ให้ทำบุญสูญเปล่า ไม่ให้ทำบุญต้ำน้ำพริกละลายแม่น้ำ แล้วยิ่งกว่านั้นก็ไม่ให้บุญพลิกผันกลายเป็นบาป เป็นเวร เป็นกรรม

๓-๔ ประเด็นนี้ คิดว่า เราอาจจะไม่ได้ยินได้ฟัง หรืออาจจะตื่นเกินไปที่ไม่ทำใจให้แยบคายในเรื่องเหล่านี้ เลยเกิดการผิดพลาด

ทำให้ชาวพุทธ นี่ทำบุญเหมือนต้ำน้ำพริกละลายแม่น้ำ คือ มันได้ผลตอบมาน้อยไป ต้ำน้ำพริกควรจะกินจะจิ้มผัก แล้วเอาไปละลายแม่น้ำ มันได้ประโยชน์ตรงไหน มันเกือบจะไม่ได้อะไร แล้วบุญนี่ถ้าทำไม่ดีมันอาจพลิกได้ กลายเป็นบุญบาป ติดคุกติดตะรางกัน กลายเป็น โอ้ย ! ผูกคอตายกันเลยก็มี หรือ ดีเอสไอเข้าวัดวุ่นวายกันก็หลายแห่งหลายเรื่องหลายวัด

*“ไม่โง่ต้ำน้ำพริกละลายแม่น้ำ” บรรยายโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เนื่องในโอกาสเทศน์ต้นเดือนประจำวันอาทิตย์แก่ประชาชนทั่วไป ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๖๐

สิ่งเหล่านี้ มันถึงเวลาที่เราจะ
สะสาง ทำความเข้าใจ ให้เกิดประโยชน์
ดังต่อไปนี้

พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ในอัง-
คุตตรนิกาย แห่งปฐมปิณณาสก์ ฉฬังค-
ทานสูตร จตุตถวรรค โดยพระองค์ตรัส
ว่า ภิกษุทั้งหลาย ทานที่ประกอบด้วย
องค์ ๖ คือ การให้ที่ประกอบด้วยองค์ ๖
มีอย่างนี้

องค์ของผู้ให้ ๓ อย่าง
องค์ของผู้รับ ๓ อย่าง
องค์ของผู้ให้มี ๓ อย่าง
(เจตนา ๓) คืออะไร ?

๑. มีเจตนาดีมาก “ก่อนให้ก็ดี
ใจ” มีเจตนาจะทำด้วยความสบายใจ
สุขใจที่ได้ให้ เจตนาติดอยู่เสมอว่า “จิต
ที่คิดจะให้ มันสบายกว่าจิตที่คิดจะ
เอา” ให้แล้วก็ดีใจ

๒. “กำลังให้ก็มีใจผ่องใส” ใน
ขณะที่ให้ไม่มีลังเลสงสัย ตะขิดตะขวง

วิตกกังวลว่า ให้แล้วจะจนให้แล้วจะมี
ลาภมีผลอะไรตอบมาหรือไม่ จิตใจก็
มัวกังวลกับลาภผล จึงมีคนประเภท
ทำบุญแล้วขอนุ่นขอนี่ อธิษฐานเยอะ
เหลือเกิน ถ้าอธิษฐานแล้วรู้สึกจะได้ไม่
ได้ล้มเหลว ใจก็ไม่ผ่องใส ฉะนั้น ข้อที่ ๒
นี้กำลังให้ก็มีใจผ่องใส

๓. “ครั้นให้เสร็จแล้วมีความ
เบิกบานใจ” ไม่มีคำว่า ตระหนี่เสียตาย
อะไรอีกแล้ว ไม่คิดเสียตายไม่คิด
ตระหนี่ ให้ไปแล้วก็เบิกบานใจ

ถ้าผู้ให้มีองค์ ๓ ประกอบด้วย
องค์ ๓ นี้ผู้ให้ก็ได้เต็ม ๆ

ที่นี่ จะได้เป็น ๒ เต็ม ถ้าไปเจอ
ผู้รับ ก็มีองค์ ๓ เหมือนกัน

๑. เป็นผู้ประกอบที่ปราศจาก
ราคะ หรือปฏิบัติเพื่อให้ไม่มีราคะ คือ
ความกำหนัด กระสันในเรื่องเนื้อหนัง
เรื่องอะไรต่าง ๆ อย่างนี้ ถ้าเราไปให้
พระที่ปราศจาก หรือไม่ปราศจากยัง
ไม่สิ้นเชิง แต่อยู่ระหว่างปฏิบัติเพื่อให้

สิ้นไป ให้เขาไปให้จางคลายจากราคะ ก็ถือว่าเข้าองค์ประกอบที่ ๑ ของผู้รับ

๒. ผู้รับปราศจากโทสะ หรือ กำลังปฏิบัติเพื่อระงับโทสะ ความโมโห โกรธเกลียด ท่านกำลังระงับอยู่ถึงยังไม่สิ้น แต่ว่าสงบระงับไม่ให้ฟุ้งฟุ้งขึ้นมา ไม่ให้เดือดดาลโขมงโง้งแงง แบบ ถ้าเสียใจก็จะตอกชกตัว เขกหัวร่าให้ ถ้าแค้นใจก็ “ฮึ่ม ๆ” จะเอาคืนอย่างนั้น จะเอาคืนอย่างนี้

อย่างน้องแอมเห็นไหม ? แกพูดใส่ยายเปรี้ยวว่าไง ? “มึงทำกูอย่างนี้นะ ถ้ากูไม่ตายกูเอาคืน มึงตายแน่” อีเปรี้ยวมันก็เลย “นั่นมึงก็ตายตอนนี้นี่เลย จะได้ไม่ต้องเอาคืนกู” ก็นี่เป็นเพราะไม่ระงับ ถ้าน้องแอมแกระงับนะ บอก “ไม่เป็นไรกูให้อภัยมึง” แกก็ไม่ตายหรอก ไม่นอนหันศพ

๓. ข้อสุดท้ายพระผู้รับของเรา หรือใครก็ตามไม่ใช่พระแต่มาเป็นผู้ปฏิบัติธรรม เพื่อให้ปราศจากโมหะ หรือกำลังปฏิบัติ เพื่อความไม่มีโมหะ คือ ความหลงความโง่งนี่ ท่านกำลังกำจัดหรืออยู่ในระหว่างที่หาข้อมูล ข้อปฏิบัติ วิธีปฏิบัติกำจัดโมหะ กำลังเป็นคนใช้หูใช้ตาให้เกิดประโยชน์ทางปัญญาอยู่เรื่อย เป็นคนให้สติปัญญาคนอยู่เรื่อย แล้วก็พยายาม

ค้นคว้าศึกษาวิธีให้เกิดปัญญา ทั้งหู ตาก็ใช้เพื่อการศึกษา วัน ๆ หนึ่งก็มีโยนิโสมนสิการ ใคร่ครวญถ้วนถี่ รอบคอบ ไม่ผลีผลามผลุนผลัน

ถ้าเราได้เจอผู้รับแบบนี้ บุญเราสมบูรณ์มาก ดีมาก

เออละ ! ไปเจอองค์ให้ไม่จริงบ้าง ปลอมบ้าง แต่เราก็ควรจะได้ของเรา ๓ ข้อ ก่อนให้ก็ทำให้วันนี้จะไปวัดจะไปทำบุญ จะมาก็เดินทางมาด้วยความใจดีตลอดทางมา แล้วก็มาเจอกำลังให้ก็โอ้ ! ผ่องใส ครั้นให้แล้วก็เบิกบานใจ อันนี้เป็นเรื่องของเรา

ส่วนข้างนอกของผู้รับ ก็แล้วแต่จะไปเจอเนื้อนาบุญ หรือนรก มันก็มีประกอบด้วยองค์ประกอบลักษณะ ๖ ประการนี้ เป็นบุญใหญ่หับไม่ได้ ประมาธไม่ได้ ยิ่งใหญ่หนักถ้าเจอองค์ประกอบทั้งฝ่ายรับและฝ่ายให้ บุญจะยิ่งใหญ่ว่าจะได้บ่อยได้มาก ถ้าครบทั้ง ๖ องค์ประกอบนี้ ท่านเปรียบ

“เสมีอนน้ำในมหาสมุทร น้บหรือค่านวนไม่ได้ว่ามีขนาดเท่าใด” ทานที่ฟุ้งฟ้อม ด้วยองค์ประกอบทั้ง ๖ อย่างเหล่านี้

ย่อมเป็นที่หลังไหลแห่งบุญ หลังไหลแห่งกุศล นำความสุขมาให้ให้อารมณ์เลิศด้วยดี มีวิบากเป็นสุข

เป็นไปพร้อมเพื่อการเกิดขึ้นใน
สวรรค์ (มีบุญที่สะสมไว้ดีแล้ว มาก
พอที่จะเกิดในสุคติสวรรค์ ไม่ไปสู่อ
อบายภูมิ)

**ยอมเป็นไปเพื่อประโยชน์ที่
น่าปรารถนา น่ารักใคร่ น่าพอใจ
เหล่านี้เป็นต้น**

นี่คือข้อหัวข่าว หรือเรื่องจะเล่า
จะบรรยายต่อไปนี่

โยมเขาส่งมาคู่มือดีดีไม่น่าจะรู้
หรืออยากรู้ ๓ ผู้ยิ่งใหญ่ตายพร้อมกัน
เมื่อวานรู้ไหมใคร ? ๑) ศาสตราจารย์
ประภาศน์ อวยชัย ๒) อดีตอธิบดีกรม
ตำรวจ พล.ต.อ.พจน์ บุญยะจินดา ๓)
นักแสดงใหญ่ลือชัช นฤนาท เมื่อวาน
นี้เพิ่งตาย เมื่อวาน ตายพร้อมกัน ๓
ผู้ดังแต่ละภาค แต่ละส่วน ท่านประภาศน์
อวยชัย เป็นรัฐมนตรีหลายยุคอยู่เหมือน
กัน เป็นผู้สอนเป็นอาจารย์ ส่วนท่าน
ตำรวจใหญ่ก็รู้จักกันดี ส่วนนักแสดงยิ่ง
ใหญ่พระเอกลือชัช นฤนาท เด็กรุ่นหลัง
คงไม่รู้มั้ง เกิดไม่ทัน อาตมาบังเกิดทัน

ที่นี่ มาดูว่า ที่น่ารัก น่าใคร่ น่า
ปรารถนา เป็นสิ่งที่เราทำได้ยังไง ถึง
จะได้เจออย่างนี้ ควรจะรู้เรื่องอย่างนี้
ไว้ไหม ? ไว้เป็นมรดกประจำชีวิตไว้ว่า
การกระทำความเข้าใจระหว่างศาสนา
ไม่อาจตกเป็นหน้าที่ของประเทศใด

ประเทศหนึ่ง หรือคนใดคนหนึ่งโดย
เฉพาะ แต่เป็นหน้าที่ขององค์กรรวม
ประเทศ จะเป็นสหประชาชาติเป็นต้น
จะพึงกระทำเพื่อสามารถใช้หัวใจ ของ
ทุกศาสนารวมกัน แล้วใช้แก้ปัญหาของ
โลกได้ ซึ่งจะต้องไม่ใช้เงิน เหมือนตำ
น้ำพริกละลายแม่น้ำ

ทำยังไงล่ะให้การบริจาค
บุญนี้ เงินนี้ มันเป็นขึ้นเป็นอัน เป็น
ปึกเป็นแผ่น เขาเรียกว่า ผลตอบ
กลับรับมามันยิ่งใหญ่ บิล เกตส์ เขา
ตั้งกองทุนบุญของเขา เขาจะช่วย
เลือกช่วย ที่ฉลาดช่วย เขาก็คิดของ
เขา แล้วเขาก็จะทำบุญเกี่ยวกับการ
ศึกษา ประเทศยากจน บำบัดโรค
เอดส์ เขาจะทำเป็นเรื่องที่ใหญ่ ๆ
ทำแล้วมันบำบัดทุกข์บำรุงสุข ทำให้
คนฉลาด ทำให้โรคภัยไข้เจ็บหาย
ทำให้คน แหม ! ที่ยากที่จนนี้ จะ
ได้พ้นภัยอะไรยังงี้ เขาคิดของเขา
อย่างนี้

วัดนี้ก็พยายามเหมือนกันนะ
โยมนะ เราจะพยายามทำบุญให้เป็น
อะไรล่ะ ธนาคารน้ำนี้ ไม่ใช่ตำน้ำพริก
ละลายแม่น้ำ ทำบุญแล้วได้บ่อน้ำแกม
สิง หลุมขมครก ตะกั่วนี้เครื่องเจาะ
บาดาลเข้าวัดแล้ว จะเจาะตรงมุนุ่น

เพราะว่าหน้าแล้งเราไม่พอ น้ำไม่พอ
ประปาบางที่ก็ขาด

เจ็บปวดเหลือเกิน นักศึกษาเข้า
ค่าย ๕๐๐ คน อาบน้ำเสร็จไป ๔๕๐
คน เหลืออีก ๕๐ คน กำลังถูสบู่เสร็จ
น้ำหมดพอดี ต้องเอาน้ำขวด ให้คนละ
๒๐ ขวด ๑๐ ขวดก็เลยไม่ต้ำน้ำพริก
ละลายแม่น้ำ แต่จะทำน้ำให้มีอุปโภค
บริโภค ทำน้ำมีการเกษตร ทำน้ำเพื่อ
ให้มีอุตสาหกรรมอย่างสะดวก ทำน้ำ
ให้รักษาระบบนิเวศ

ถ้าทำบุญแล้วมันเป็นอย่างนี้
เกิดกองทุนธนาคารน้ำ เกิดกองทุนดูแล
ผู้สูงวัย แหม ! โยมได้ดูเกาหลีไหม ?
คนเกาหลีแก่ ๆ เยอะ ญีปุ่นกับเกาหลี
นี่ เขาบอกว่าตัวเลขคนแก่นี่สูงปีดเลย
แล้วคนแก่ที่นั่นฆ่าตัวตายเยอะไหม ? เขา
บอกฆ่าตัวตายเยอะ ไม่ฆ่าตัวตายก็ทำ
ลายวัฒนธรรมคนแก่คืออะไร ? ไปขาย
ตัวตอนอายุ ๕๐-๖๐ ปี ไม่รู้จะกินอะไร
ไม่ได้เก็บได้ออมไว้ มันก็เคยได้ยินว่า
“โคแก่กินหญ้าอ่อน”

ที่นี่ ดันมี “โคอ่อนชอบกินหญ้า
แก่” เขาทำละครนะ (อาตมา ธรรมดา
ก็ไม่ค่อยได้ดูละครหรอก) แต่เอ้ ! ละคร
เกาหลีมันเล่นนะ มันเล่นสะท้อนสังคม
เขา คนแก่ของเขาขายตัว แย่เลย ! อายุ
๕๐-๖๐ ปี ไปเป็นยายโคนมะขาม (โยม !
เอาไหม ๕๐-๖๐ ไปนั่งโคนมะขามแถว
สนามหลวง ?) นี่เขาก็สะท้อน แล้วอีก
ไม่กี่ปีหรอก รัฐบาลก็บอกยี่ห้อแล้ว

เริ่มทะเลเบียนคนจน ถ้าแก่แล้ว
รวยก็จะไม่ให้ ถ้ามีรายได้ต่ำกว่า ๓ หมื่น
ถึงจะให้ เพราะจะให้ทุกคนไม่ได้หรอก
เขาขอให้คนรวยเสียสละ แล้วเราก็จะ
ทำกองทุนผู้สูงวัย เมื่อวานขึ้นตายเป็น
คนไม่มีญาติ ก็เลยทำยังไงดี ป่อเต็ก
ตั้งเขาบอกไม่มีญาติก็เขารับเอง เขาก็
มาเอาไป ตาย ๒ คืนไม่มีใครรู้ กลิ่นออก
มาถึงได้รู้ แต่แกเมาญาติไม่เอา เมา
จนญาติไม่เอา วัตก็เอาไว้ตาย ! ป่อเต็ก
ตั้งเอาไปแล้ว เลี้ยงไว้ร้อยกับ ๓ คน
ตอนนี้เหลือ ๑๐๒ แล้ว

“ธนาคารน้ำที่
ไม่ใช่ต้ำน้ำพริก
ละลายแม่น้ำ
ทำบุญแล้ว
ได้บ่อน้ำแก้มลิง
หลุมขนมครก...”

นี่ถ้าเราทำกันมาตั้งแต่ต้นดี ๆ นะ อาตมายังไงไปเลย มันน่าจะ
จะทำเมื่อตอนบวชได้ ๑๐ พรรษานั่น โอ้ย ! เมื่อทำตั้งแต่ตอนนั้น
ปานนั้นะ กองทุนน้ำ ๑๐๐ ล้าน กองทุนผู้สูงอายุ ๑๐๐ ล้าน ตอนนี
ทำซ้ำเพิ่มได้ ๓-๔ ล้าน ก็ยังดีถึงวันผู้สูงอายุก็แจกคนละพัน ๆ แล้ว
ก็พยายามให้เขากินอิ่มนอนอุ่น บิณฑบาตมาได้ของเยอะก็ไปให้ผู้
สูงอายุ ถ้ากลัวยอ้ยมันเยอะการขายไม่หมดทำทำจะเน่า พอเริ่ม
ทำทำจะสุกจะงอมต้องขนไปผู้สูงอายุ กินไม่หมดก็เต่าปลาอะไรก็
ว่ากันไป

นี่เสียดาย เงินที่มันเป็นกองทุน เป็นกอบเป็นกำนี่ มัน
ไม่ใช่ “น้ำพริกละลายแม่น้ำ” แต่มันเป็น นี่เห็นไหมใน
กระเช้า นี่มันเป็นก้อนเป็นลูกแล้วนะ

กองทุนที่ ๓ กองทุนสัมมาชีพ ชื่อที่ดินให้คนไม่มีอาชีพ
ไม่มีที่ดินทำมาหากิน เขาอยากมีอาชีพปลูกอะไร แต่เขาไม่มีที่ ไม่มี
ที่ดินเป็นของตัวเอง เขาเขาก็ไม่ไหว ชื่อได้ ๓,๙๐๐ ไร่ เป็นปึกเป็นก้อน
ไหมโยม ?

อาตมาว่า มันเป็นน้ำซึ่มบ่อทราย เมื่อวานนั่งนึกถึงกับหลุดปาก “มันมาถึงจุดนี้ได้ยังไง” ทูเรียนมา ๑๐๐ กว่า ลูก เงาะมา ๒-๓ ร้อยกว่าพวงใหญ่ ๆ กระท้อนมา ๔๐ กระสอบ อะไรต่ออะไรมากองพะเนินเกือบไม่มีที่จะกอง นี่มันยังไม่ตกลูกหมดนะ ถ้ามันตกลูกหมดนะไม่มีที่วางตรงนั้นนะ เมื่อเข้าไปบิณฑบาต เมื่อก่อนไปรดคันเดียว เดี่ยวนี้ไป ๒ คัน ใส่เงาะ กระท้อน มะม่วงไป ๒๐ ชั่ง เหลือมาชั่งหนึ่ง แจกหมดไป ๑๙ ชั่ง คนจีนที่เคยพูดดูถูกกระแนะกระแหนเราว่า “ทำบุญเสียเปล่า ให้อเจ้าดีกว่า”

เดี๋ยวนี้ ทำบุญเสร็จได้พวงหนึ่ง ได้ลูกหนึ่ง อย่างนี้เขาก็สุข เราก็สุข ผู้รับก็มีความสุข ผู้ให้ก็มีมีความสุข เอาละ ! ให้มันได้เข้าองค์ประกอบ ๓ อย่างบ้าง เขารับไป ถือไปก็เบิกบาน (มีคนถาม) “ไอ้โฮ ! ได้มายังงัย” พระพยอมให้ “ไอ้โฮ ! อาหารพระพยอมคุณค่าเยอะเนอะ” ไปซื้อในตลาดไม่มีคุณค่าทางจิตอะ มันไม่ได้เท่าไรหรอก ก็เลยบอกว่านี่ไม่ตำน้ำพริกละลายแม่น้ำ

เพ็ญที่อยากเทศน์เรื่องนี้ เพราะจะไปวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ที่

สวนโมกข์ ไปฟังเทพหลวงพ่อพุทธทาส เทศน์ไว้ เมื่อ ๓๐ ปี ท่านบอกว่า **ชาวพุทธเราทำบุญเหมือนตำน้ำพริกละลายแม่น้ำ** แล้วท่านก็พูดถึง ๓-๔ เรื่อง เช่น

เรื่องเผยแผ่ศาสนา นี่ ไฉน ! ต้องมีเครื่องไม้เครื่องมือ ต้องมีวิธีโอ ต้องมีสไลด์ สมัยก่อนอาตมาเป็นคนแบกเครื่องสไลด์ฉายเผยแผ่ ตั้งแต่เรื่องเด็กหญิงวลี เรื่องอะไรต่ออะไรนี่ เป็นพระองค์แรก ๆ ของประเทศไทยที่แบกเครื่องสไลด์เดินเผยแผ่ ต่อมาพอเครื่องสไลด์ตกรุ่น เอา VDO. วิธีโอตกรุ่นอีก ก็ทิ้งไม่เอาดีกว่า

ต่อมาไม่เอาสักอย่างเครื่องไม้เครื่องมือ เทศน์ปากเปล่า อย่างมากก็มีโน้ตนิดหน่อย พอแล้ว เขาไม่ฟังก็อย่าฟัง คิดว่า หาข้อมูลมาขนาดนี้ เขาไม่อยากฟังก็อย่าฟัง จะให้เราแบกเหมือนเก่าไม่เอาแล้ว ก็เลยเผยแผ่บางที่ใช้บเยอะ

โยมรู้เรื่องไหม ? อาตมาเพิ่งไปรู้มานี้ มหาวิทยาลัยสงฆ์ ได้งบประมาณ ๔๐๐ ล้านบาท ส่งพระเผยแผ่พระธรรมทูต อาตมานี้เมื่อก่อนเขาชวนเข้าธรรมทูตของคณะสงฆ์ อาตมาพอไปรู้ข่าวว่า ต้องรองบมาค้อยเผยแผ่ที่หนึ่ง ถ้าบหมดพระก็ไม่จาริก ไม่ไปไหนหมดงบ แล้ว

กิเลสมันมาเป็นงบบ ๆ ไหมโยม ? ก็เลยขอเทศน์เองบรรยายเองเผยแผ่เอง ไม่ขึ้นอยู่กับงบบ แล้วงบบสนับสนุนเห็นไหม ? กำลังเกิดเรื่องอะไรขึ้น

นี่บุญกำลังกลายเป็นบาปแล้วนะ รัฐบาลให้งบตั้ง ๖๐ ล้าน แล้วเจ้าพวกข้าราชการทำงานให้ศาสนาที่อาตมาว่าที่แรกเขาคงคิดเป็นบุญละนะ ช่วยวัดช่วยศาสนา ช่วยไปช่วยมาเอ้ ! งบบเยอะนี่ ภูซังกแล้ว

ไอ้งบบนี้ทำให้แกงก ก็บ่บอวัดได้ ล้านหนึ่ง ต้องบอก ต้องโอนให้เข้าบัญชีเขา ๘ แสน วัดได้เหลือ ๒ แสนเอง ดูข่าวหรือเป่ล่าตอนนี้ ท่านรัฐมนตรีสำนักนายกฯ ดูแลสำนักงานพระพุทธฯ เรียก “ไอ้เปรต” เรียกเปรตเลย คนอยู่กับบุญอยู่กับวัดนี้ ถ้าใจไม่สูงใจไม่แข็ง ใจไม่มั่นคง ไม่รักษาเจตนาเต็มไว้ จิตใจอ่อนไหว ๆ เชื่อว่า ยายบิวที่ฆ่าเณรปลื้มนี่ช่วงแรกแกก็คิดว่า แกคงจะไปทำช่วยวัดช่วยศาสนา แต่ไปเจอ ๔๐ ล้านตัวเลขของวัดเข้า แกป็นชะเหลือเท่าไหร่ ? เหลือแสน ๘ หรือ ๘ แสนเท่านั้นเอง จาก ๔๐ ล้าน

นี่โยม ! เห็นไหมบุญกลายเป็นบาป แล้วยายนี้ละลายเงินวัดไป ๔๐ ล้าน แล้วคนที่ทำบุญไปรู้สึกยังงัย บุญที่ทำกันไปโครม ๆ กฐิน ผ่าป่า ปีละ

ล้าน ผลที่สุดพวกอยากไปช่วยวัด แต่ใจยังไม่สูงพอ ก็กลายเป็นเปรตเข้าวัดไป ไม่ใช่คนเข้าวัดแล้ว

นี่โยม ! ไม่รู้จะเกิดขึ้นกับวัดสวนแก้วไหมนี่ ? มาจับเจ้าอาวาสข้ง ช้ำกุญแจล็อกอีก แล้วทำไมเจ้าอาวาสมีชะงักปักหลังอะไร ? ไม่ไวเลยอะ ถ้าอาตมาโดนข้งข้างหน้า จะเปิดหน้าต่างข้างหลังไว้มันอีก

อะไรจำนวนอะไรง่ายตาย คงจะมีชะงักปักหลัง แต่เขาปลดออกแล้ว นี่แห่ม ! เมื่อตะกี้ไปดูข่าวนะ ไม่ใช่องค์เดียวนะเณร เขาว่าหายไป ๒ องค์ แล้วมีพระถูกยิงอีก อู้ฮู ! ทำยายนี่นะ แห่ม ! เขาบอกว่า แกพูดคำหนึ่ง ป่านนี้คงได้สำนึกแล้วละ คนเขาเตือนว่า “นี่เงินวัดเงินวา อย่าเอานะ เดี่ยวเป็นบาปเป็นกรรม” แกบอก “บาปไม่มี” ยายบิวแกบอกบาปไม่มี แต่ตอนนี่เงินเขาอายัดหมดเลย ยึดบ้าน ยึดรถ ยึดเงินหมด เอามาแล้วไม่ได้ใช้ แถมยังอยู่ในคุกอีก ป่านนี้คงนั่งเห็นกรรมรำไร ๆ แล้ว “อ้อ ! มาแล้วเหรอ” คงนั่งดูลูกกรงว่า “อ้อ ! มาแล้วเหรอ” กรรมมาถึงเร็วจัง กรรมติดจรวด ตอนนั้นกรรมมันเหมือนต้นไม้ โคนมันเป็นพิษแต่ยอดมันอ่อนหวาน กินมันเรื่อย ๆ

พอถึงโคนพิชออก ตอนนี่ได้รับพิชแล้ว

เห็นเขาบอกว่า นายกบออกเอาเด็ดขาด เจ้าพวกที่เอาเงิน
อุดหนุนศาสนา อุดหนุนเผยแผ่ อุดหนุนบูรณปฏิสังขรณ์
อุดหนุนด้านการศึกษาพระเถร มันเอาไปตั้ง ๖๐ กว่าล้าน
“เงินที่ให้ไปหวังเป็นบุญ เจ้าคนโกงมันพลิกเป็นบาป”
เขาพลิกเป็นบาปไป ถ้ามานั่งไล่กันดูเขาหาสถิติไว้ดูนะ ใ้โฮ!
ดูแล้วไม่อยากจะอ่าน

ตอนสมเด็จพระมรณภาพ อย่าเอ๋ยชื่อเอ่ยวัดเลยนะ ที่มีเจ้าอาวาส
องค์ต่อมากผูกคอตายนะ รัฐบาลดันให้ตั้ง ๔๐ กว่าล้าน ชาวบ้านทำบุญ
อีก ๖๐ ล้าน เป็นเกือบ ๑๐๐ ล้าน สมเด็จพระองค์นั้นก็ใหญ่เท่า ๆ กับ
หลวงพ่อบุญทาทาส (หลวงพ่อบุญทาทาสทำงานศพท่านเสียไม่ถึงพันบาท)
แต่องค์นั้นเสียตั้ง ๘๐-๙๐ ล้าน พระเลยมสมเด็จพระองค์ขึ้นไปถึงสังฆราช มรณภาพ
ครั้งหนึ่งต้อง ๑๐๐ ล้าน

โยมว่า ตำน้ำพริกละลายแม่น้ำไหม ? แล้วเป็นจำนวน
มากทำให้คนบริเวณใกล้ ๆ หรือในวัด ดูแลผลประโยชน์วัด
เกิดเป็นบาปหรือเป็นบุญ พองกขึ้นมา เป็นทั้งตำน้ำพริก
ละลายแม่น้ำ แล้วแปรสภาพจากบุญกลายเป็นบาป

“...พวกเราต้องหันมาถามคำถามพระพุทธรูปเจ้ากัณฑ์บ้างว่า
ทำไม ! พระพุทธรูปเจ้าถึงเตือนแล้วเตือนอีกว่า
ท่านไม่สรรเสริญคนให้มาก ให้บ่อย ให้ถี่ ให้เยอะ

แต่สรรเสริญ
คนใคร่ครวญดีแล้วนำออกให้...”

อาตมาฟังหลวงพ่อบุทธทาส
ท่านเทศน์ที่ตอนไปวันล้ออายุ เทศน์
ตอนกลางคืนดึกแล้ว ทำไมท่านทำนาย
ทายทักไว้เยี่ยมเหลือเกิน

ฉะนั้น คนเข้าวัดนี้จะรักษาองค์
๓ ไว้ได้สักกี่คน พอใจดีใจที่มาช่วยวัด
แล้วขณะช่วยก็ดีใจ ช่วยเสร็จแล้วกลับไป
บ้านก็ดีใจ เบิกบาน ไม่ใช่กลับไป “กู
ไม่น่าเลย เห็นเขาทำเยอะ กูดันเคลิ้ม
ตาม”

นี่โยมในบางที่โยมรู้ไหม ? ยาย
เจ้าของตราดอกบัวคู่ เขาใช้หน้าม่านะ
ณรรคานี้ คนนี้บริจาคพัน คนนี้หมื่น
หนึ่ง คนนั้นแสนหนึ่ง คนนั้นล้านหนึ่ง
พอคนนั้นขึ้นตึก ๆ ขึ้นตัวเลขบีบ ๆ เจ้า
คนที่ไปที่หลังจะ ๑๐ บาท ได้ไงล่ะ มี
เท่าไร กูก็เทหมดกระป๋องอะ ตาม
ไม่ทันก็ขอให้ใกล้เคียง ถึงได้หมดเนื้อ
หมดตัว แล้วแกก็หลุดปากมาคำหนึ่ง
ว่า มันเหมือนไอ้ฉันนะ

“เสียค่าโง่” กับ “ตำน้ำพริก

ละลายแม่น้ำ” นี่มันคล้ายกัน โสภโณล
บอบำบัดที่คลองด่านลงทุนไปเบิกบาน
เป็นหลายพันล้าน แต่แล้วใช้การอะไร
ไม่ได้เลย นี่คือ ตำน้ำพริก หรือเสีย
ค่าโง่

ยายตราดดอกบัวคู่แกรำพัน
ว่าไงตอนนั้น “ฉันมีแต่ศรัทธา ฉัน
ไม่มีปัญญา ฉันเลยเสียค่าโง่”
แล้วก็มานั่งเจ็บปวดหัวใจ

ชาวพุทธต้องถึงเวลา ที่จะ
ต้องพัฒนาบุญ พัฒนาศรัทธา อย่า
ให้มีแต่ศรัทธาเลื่อนลอย ศรัทธา
เลื่อนเปื้อน มันต้องมีศรัทธาเลื่อน
ระดับ ยกอัพเกรดศรัทธาให้มันได้
เลื่อนระดับ ว่าอะไรควรทำ อะไร
ไม่ควรทำ อะไรควรทำมาก อะไร
ควรทำน้อย ถ้าชาวพุทธไม่ตำน้ำ
พริกละลายแม่น้ำ เสียตายหลวงพ่อบุ
ทธทาสท่านยอมรับสภาพท่าน

นะว่า ท่านก็ผิด ท่านเอาเงินโยมไปสร้างอะไรที่ใหญ่ ๆ แล้วไม่ได้ใช้ ท่านก็บอก ท่านก็ตำน้ำพริกฯ เอา น้ำพริกโยมมาละลาย แม่น้ำเหมือนกัน ท่านยอมรับ

อาตมาเองพอฟังตรงนี้แล้ว เสียแวบเลย เพราะซื้อที่ ๑๐ ล้านก็ได้โฉนด ไม่ได้ที่ดิน นั่นก็เสียไป ๑๐ ล้าน ตำน้ำพริกละลายแม่น้ำ แล้วก็ไปสร้างแพใหญ่ที่สาขากบินทร์ เจ้าช่างมันชู้ เขาทำแพทะเลแล้วเขายังเทปูนไม่หยุด ปูนก็ไปกองอยู่ใต้แพ ค้ำแพ ล็อกแพไว้เลย นี่จะต้องทุบทิ้งหมดอีกเป็นล้าน เสียไป ๘-๙ ล้าน สงสัยยมบาลหมายหัวไว้แล้ว

แล้วยิ่งเสียเลยหลวงพ่อพุทธ-ทาสท่านบอกว่า “ถ้าพระเณรนี้ เอาเงินของญาติโยมไปปรนเปรอชีวิต ไม่เอาไปทำนุบำรุงศาสนานี้ ตายแล้วยมบาลจะเชกหัว” สงสัยหัวอาตมา จะรอดมียมบาลหรือเปล่า ! บุญอื่น ๆ คงมาช่วยบ้างละนะ เออ ! นั่นเขาหลอกเรา เดียวนี้พวกก่อสร้างนี้ เขาหลอกเจ้าอาวาส หลอกวัดเยอะไหมโยม ? โกงด้วย หลอกด้วยเอาของไม่ได้มาตรฐานทำชู้ นี่มาทำช้อฟ้าหลังนี้ ไม่ทันอะไร หลุดมาแล้ว แล้วพอเห็นช้อฟ้าหลุดลงมา ไอ้ ! น้ำพริกเต็มแม่น้ำไปแล้ว

นี่ก็เลยนั่งคิดวันนี้เทศน์เรื่องนี้ดีกว่า ญาติโยมนะต่อไป พวกเราทำบุญจะได้ไม่ตำน้ำพริกละลายแม่น้ำ เราจะได้ไม่ทำบุญให้กลายเป็นบาป

โยม ! ตอนนี้อย่าไปบุญ มันชักจะแบ่งบานบ่อย เมื่อวานโยมได้ดูไหม ? เสียใหญ่ผัวยายตักหรือยายอะไรที่ป่าที่พังารูกกันเป็นพันไร่สร้างวิมาน วิมานปฏิบัติธรรม มิน่าถึงได้ช่วยกันเหลือเกิน เทียวนี้มะโยม ! มองดูด้านนอกว่าเขาเป็นนักบุญเขาชวนคนทำบุญ ทุ่มเทที่แท้มันผลประโยชน์ในการอสังหาริมทรัพย์ และสังหาริมทรัพย์ สร้างบ้านสร้างที่ดินไปพอกัน นี่มันตำน้ำพริกละลายแม่น้ำในพวกเราแต่มันเป็น กอบเป็นกำเข้ากระเป่าเขา แล้วเขาไม่ได้บุญหรอก ต้องลาออกจากบริษัท ต้องทุบรั้วรอน ต้องขึ้นให้การไปแถลงแจ้งว่า ตัวเองไปเกี่ยวข้องยังไง ๆ ทำบุญแล้วต้องติดคุกอย่างคุณศุภชัย ศรีศุภอักษร ก็น่าสงสาร ทำบุญแล้วต้องลาออกจากประธานบริษัทฯ จากอะไรต่ออะไร บุญแล้วต้องหนีหัวซุกหัวซุนก็มี ยังตามจับไม่ได้ก็หลายคน

เพราะฉะนั้น พวกเราต้องหันมาถามคำสอนพระพุทธเจ้ากันบ้างว่า ทำไม ! พระพุทธเจ้าถึงเตือนแล้วเตือน

อีกว่า ท่านไม่สรรเสริญคนให้มาก ให้
บอย ให้ถี่ ให้เยอะ แต่สรรเสริญคน
ใคร่ครวญดีแล้วนำออกให้

“วิเจยยะ ทานัง สุคะตป- ปะสัตถัง” ใคร่ครวญดีแล้วถึง จะสรรเสริญ

แต่ถ้าให้ ๆ ตะพึดตะพือ แต่แปลก
นะคนนครฯ นี้เขาก็ฉลาดนะ แต่ทำไม
ปล่อยให้พระระดับชั้นเทพ ถูกผู้หญิง
ถูกคนไม่กี่คนคุมอำนาจหมด เงินในบัญชี
เต็ม เขาบอกก่อนยายบิวจะมี ๔๐
ล้าน ตอนนี่เหลือ ๘ แสน แกไปละลาย
ที่ไหน ? สงสัยออกกริมอ่าวอันดามัน
ไฉ่ ! คิดแล้วก็น่าเสียดาย

ยังมานั่งนึกว่า เอ้ ! เราก็ไม่ได้
ตั้งใจไปละลายแต่คนอื่นเขาก็มาทำ
เงินที่เป็นบุญนั้นต้องละลายไป แล้วก็
มานั่งนึกว่า แหมนี่ ! เราก็ไม่รอบคอบ
แต่มันก็มีคนจ้องจะทำอย่างนี้ มันก็เลย
ลำบาก เตี่ยวนี้บุญพลิกกลายเป็น
บาป แล้วเตี่ยวนี้โลกนี้มันก็เจริญ
ไปในทางเพิ่มบาปง่ายขึ้นเสียด้วย

นี่ถึงคำพูดของหลวงพ่อบุทธ-
ทาสแล้ว แหมเป๊ะ ! จริง ๆ เลย เตี่ยว
นี้ไอ้เทคโนโลยีมันเพิ่มให้คนอย่าง
ร้ายกาจ ท่านจึงบอกต่อไปนี้ “โลกจะ
วิวัฒนาการทางเทคโนโลยี ที่จะนำ
ไปสู่ความวินาศนาการทางศีลธรรม”

นี่แล้วเราก็เห็นเลย ตอนนี่คิลิป
บ้า ๆ บอ ๆ แซทอะไรต่ออะไรกัน แล้ว
บางที่มันไม่รอบคอบเรื่องไม่น่าเอามา
ออกก็มาออก เตี่ยวนี้มันเกิดวิปริตนะ
อย่างกรณีฆ่าหั่นศพนี้ จนนักวิชาการ
ต้องออกมาวิพากษ์วิจารณ์ว่า เขาจะ
เอาแต่เรตติ้ง เขาจะเอาแต่ยอดขาย แต่
เขาไม่คำนึงผลที่กระทบเสียหาย แหม !
ไปเซลฟี่กับฆาตกรยังกับดารา บางคน
เล่นเจ็บ ! “แหม ! มันเซลฟี่อย่างกับ
มารดามัน” ตำรวจก็เลยช่วย แม่ !

โยมแล้วแปลกใหม่ ! เกิดอะไร
ขึ้น ของใช้ ฆาตกรเอามาเป็นสินค้า
ขายดีบขายดี หมอน ผ้าห่ม ตุ๊กตา
ได้โลโก้ขายนี้มาขายหน้าเทท่า เอ้ !
นี่เขาเข้าหลักอะไรที่ว่า “มิจฉาทิสฺสุ”
เห็นผิดเป็นชอบ เห็นชั่วเป็นดี เห็น
กงจักรเป็นดอกบัว ส่วนตำรวจคน
นั้น มานั่งข้าง ๆ ยายเปรี้ยว เขาคง
มองเห็นเป็นดอกบัวนะ ที่กำลังปั่น
หัวนะกงจักร

เพราะฉะนั้น พวกเราพยายาม
ทำความเข้าใจให้ตรง ในบรรดาบุญ
๑๐ ข้อ ที่เรียกกิริยาบุญวัตถุ ๑๐
ประการ พระพุทธเจ้าเอาข้อสุดท้าย
ท้ายสำคัญที่สุด

“**ทิฏฐุชุกรม**” ทำความเห็นให้ตรง อย่าเห็นผิดเห็นเพี้ยนเห็นพลาด อย่าเห็นผิดเป็นชอบ เห็นถูกเป็นผิด เห็นผิดเป็นถูก มันจะเสียศูนย์ในการเป็นชาวพุทธ

เพราะฉะนั้น ก็ต้องทำเรื่องนี่กันให้ดี มันมีเรื่องราวประกอบด้วยนะโยม ! เรื่องไม่น่าจะพลิกไปเป็นบาป มันก็มีได้ อย่างทำบุญกับพระดีนี่ตกรราก็ได้ ทำบุญกับพระปลอมไปสวรรค์ก็ได้อยากฟังไหม ? มีเรื่องเล่าดีในครั้งพุทธกาล

นี่มันมี ๒ สามภรรยาคนหนึ่ง เจ้าเมียเขาแปลก เป็นคนจน เป็นเรียกว่า **ทุดคะ** เป็นคนยากคนจนมาก หาเลี้ยงชีพด้วยการขอทาน อาศัยอยู่ตามศาลานอกกำแพงเมือง ในขณะที่พักอยู่ ภรรยาก็เกิดตั้งครรภ์ ที่นี้เกิดอาการแพ้ท้องแปลก เมียเขาแพ้ท้องไม่เหมือนคนอื่น อยากจะบริโภคอาหารที่พระราชาสวย ถ้าไม่ได้กินนะมันจะแพ้ท้อง มันจะตาย มันจะอาเจียน ฝ่ายตัวก็เลยคิดว่า เคยเห็นพระราชาสไ้บาตรอยู่เรื่อย อาหารที่จะสวยบ้างใส่บาตรบ้าง เขาก็เลยได้ที่โกนหัวปลอมเป็นพระไปขอจีวรพระที่ทิ้ง ๆ ก็เดินเข้าไป แหม ! เจ้าความเป็นคนปลอมตัวนี่โยม ก็ต้อง

พยายามทำแนบเนียนใหม่สงบเสงี่ยม เจ้าพระปลอมแบบนี้อาจจะเรียบบร้อยกว่าพระจริงก็ได้นะ เพราะเขาต้องสร้างภาพใ้ให้พระราชาสไ้ื่อมใส โอ้ย ! เดินก้าวย่าง...น่าเสื่อมใสจริง ๆ ยังไงก็คงได้อาหารไปให้เมียแก้ขัด ที่เมียแพ้ท้องนี้ ก็ระมัดระวังตัวอย่างมาก ดูเหมือนจะเป็นผู้สำรวจมสอด ๆ เดินอุ้มบาตรไปในพระราชวัง เพื่อรับบิณฑบาต

ในขณะนั้นเป็นเวลาทีพระราชาสไ้วยพระกระยาหารพอดี เมื่อทอดพระเนตรเห็นพระภิกษุเดินด้วยกิริยาอาการสำรวจมสอดเช่นนั้น ก็ทรงเกิด

จินตนาการว่า “สงสัยภิกษุนี้สำรวม
ขนาดนี้ น่าเลื่อมใสเป็นหนักหนา คง
จะเป็นพระที่ทรงคุณวิเศษ อาจจะเป็น
พระอรหันต์ระดับใดระดับหนึ่ง
เป็นแน่แท้” จึงเกิดพระราชศรัทธา
และทรงนำพระกระยาหารอันเลิศรส
ที่จะเสวยนั้นแหละไปใส่บาตรจนหมด
ด้วยจิตที่เลื่อมใส ข้อแรกได้เลย ทำ
แล้วก็ดีใจ เสร็จแล้วก็เบิกบาน นั่ง
กระหม่อม วันนี้ได้ใส่พระอรหันต์แน่ ๆ
อาการแบบนี้ไม่เคยเห็น นี่นั่งเบิกบาน

ครั้นพระภิกษุปลอมรับอาหาร
เสร็จแล้วก็เดินจากไป ด้วยความเลื่อมใส
อันมีอยู่มากมายในพระราชหฤทัยของ
พระราชินีจึงรับสั่งอำมาตย์คนสนิท
“เฮ้ย ! เอ็งรีบตามไปหน่อยสิ ว่าท่าน
อยู่วัดไหน”

อำมาตย์ก็เดินตามไป พอเดินตาม
ไป โอ้โฮ ! ได้เรื่องเลยโยม เพื่อให้รู้ว่า
พระท่านมาจากไหน จะไปพักที่ไหนนา !
องค์นี้ เพื่อว่าวันต่อไปจะนิมนต์มารับ
บาตรในพระราชวังอีก

ฝ่ายพระภิกษุปลอมนั้น เมื่อได้
อาหารเต็มบาตรสมความปรารถนา
แล้วก็ดีใจ รีบเดินกลับมาจนสุดกำแพง
พระราชวัง เมื่อเห็นว่า ปลอดคนแล้ว
ใกล้จะถึงเมียดแล้ว ก็เปลื้องจีวรออกเอา
แต่ของไป

อำมาตย์เห็น เฮ้ย ! จะไปรายงาน
ยังไฉน ถ้าไปรายงานว่า “พระปลอม
พระองค์” ตามไปฆ่าตาย เมียมันก็
ลำบาก เพราะรู้ว่าเมียเขากำลังตั้งท้อง
อำมาตย์ก็เลยคิดอุบาย กลับมาบอก
พระราชินีว่า “พระองค์นั้นนะ ข้า
พระพุทธเจ้าเดินตามไป ๆ แล้วท่าน
ก็หายแวบ” พระหายแวบเพราะเปลื้อง
จีวรออก เขาก็ไม่ได้โกหก

พระราชินี “งูว่าแล้ว ต้อง
เป็นพระผู้ทรงคุณพิเศษ” โอ๊ย !
ปลื้มไม่หยุด เบิกบานใจตลอด นี่เขา
บอกทำบุญพระปลอมไปสวรรค์ แต่
เดี๋ยวมีเรื่องตรงกันข้าม ทำบุญพระ-
อรหันต์ดันไปนรก

เขาบอกว่า ต่อมาก็เกิดเรื่องอย่าง
นี้ พอมารายงานพระราชินีแล้วก็เกิด เอ้ !
เอาว่าเจตนาเราดี ก็ไม่ได้โกหกท่านนะ
เมื่อพระราชินีตรัสถามก็ตอบไปอย่าง
ที่ว่านี่ “พระรูปนั้นท่านหายแวบไป
เลย” พอกลับกำแพงไปแล้วนี่ พระราชินี
ได้ฟังโสมนัสยิ่งนัก บุญของเราแท้ ๆ เชียว
ที่ได้เจอ ปาฏิหาริย์จริง ๆ ท่านหายตัว
ได้ พระราชินีเกิดความปิติเบิกบาน เป็นยิ่ง
นักพระองค์ทรงได้กำชับเหล่าอำมาตย์
ไว้ว่า เมื่อพระองค์สวรรคตแล้ว ให้
ทำบุญอุทิศกุศล เพื่อเจาะจงพระ-
อรหันต์องค์นั้น ให้ไปทำบุญกับพระ-

องค์นั้นไว้

ในคราวนั้นได้มีพระปัจเจก-
พุทธเจ้ารูปหนึ่งเพิ่งออกจากญาณ-
สมาบัติ เขาบอกพระที่ออกจากนิโรธ
สมาบัติ ถ้าใครทำบุญคนแรกนะ บุญ
ปาฏิหาริย์เลยล่ะ ล้นเหลือเลย ที่นี้
ปรากฏว่า พระที่ออกจากนิโรธสมาบัติ
พระปัจเจกพุทธเจ้าองค์นี้ คือ พระที่
บรรลุนิพพานแต่ไม่ค่อยสอนใคร สอนไม่
ค่อยเป็น อธิบายไม่เก่ง แต่ส่วนตัวบรรลุ
แต่ถ่ายทอดให้คนอื่นไม่ค่อยได้ เรียก
ว่า “ปัจเจกพุทธะ” คือ เป็นเสมือน
ตรัสรู้เฉพาะตนไป

ปรากฏเขาบอกว่า พระปัจเจก-
พุทธเจ้ารูปนั้น เดินเข้ามาในพระราชวัง
ผ่านอำมาตย์คนที่เขาเห็นพระปลอม
หายตัว มันเดินเรียบร้อยจัง สงสัยแบบ
เดิม เขาเริ่มสงสัยเลขที่แรกก็ เพราะ
เขาตะขิดตะขวงว่าเรียบร้อยเหมือน
วันนั้นเลย เขาก็กระพืดกระเฟียด แต่
พระราชาสั่งไว้ให้ทำ เขาก็ต้องทำ แต่
เขาทำด้วยความตะขิดตะขวงสงสัย
เป็นพระปลอมแบบเดียวกันแน่ มันก็
ชักเกิดอาสวะในใจ อย่างที่สุดเลย

เหล่ามหาอำมาตย์นั้น ก็ได้
ประมาทในพระอรหันต์โดยไม่รู้ตัว
เพราะบุคคลไม่อาจทราบได้ว่า ภิกษุ
รูปใดเป็นอรหันต์ หรือบุคคลไม่

เป็นอรหันต์แล้ว ก็ไม่รู้ใครเป็นหรือ
จะเป็นเหตุเพราะว่าพระอรหันต์
ถ้าบุคคลใดก็ตาม ท่านจะไม่สามารถ
ประกาศได้ว่าท่านเป็น ยกตน ประกาศ
ตนก็จะอวดอูตริไป

ฉะนั้น การถวายทานแต่พระ-
ปัจเจกพุทธเจ้าในครั้งนั้นทำให้เกิด
แย่งเลย นอกจากจะไม่เกิดกุศลแล้ว
อำมาตย์ก็ยิ่งเกิดความรู้สึก ไปในทาง
อบาย คือ รู้สึกว่าจะหลอกเราเอาอีก
นะ แหม ! ไม่พอใจ ต่อมาอีกไม่นาน
นั้นได้หนทางไปสู่อบายในโลกหน้า
โดยไม่รู้ตัว

พระราชาร้ององค์นั้นก็มีเจตนา
ทั้ง ๓ สมบูรณ์ ตัวองค์พระราชาร้อง
ที่สวรรคต ก่อนทำ กำลังทำ ทำเสร็จ
แล้ว เก็บเอาความอิมเิบจนสวรรคต
เลย ใ้โฮ ! นี้ไปลิบลิ่ว เรียกว่า กุศลส่ง
จริง ๆ ก็ได้ไปเกิดสุคติโลกสวรรค์
ยิ่งถ้าหากพระรูปนั้นเป็นพระจริง
นะก็ยิ่งยอดใหญ่เลย และปฏิบัติตาม
องค์ของผู้รับ ๓ ได้อย่างสมบูรณ์ แต่
เพอญผลบุญที่พระราชาร้องได้จะ
มากมายมหาศาลยิ่งขึ้น ถ้าครบทั้ง
องค์ ๓ ทั้งฝ่ายรับทั้งฝ่ายให้ ฝ่ายให้
ก็ครบ ฝ่ายรับก็ครบ ซึ่งจะเป็นผล
มหาศาล ประมาธมิได้

นี่ก็เป็นส่วนหนึ่ง พวกเราถ้าทำ

แล้วอย่าเก็บเอามารู้สึก ตะขิดตะขวง
รู้สึก ไม่สบายใจ อันนี้ก็ยิ่งแย่ แล้วยังมี
ข้อเปรียบเทียบไว้อีกว่า มีเรื่องเล่าย่อ ๆ
เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน

อุปตตกเศรษฐี... ในอดีตกาล
ที่เมืองพาราณสี เป็นคนค่อนข้างจะไร้
ความศรัทธา ทั้งตระหนี่ถี่เหนียวแสน
หนักหนาเลยละ

อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อเศรษฐีจะไป
เข้าเฝ้าพระราชาก็ได้เห็นพระปัจเจก-
พุทธเจ้านามว่า **ตครลชี** กำลังเที่ยว
บิณฑบาตอยู่ เกิดใจดี จึงสั่งคนรับใช้
ให้นิมนต์พระปัจเจกพุทธเจ้า ไปรับ
อาหารที่บ้านของตน ระหว่างสวนทาง
บอก **“ให้เดินแวะไปรับด้วยนะ ที่บ้าน
เขาใส่บาตร”**

ที่นี่ พอเศรษฐีไปถึงเรือน กลับ
มาถึงเรือนหลังจากเฝ้าพระราชาก็บอก
กับภรรยาที่ได้รับมาทุกประการเลย

ฝ่ายภรรยาผู้มีศรัทธาเลื่อมใส
เลยนะ พอเศรษฐีบอกให้รับใส่เลยนะ
“ฉันจะรับไป” อู๋ย ! ภรรยาดีใจจังเลย
เลื่อมใสในการได้ทำบุญ ไม่ได้ทำมา
นานแล้ว ยินดียิ่งนักเลย เป็นเวลานาน
แล้วเราไม่ได้ทำได้ยินคำว่า **“ทำบุญ”** มา
ถวายเป็นอย่างนี้เลย ไอ้อ ! ตั้งใจเรา
จะทำให้เต็มเปี่ยมเลย จักได้ถวายของ
ประณีตเลย พอถวายของประณีตดีเลย

พอเศรษฐีกลับมา ก็สวนกับ
พระองค์นั้น เอ้ ! เห็นพระองค์นี้เดิน
ยิ้มแย้ม หน้าตาเบิกบานสงสัยเมียด
จะเอาของดี ใส่มาเกินไปมัง พระเลย
กระหึ่มขอเปิดบาตรดู พอเปิดบาตร
ดู ไอ้อโฮ ! ของประณีตทั้งนั้นเลย ที่
เศรษฐีโปรดชอบ ก็นึกในใจ **“เสียดาย
จังเลย กูไม่น่าไปบอกเมียให้ใส่ของ
ดี ๆ เลย ไม่นึกว่าจะเอาดีขนาดนี้มา
ใส่”** แก้ก่เกิดตระหนี่ถี่เหนียวขึ้นมา พุด
ง่าย ๆ ว่า ไม่พอใจอะ ไอ้อโฮ ! ก็ไปบ่น
อึดอัด ๆ ไม่พอใจเสียดายจังเลย ก็ไม่
นำเอาของดีขนาดนี้ไปให้

ต่อมาเศรษฐีเมื่อตายแล้ว เขาบอก
ว่า แกยังมีก่อนจะตายแกสร้างวีรกรรม
อีก ไปฆ่าหลานชาย เพราะเจ้าความ
ตระหนี่ของแกนี่ พอฟังหลานชายพูด
แล้วแกแสลงหูที่สุด หลานชายขอบพูด
ว่าอะไรรู้ไหม ? **“รถนี้ของพ่อ ใช้นั้น
ใช้นี้สมบัติดี ๆ ของพ่อ แต่โค กระวัว
อะไรไม่กัตัว นี้ของเศรษฐีของลุง”**

ปรากฏว่า แกบอกว่า ขนาดมัน
เล็กอย่างนี้ มันยังพูดใช้นั้นของมัน ใ
นี้ของมัน แล้วโตมันไม่ยึดหมัดเหรอก ก็
เลยลงหลานนี้ไปฆ่า

เขาบอกนั่นปลายวิบากกรรม
นี่ แกไม่ค่อยมีความสุขเลย ได้ลาภได้
ผลอะไรมา มันเหมือนทุกขลาภไปหมด

เหมือนเศรษฐีที่เป็นยามที่บวช เมื่อ ๒ วันนี่บวชแล้วนะท่านปานหรืออะไรนี่ (นายยังยุทธ แก้วสวนจิก) ถูกหวยตั้ง ๓๐ ล้าน พอถูกแล้วรุ่มรวย เมียขอแบ่ง ต่อมาเมียแยกทางไปทำงานต่างประเทศ เมียายก็ไม่ให้พบเจ้าลูกชายอะไรของแกอีก ก็เลยไปบวชแล้วไม่รู้จะอยู่ได้นานไม่นานนะ แกก็มานั่งนึกว่าตอนไม่มีเงินมาอยู่ กับเมียตินะ แต่มีเงินทำไมมันรุ่มรวย ก็เลยตัดสินใจ แต่ว่าเงินไม่ได้หมดไปกับการกินเหล้าเมายานะ ซื้ของที่ปลูกบ้าน ซื้รถ แต่ทั้งหมดเลยสมบัติพวกนี้ ๒๐ กว่าล้าน ไปบวช

มีประโยคหนึ่งพระศาสดาตรัสกับพระราชาว่า **หลังจากเศรษฐีนี้ตายแล้วได้ไปเกิดเป็นเศรษฐี**

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “**มหาบพิตร บุคคลผู้มีปัญญาธรรมได้โภคะแล้ว ย่อมไม่แสวงหาพระนิพพาน อนึ่ง ตัณหาเกิดขึ้นเพราะอาศัยโภคะทั้งหลาย ย่อมฆ่าคนเหล่านั้นตลอดกาลนาน**”

คือ **ลาภโภคะทรัพย์ที่เกิดกับคนโง่นี้ มันฆ่าคนนั้นให้ตายจากความสุข ไม่ได้ฆ่าให้ตายทางชีวิต แต่มีแต่ชีวิตไม่มีชีวาว่าอย่างนั้นเถอะ ท่านปานนี่ตอนที่ไม่มีเงิน แกคงมีแต่ชีวิตไม่มีชีวา แกก็เลยมาบวชแล้วตอนนี้ บวชที่อุตรหรือยังนี่**

ฉะนั้น บุญที่ได้ถวายทานกับพระปัจเจกพุทธเจ้ากับพระอรหันต์มีองค์แห่งผู้รับครบทั้ง ๓ อย่างแล้วก็ยอมทำให้บุญผู้นั้นสมบูรณ์ที่บางคนทำไ

แปลก มีทรัพย์ก็ไม่ได้จ่ายทรัพย์ให้ได้ เกิดสุข กลับบอด ๆ อยาก ๆ เศรษฐีนี้ที่จริงก็เหลือเฟือแล้ว ทำไม ต้องฆ่าหลานอีก แล้วเศรษฐีนี้ตอนก่อนจะตาย บุญที่ได้ ทำกับพระอรหันต์ ได้เกิดเป็นเศรษฐี แต่แก่จะไม่บริโภคอะไร เครื่องใช้มุ่งหม่ยานพาหนะเพื่อความสะดวกสบายนี้แก่จะไม่เอาเลย ไม่ยอมมีเลยแก่กลัวสิ้นเปลือง นอนกอดโภาคทรัพย์ เป็นปู่โสมเฝ้าทรัพย์ หาความสบายจากโภาคทรัพย์ไม่ได้เลย

บางคนนี้มีทรัพย์จ่ายทำบุญให้เบิกบาน ใช้ให้ลูกหลานกิน ดูแลหมาแมว คนแก่ เสียภาษีภษาณีเรียบร้อย เต็มวัน บางคนนี้ รวยแต่ไม่ยอมเสียภาษี แล้วต้องมาลุ้นวายกับเรื่องภาษี โดนย้อนหลังโดนอะไรต่ออะไร นี่เขาบอกมีทรัพย์แล้วกลับไม่สบายกลับถูกสอบ ที่มาของทรัพย์ แล้วชี้แจงไม่ได้ โยมชาตินี้ โยมไม่ต้องไปชี้แจงใช้ไหม ? ว่าไม่ถูกมองว่าร้ายรวยผิดปกติ

ก็มานั่งคิดดูเรื่องพรรณนี้ก็ดี เหมือนกันนะ มันอาจเราจะมีบุญส่วนหนึ่ง ที่ทำให้เราได้ทรัพย์ได้มากกว่าคนอื่น แต่หาความสบายเท่ากับคนอื่นไม่ได้ ไม่ใช้ทรัพย์ซื้ออาหาร ไม่ใช้ทรัพย์ซื้อเสื้อผ้า ไม่ใช้ทรัพย์ซื้อยานพาหนะ ไม่ยอมปลูกบ้าน อยู่กระท่อบร้าว มันก็

แปลกดีเหมือนกันนะ

แต่บางคนนี้ไม่มีเงินหรือกเลือกปลูกชะหลังตั้ง ๑๐๐ ล้าน กู้เขามา ก็นอนไม่หลับเหมือนกัน เพราะดอกมันขึ้น เออ ! มันไม่พอดี นั้นพวกเรานี้ทำยังไงเราจะรักษาองค์ ๓ ให้สมบูรณ์

ก่อนที่เราจะมาวัดเราก็ดีใจ จะได้มาวัด ขณะมาวัดก็ทำบุญทำทาน ฟังเทศน์ฟังธรรม ไฉย ! สบายเบิกบานใจ

เดี๋ยวกลับจากนี้ไปอีก ๑๐ นาทีข้างหน้า ก็จะกลับไปด้วยความเบิกบาน สบายใจ ไม่มีอะไรตะขิดตะขวงหงุดหงิด วิดกกังวลเรื่องนั่น เรื่องนี้เรื่องนั้น กับ การมาวัด

บางคนนี้โยม ! ตอนมาดี ตอนมาทำบุญให้วัด ก่อนจะกลับทะเลาะกัน เมื่อ ๒ วันมีโยมคนหนึ่ง จะไปร้องให้มาลาอาตมา “แหม ! ยายนั่นนะไม่น่าว่าฉันอย่างนี้เลย ฉันคิดว่าจะมาครั้งสุดท้าย” ทำไมละโยม อาตมายังอยู่นะ ? ก็ตั้งใจจะมาเพื่อท่านนี้ ไฉนมันปากไม่ดี ไฉไฮ ! กลับไปสงสัยจะไม่มาจริง ๆ

นี่เขาเรียก คนรักษาไม่ครบ ๓ ได้ ๒ ได้ ๑ (ขาด ๒ ขาด ๑ ไม่สมบูรณ์)

ดังนั้น ขอให้รักษาองค์ประกอบ ส่วนเราละนะ ใครชั่วช่างหัวมันเถอะ ในวัดนี้มันไม่ดี ถ้านั้นเขาไม่ทำหน้าวัด

มียักษ์ไว้ละ ใช้ไหม ? จะผ่านต้องมียักษ์ จะยักษ์วัดแจ้ง ยักษ์โพธิ์ มาถึงก็ต้อง โดนยักษ์นั่น ยักษ์นี่

เออละ ! อย่าให้มาทำบุญแล้ว กลายเป็นบาปกลับไป เศร้าหมองกลับไป ให้อิมเอิบเบิกบาน สบายใจ บางคนนี้อาตมาเห็นชัด ๆ เลย ทำบุญที่แรก มันก็ดีละนะ พอเห็นคนนั่นได้เยอะ คนนี้ได้เยอะ ถ้ามลายนะว่า ทำไมฉันจึง ไม่ได้ละ เมื่อวานนี้เอง เพิ่งเจอเมื่อวาน คนเขาก็มาทำบุญเราก็แจกไปตามทำ มาก็ให้มาก อะไรยังนี้ แกไม่ยอมทำแต่ แกจะเอา แกใส่ชนิดเดียว แต่แกจะเอา ทุกอย่างเหมือนที่เขาได้ แกใส่ ๒๐ บาท แกจะเอาเท่าที่พันหนึ่ง เจ้าคนพันหนึ่ง เราก็แจกกระเช้าอะไรไป แกมาหงุดหงิด อยู่นั่นแหละ แกนี่ว่าไม่ได้สักอย่างมั้ง คือ ได้ข้อหนึ่งข้อแรกที่มา องค์แรกขององค์ ประกอบแรก ดีใจที่ได้มา แต่พอมาถึง แล้วไม่ได้เรื่องเลย แล้วก็กลับไปก็คง หอบบาป แบกบาปไปบานเลย

ฉะนั้น บุญกลายเป็นบาปเยอะ ขึ้นทุกวันตอนนี้ เราจึงเห็นข่าวไปช่วย วัดแล้ว กลายเป็นฆาตกรฆ่าพระฆ่าเณร ไปช่วยวัดแล้วผูกคอตาย ไปช่วยวัดแล้ว ตีตักขุ ไปช่วยวัดแล้วถูกตีเอสไอสอบ นี่มันเป็นเพราะบุญมันพลิกกลายเป็น บาป ยังไงโยมก็ต้องรักษาเอาเหอะ ตัว

ใครตัวมันนะ พระก็คงให้ข้อคิดได้แค่นี้ จะไปตามปลอบโยมถึงบ้านก็ไม่ได้ ไปคิดเอาเองนึกเอาเอง ไปฉลาดเอาเอง อย่าให้พระตามไปปลอบลูบหลังลูบหน้าให้ฉลาดคงไม่ได้ พระพุทธเจ้าท่าน ก็ตรัส “**อักษาตาโร**” ตถาคตเป็น **ผู้ชี้ทาง** การเดินทางเป็นเรื่อง ของเธอ แต่พระพุทธเจ้าตรัส กับพระว่าไง แต่อาตมาก็พูด กับโยมว่า **ชี้ทางให้แล้วเรื่อง การเดินทาง ก็รักษาเอา**

“อย่าทำบุญ ตำนานาพริกละลาย แม่่น้ำ” แล้ว “อย่าทำบุญให้เป็นบาป” ถ้ามจริง ๆ ฆ่าสัตว์วัวควายบวชลูกมัน จะได้ไหม ? มันจะได้บุญไหม ? เลี้ยง เหล้าเลี้ยงยากัน มีคนหนึ่ง อาตมารู้สึก ผิดหวังเหลือเกิน ครัทธาอาตมามาก แกก็ไม่เคยจัดงานใหญ่ ลูกแกจะบวช แล้วก็แต่งงาน ๒ งาน แต่งงานลูกชาย แล้วก็บวชลูกชาย ๒ งานแกคืนอาตมา หมด นิมนต์แล้วนะนิมนต์อาตมาเสร็จ แล้วให้ไปเทศน์หน่อย แล้วไม่กี่วันจะ ถึงงานแกคืน ถ้ามว่าทำไมคืน ? กลัว ท่านเทศน์แล้วมันกำลังกินเหล้ากันนะ เตียวจะโดนใจจะมีเรื่อง เตียวมันจะเอา ขวดเหล้าปาท่าน คืนท่านเหอะ ! ตกลง พระกับเหล้าเขาเอาไหน ? บุญกับบาป

เขาเอาไหน บางคนเลือกเอาบาปนะ
ในงานบุญ

นี่ลองคิดดู ชาวพุทธเราเป็น
อย่างนี้ ศรัทธาเราเหลือเกิน แต่เวลา
จะทำบุญใหญ่ ๆ ของตัวเองกลับ
กลัว เพราะตัวเองเลี้ยงเหล้า ไม่
เลี้ยงก็ไม่ได้ ตัวเองมีหน้ามีตาใหญ่
โต ครั้นเลี้ยงแล้วนิมนต์พระพยอม
ไปก็กลัวพระพยอมเทศน์เจ้าพวก
กินเหล้า กูคืนพระตีกว่า เอาเหล้า
ต่อไป นี่มันเป็นได้ขนาดนี้ละโยม

ฉะนั้น บุญกลายเป็นบาป แล้ว
ยิ่งกว่าตำน้ำพริกละลายแม่ทำงานบุญ
นี่นะ ใ้อัตัวบุญจริง ๆ จ่ายไม่เท่าไร
หรืออก แต่ใ้อัเรื่องเครื่องมือบาปนี้ จ่าย
บานเลย เหล้ายา ฆ่าสัตว์พวกนี้ จ่าย
เยอะ บางทีนะเผาศพพ่อแม่นี้ ถวาย
พระไม่เท่าไรหรืออก ลิเกบ้าง หนังบ้าง
โขนบ้าง อ้างว่าแม่ชอบ ใ้อัพวกมันไม่
ชอบ เขาก็อ้างว่าแม่อยากดู แต่ไปเจอ
งานหนึ่งโยม ! เป็นเรื่องจริงนะเป็นผู้
หญิงด้วย แกกินเหล้ามาจนตาย เชื้อ
ใหม่ลูกสาวชื่อเหล้า ๖ ขวดใส่โลงเผา
ไปด้วย แล้วจะได้บุญใหม่นี้ มันยิ่งกว่า
ตำน้ำพริกละลายแม่ น้ำอีก มันยิ่งกว่า
ทำบุญเป็นบาปไปอีก

เอาละนะแค่นี้เปื้อนหรือยัง โยมไม่

เปื้อนอาตมา ๆ ขอเปื้อนโยมก่อน เหนื่อย
แล้ว เอาแค่นี้ละนะ

อ้าวเล่าของดีตบท้ายหน่อย มี
คนบอก หลวงพ่อทำไมหวง ! ได้มาตั้ง
หลายวันแล้ว ไม่เห็นเอาโล่ที่ไปรับจาก
สมเด็จพระสังฆราช พระทั้งประเทศ
ไปรับ ๗ องค์ มีท่าน ว. วชิรเมธี แล้ว
ก็วัดพระราม ๙ แล้วก็วัดที่ระนอง ๓
องค์ รางวัลอะไรรู้ไหม ? เขาใช้คำว่า
“เพชรน้ำงามของพระผู้ประกอบ
กิจกรรมศาสนสงเคราะห์ คือ เป็น
วัดที่สงเคราะห์คน”อะไรอย่างนี้ นี่
สมเด็จพระสังฆราชประทานให้ แล้ว
เขาส่งภาพมาให้ใครอยากได้ก็เอาไป
เถอะ เขาทำใส่พลาสติกมาให้ แล้วนี่
คือ โล่ที่ไปรับ

เอาละแค่นี้ละ ก็ขออวยพร
ให้ทุกคนทุกท่านร่วมเย็นเป็นสุข
ตลอดไป แล้วก็จะไม่โง่ไปทำ
บุญตำน้ำพริกละลายแม่ น้ำ
จะทำบุญแล้วจะได้เก็บบุญเป็น
กอบเป็นกำ เอาไว้อ้อมอกอ้อมใจ
เหมือนคนตำน้ำพริกได้จิ้มผัก
ได้กินอ้อมปากอ้อมท้อง ฉันทิดก็
ฉันทันด้วยกันทุกท่านทุกคน
เทอญ ๆ

สี่กั๊กพิเศษ

ข้อคิด สะเก็ดธรรม

จากหลวงพ่อพยอม

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

จับ ! ไม่จับ !

ก็เถียงกันมานาน่าดู หน้าดำหน้าแดงเคร่งเครียด ว่า “**พระต้องไม่จับเงิน**”

แต่นี้คนเรา นี่ถ้าไปสุดโต่งอะไรซะทั้งหมด มันไม่ได้ มันจะลำบาก มันจะอยู่กันยาก

เหมือนบอกว่า “**พระห้ามฉันมือเย็น**” แต่ ถ้าหมอสั่งบอกว่า ต้องฉันยาที่มีมันกัดกระเพาะ ต้องกล้วยสักลูกหนึ่ง พอกันกระเพาะหน่อย ท่านก็อนุญาต ไม่ได้บอกว่า เด็ดขาด

เรื่องจับเงินก็เหมือนกัน มันต้องดูว่าจับอะไร !

“**จับเงิน**” นี้ไม่ร้ายเท่ากับหมักเงิน หมักหมม สะสมไว้เป็นของตน นี่แหละตัวปัญหา ตัวร้าย

แต่ถ้า ๓ จับ ๔ จับนี้ มันไม่น่าจะมีปัญหา
หรรอก เช่น

๑. “**จับคืน**” เช่น นางวิสาขา ทำสร้อยสังวาลตกไว้ แล้วพระพุทธเจ้า ก็ชี้ให้พระอานนท์ จับเก็บไว้ นางวิสาขากลับมาทวงหาคืน ก็เลยบอกว่า “**เฮ้ ! พระจับแล้วหรือนี่ ถ้าเช่นนั้น ฉันไม่เอาคืนหรอก เอาประมุข ก็แล้วกัน**” แล้วก็สร้างโลหะปราสาทอะไรต่าง ๆ ให้ไว้ในพระพุทธศาสนา

นี่ถามว่า ระดับพระพุทธเจ้าใช้ให้จับ นี่แล้วจะไปเอาผิดกับใครล่ะ แต่มันต้องเฉพาะกรณีนะ ไม่ใช่จับมั่ว เดียวก็อ้างตรงนี้ไป แล้วก็ไปจับมั่ว มันไม่ถูก

๒. “**จับแจก**” อาตมานี้เด็กเขาต้องมาทำงานทุกวันอาทิตย์ ไร่ ! โยมก็กลับแล้ว ก็ให้เขาชกตั้งค์ ไว้กันชั้น ๓๐๐, ๔๐๐ บาท แจกไปคนละ ๑๐๐, ๒๐๐ บาท บางทีจะให้เขาหยิบเอง ประเดี๋ยวเขาหยิบติดมือไปโกง เราอีก เขาก็บาปอีก

เฮ้ ! หยิบจ่าย ๆ หยิบแจกๆ อันนี้หยิบแจก เพราะเขามาทำงาน ช่วยกรอกน้ำ ปูเสื่อ เรียกขวัญกำลังใจ จะได้ใช้ง่ายใช้คล่อง มันก็ต้องมีจ่าย แต่ถ้าโยมอยู่ อ้าว ! วานโยมจ่ายก็ได้ แต่โยมเขากลับบ้านแล้ว มันเย็น ๔-๕ โมงเขาก็กลับกันแล้ว เราก็ต้องจับจ่ายเอง จับมันแป็บเดียวนี่ แป็บหนึ่งส่ง ๆ จากในชั้นส่งมือเด็ก แล้วบางทีก็ เฮ้ ! หยิบเอาเอง ยื่นชั้น ให้เขาก็เคยทำ นี่คือ **จับแจก**

ที่นี่ อีกจับหนึ่งคือ จับจ่าย คือ ค่าน้ำประปา ค่าไฟฟ้า ถ้าไม่จ่ายเดี๋ยวก็ตัด พระไม่จ่ายก็ตัดน้ำตัดไฟมีดสิ อยู่ยังไงล่ะ บางที่มันก็ต้องจับจ่ายค่าน้ำค่าไฟ แต่ถ้ามีกรรมการจ่ายแทน พระก็ไม่ควรที่จะไปจับจ่ายเอง

แต่จับที่มันน่าเกลียดที่สุด “จับโชว์ออฟ” ไปบิณฑบาตเคยเห็น พระหลวงตามักดั่งค์ ออกจากยามนั่งนับ คนก็เดินผ่านไปผ่านมา แกก็ไม่รู้ยังงัยเหมือนกับอวดว่า วันนี้กูได้เยอะวะ อะไรทำนองนี้น่าเกลียด มองดูกิริยาไม่ได้สำรวม ไม่ละอายอะไรซะเลย อย่างนี้น่าจะถ่ายรูปแล้วเอาไปลงโทษตักเตือนอะไรก็ว่ากันไป หรือว่าอะไรล่ะ มีพระรูปหนึ่งที่ ไปบิบบังคับโรงแรมที่ต้องจ่ายแสน ๒ แล้วก็นับนับ ๆ ๆ แเบงก็รู้สึกว่าจะมันไม่มันมือหรือเปล่าก็ ๆ ไม่รู้ แต่ก็ั่นแหละ มันก็แย !

๓. แต่สุดท้ายนี่ “จับแล้วหมัก” จับแล้วเก็บเป็นของตน อันนี้มันหนัก ตรงมีหมักมีอะไร ไม่เช่นนั้นครุภาตริวิชัย จับแล้วสร้าง ๆ อะไรเสร็จ ท่านก็ไปวางที่กำแพง คนยากคนจนก็มาเอาไปใช้ ท่านก็ไปบาตรเปล่ายามเปล่า เหมือนนกมีปีกบินไป ไม่มีอะไรที่จะชั่วร้าย ก็รู้ว่าท่านไม่มีติดยามติดบาตรก็ไม่ปล้นไม่ทำร้ายท่าน ก็ปลอดภัย

เพราะฉะนั้น เรื่อง “จับไม่จับ” มันต้องแยกแยะกันให้ดี แต่ถ้าอย่าทะเลาะกันดีที่สุด ขอให้คิดเสียว่า ถ้าไม่จำเป็นจับ จะไปจับทำไม มันมีคนช่วยจ่ายให้ก็ปล่อยเขาไป

ที่นี่ มันมีปัญหาสิ จับจ่ายซะเอง เดินไปในห้างเอง เดินไปในร้านสินค้าเอง จะซื้อถ้วยเดียว น้ำแข็ง สั่งเด็กไปก็ได้ ดันเดิน ! ไปสั่งเอง

ตรงนี้ก็จะต้องตักเตือนอบรมแนะนำกัน ให้ภาพพจน์เหล่านี้มันอันตรายหายไป จากพระยุคนี้ให้ได้ ถ้าหายไป ได้ญาติโยมก็จะมีศรัทธาขึ้นมาได้ ระบบมันมีอยู่แล้วแหละ ก็แก้ไขกัน หยอดใส่ตู้ ๆ ไว้ พอถึงเดือนมาเปิดนับดูก็ยิ่งสบายกันทุกฝ่าย เจริญพร.

ทำไมถึง

"บวชไม่สึก ?"

ตอน ๑๔

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

คอลัมน์ฉบับนี้ก็คงต้องบอกว่า...

“ไม่ถูกจับสึกก็ไม่สึกถึงถูกจับสึกก็คงไม่อยาก
เอ่ยปากว่า สึก”

เพราะอะไร ?

เพราะในขณะที่อยู่ในผ้าเหลือง อยู่ในธรรมวินัยประเพณี
พรหมจรรย์นี้ ตามความหมายแล้วมันก็คือว่า

“วินัย” นี้นำไปดี นำไปแจ้ง นำไปต่าง นำไปเย็น
เชื่อเหลือเกินว่า ถ้าไม่ได้บวชอยู่ที่นี่ โอกาสจะไปทั่ว
ประเทศนี่ก็ยาก แล้วยังมีโอกาสไปต่างประเทศ ซึ่งมีคนออก
ค่าใช้จ่ายให้หมด

นี่ก็เรียกว่า ถูกนำไปในที่ต่าง ๆ แม้กระทั่งนำไป
เข้ารั้วเข้าวัง นำไปทำเนียบรัฐบาล ในหน่วยงานราชการ
ที่โอ้อำระดับชาติ

“วินัยนำเรา” ถ้าเราอยู่นอกคอก นอกวินัย นอกผ้าเหลือง นอกวินัย นอกพรหมจรรย์ โอกาสที่จะไปทั่วถึงอย่างนี้คงยาก และที่สำคัญก็คือว่า ยุคนี้น้ำแข็งกินกันเย็น ๆ นี้ เขามีแอร์พัดลมเย็น ๆ นี้ แต่ธรรมวินัยไม่มีน้ำแข็งกิน โบราณโบราณพระรุ่นก่อน **“น้ำแข็งไม่มีกินแต่ก็ใจเย็น แอร์ไม่มีแต่ก็อยู่เย็นเป็นสุข”**

เดี๋ยวนี้มีน้ำแข็งเย็น ๆ กินกันหนาว มีแอร์เย็น ๆ ติดพัดกันหนาว แต่ดันมีครอบครัวหัวร้อนอย่างนี้ เป็นครอบครัวหัวร้อน

ถ้าเราคิดว่า ถ้าเราออกไปข้างนอกเกิดไปมีครอบครัว แล้วเป็นครอบครัวหัวร้อน นี่จะอยู่กันยังไง ?

ที่จริงแล้วมันก็คือว่า **อะไรนำไปให้เขาเดือดร้อน ? ก็เขาอยู่นอกธรรมนอกวินัย ถ้าอยู่ในธรรมในวินัย ก็คงจะไม่ใช่เป็นถูกตั้งชื่อว่า “ครอบครัวหัวร้อน”**

แต่ถ้าผ้าเหลืองครอบอยู่ มันยังมีโอกาสอยู่เย็นเป็นสุข ได้มาก คิดแค่นี้แหละ ก็อยู่ได้สบาย ๆ ไม่ต้องทุรนทุราย ไม่ต้องมีคำว่า **“ผ้าเหลืองร้อน”** หรือเป็นครอบครัวหัวร้อน มีอะไรที่ร้อน ๆ รุ่มก ลุ่มทุกข์ขึ้นมา

ลองคิดดูสิ ! **คนได้อยู่เย็นเป็นสุข จะแส้ออก ๆ ไปหาร้อนนอนทุกข์ มันก็เป็นเรื่องที่ประหลาด**

นอกจากไม่ได้สัมผัส ความอยู่เย็นเป็นสุข ก็เลยทุรนทุรายออกไปอยู่ร้อนนอนทุกข์ คิดแค่นี้แล้วก็อยู่ดีมีสุขดีกว่า อย่าไปอยู่ร้อนนอนทุกข์เลย

จึงได้อยู่มา ๔๐-๕๐ ปีแล้ว ก็ถือว่า น่าจะอยู่ในผ้าเหลืองจนสิ้นวาระลมหายใจ เรียกว่า **“ตายคาผ้าเหลือง”** ถ้าเป็นนักรบเขาบอก **“ตายคาเครื่องแบบ”** ไม่ใช่หนีเข้าศึก แล้วก็ไปถูกเข้าศึกถล่มชะตาย ก็ต้องเรียกว่า **“อย่างนี้แหละ ถึงจะอยู่มาได้”** เจริญพร.

สละ

เกิดป่วย

พระพยอม อยากบอก

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

“โง่งบ้ารกระทำ”

● **อ**ยากจะต่อเรื่อง “โง่งบ้ารกระทำ” ซึ่งมันสุดแสนรันทด
● อนาคตใจ มันยุคอะไรที่เกิดมามีการแฉเรื่องโง่งกันตั้งแต่น้องแบม
● แฉเรื่องโง่งมาแล้ว

● ตอนนี่ก็ไปกันใหญ่เลย ตั้งแต่โง่งบ้ารกระทำ โง่งเงินทองวัด
● ก็พลัดเข้าไปด้วย โง่งเงินเสมาพัฒนาเด็ก โง่งเงินคนไร่ที่ฟุ้ง ใน
● ที่สุดไม่น่าเชื่อ ! โง่งอาหารกลางวันเด็ก และที่หนักกว่านั้น เขาโง่ง
● หมากิน ก็คือโง่งยาบ้า (ยาที่กันสุนัขบ้า) วัดชินฉัตรกันสุนัขบ้า มัน
● ก็มีโอกาโง่งกันได้อีก อย่างนี้เรียกว่า “โง่งบ้ารกระทำ”

● ต้องเรียกกันว่า “ถึงยุคโง่ง” ไวรัสโง่งมันระบาดมากแล้ว
● ถ้าไม่ขึ้นวางยาจัดการ มันก็คงจะลำบาก ประเทศที่เคยโง่งแบบ
● เรา อย่างสิงคโปร์ ฮองกง เขาก็กวาดล้าง จนหมดสิ้นซากไปได้
● เหลือแต่ของเราเนี่ย มันยังมีกฎหมายอะไรเป็นช่องโหว่ให้โง่ง ได้
● เยอะแยะไปหมด

● ในที่สุดสะเก็ดธรรม สะเก็ดข่าววัด เจอเข้าถนัด
● เลย ทำท่าเป็นเศรษฐีมาถวายเงินซองเบ้อเริ่ม เขียน
● ว่า “หมื่นห้า” แต่แล้วขอไ้หนุนไ้นี้ ขอมะม่วง ขอ
● ทูเรียน ขอหนังสือ ขอมะละกอ ไ้เราก้ว่า หมื่นห้า
● ให้ไปเถอะ พอเขาไปแล้วกะดู ไม่มีสักบาท เป็น
● กระดาษม้วน ๆ อันนี้ก็เรียกว่า แหม่ ! มาวัดแล้ว
● เขายังโกงบ้าระห่ำ

● ที่ข้าที่สุดอีกเรื่อง ก็คือ (แหม่ ! ไม่รู้ว่าถูกจ้างให้มาทำลายวัด
● ด้วยหรือเปล่า) บอกว่า อยากจะมากินทูเรียน อยากจะซื้อทูเรียน
● ให้ปลอกลูกหนึ่งก็ไม่เอา...ลูกนี้จืด ปลอกอีกลูกหนึ่ง...ลูกนี้เปรี้ยว
● ปลอกอีกลูกหนึ่ง...แะไป ปลอกอีกลูกหนึ่ง...ลูกนี้แข็งไป ไม่เอาอะ
● กินหมดไป ๒ พู แล้วก็ขึ้นรถไปเลย

● อันนี้ก็เรียกว่า “โกงบ้าระห่ำ” เล่นเอาวัดเตี้ยวันนี้ต้อง
● เตรียมตัวรู้ทัน รู้แก่ รู้กัน พวกโกงบ้าระห่ำนี้ ต้องจัดการกันพอ
● สมควรแหละ ไม่เช่นนั้นก้ตกเป็นเหยื่อของพวกนี้กันต่อไป เจริญพร.

ทุเรียน
มูลนิธิสวนแก้วฯ
สาขาปราจีนบุรี (กบินทร์บุรี)
๒๖ มิ.ย. ๒๕๖๑

เกษตรแปลงใหญ่ ชาวเกษตรพัฒนา

“บุญช่วย

รวมบุญ...ช่วย-สง-รอด-ชุบชีวิต กับพระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

บุญพาวาสนาส่ง บุญรอด บุญชุบชีวิต”

1. **บุญช่วย** : ช่วยให้มีน้ำ แก้วกฤตภัยธรรมชาติ ต้องมีธนาคนำ ร่วมช่วยกันสร้าง

“กองทุนธนาคนำ วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนากรกสิกรไทย (ออมทรัพย์)

สาขตาลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ **บัญชีเลขที่ 013-1-41776-4**

2. **บุญพาวาสนาส่ง** : ส่งเสริมช่วยเหลือดูแลคนยามแก่ยามเฒ่า ไม่ปล่อยให้เขา

ตกต่ำยามอายุสูงส่ง ปลดปล่อยให้คนแก่ตกต่ำไม่ได้ ตามส่งเสริมด้วย

“กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนากรกสิกรไทย (ออมทรัพย์)

สาขตาลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ **บัญชีเลขที่ 382-2-48554-4**

3. **บุญรอด** : “เราจะตายกันแน่ ถ้าหากมีจลาชีมียะ” ทรัพย์สิ้นชีวิตเราจะไม่ปลอดภัย

เพราะฉะนั้น สังคมก็ต้องรอดด้วย

“กองทุนสัมมาชีพ วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนากรกสิกรไทย (ออมทรัพย์)

สาขตาลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ **บัญชีเลขที่ 013-1-42109-5**

4. **บุญชุบชีวิต** : ไฟไหม้บ้านเรือนเสียหาย ปล่อยให้เขาอร่ามร่อหน้าต่อตา ต้องช่วยกัน

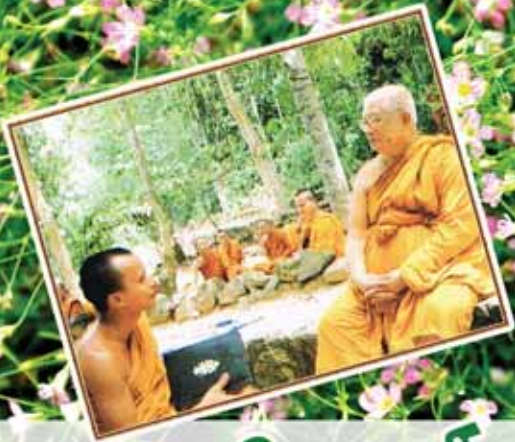
ยามวิกฤตให้พ้นพิบัติภัยไม่ปล่อยให้เขาบ้ำำกรรมชัต์ มีบุญมาชุบชีวิตกันได้คืนชีพใหม่ เร็ว ๆ ใจ ๆ

“กองทุนชุบชีวิตยามตกอับ วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนากรธนาชาติ (ออมทรัพย์)

สาขางใหญ่ **บัญชีเลขที่ 045-6-12171-3**

ติดต่อสอบถามข้อมูลกองทุน โทร. 08 5658 1221

จากสวนโมกข์
ถึงสวนแก้ว

สะกิดธรรม

โดย...พุทธทาส

๘๘ สัมมาอาชีวะ

ห้ามาหากินชอบ ๑๑

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

บริหารทิศทั้ง ๖ โดยถูกต้อง

ข้อนี้แปลกคอยฟังให้ดี ๆ มีปัญญาในการบริหารทิศทั้ง ๖ ให้ถูกต้อง, บริหารทิศทั้ง ๖ ให้ถูกต้อง หลักเกณฑ์อันนี้ใช้มาแต่โบราณในครั้งพุทธกาลพระพุทธเจ้า หรือจะก่อนพระพุทธเจ้าก็ได้ ทิศทั้ง ๖ เอาเราอยู่ตรงกลาง ทิศทั้ง ๖ ก็คือ ข้างหน้าเราทิศ ๑, ข้างหลังเราทิศ ๑, ข้างซ้ายเราทิศ ๑, ข้างขวาเราทิศ ๑, ข้างบนทิศ ๑, ข้างล่างทิศ ๑ เป็น ๖ ทิศ ท่านจัดสมมติไว้เพื่อให้เข้าใจง่ายศึกษาง่าย ก็ว่า ทิศข้างหน้า คือ บิดามารดา, ทิศข้างหลัง คือบุตรภรรยา, ทิศข้างซ้าย คือมิตรสหาย, ทิศข้างขวา คือครูบาอาจารย์, ทิศข้างบน คือพระสงฆ์ หรือสิ่งที่สูงกว่าเรา, ทิศข้างล่าง คือคนใช้ กรรมกร บ่าวไพร่ มองดูเป็นทิศ ๆ อย่างนี้ได้ ที่แท้ มันคือสังคม สังคมรอบตัวเรา สังคมที่มีอยู่รอบตัวเรา

เราจะต้องประพฤติให้ถูกต้องต่อบิตามารดา เขาเป็นเบื้องหน้า เป็นข้อแรก ที่ทุกคนจะต้องสนใจเลย ถ้าไม่สนใจบิดามารดาแล้วก็เรียกว่ามันหมดความเป็นธรรม มันไม่มีความถูกต้อง เป็นลูกเกิดมา เพื่อทำให้บิดามารดาสบายใจ ขอให้นักเรียน นักศึกษาถือว่าข้อนี้เป็นหลักสำคัญที่สุดว่า เป็นลูก เป็นบุตรเกิดมา เพื่อทำบิดามารดาให้สบายใจ ถ้าไม่อย่างนั้น ไม่ใช่ลูกไม่ใช่บุตร นี่ทิศเบื้องหน้า

ทิศเบื้องหลัง ก็หมายถึงผู้ใหญ่แล้ว มีบุตรมีภรรยา มีสามี อะไรก็ตาม ก็อยู่ข้างหลัง เรียกว่า อยู่ข้างหลัง ก็ต้องทำให้ถูกต้องจนไม่เกิดปัญหาขึ้นมา

ทิศทางซ้าย มือขวาของเราก็มีมิตรสหาย สำคัญยิ่ง มิตรสหายไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ถ้าจัดไปถูกต้องแล้วก็จะได้รับประโยชน์มากที่สุด แต่เดี๋ยวนี้มักจะมีแต่เรื่องผิด ๆ มีเพื่อนกินเหล้า มีเพื่อนอบายมุขเสียมากกว่าที่จะปฏิบัติธรรมะกัน

ทิศทางขวา ครูบาอาจารย์ จะต้องปฏิบัติต่อครูบาอาจารย์ให้สำเร็จประโยชน์ คือ ให้ครูบาอาจารย์สามารถพาเราไปได้ ครูบาอาจารย์คือผู้ที่จะชักจูงเราไปในทางที่ถูกต้อง อบรมสั่งสอนไปให้ถูกต้อง ถ้าเราทำเป็นวัวคือดึงไปไม่ได้ ก็ไม่มีประโยชน์อะไร ครูบาอาจารย์เหล่านั้นก็เป็นหมัน

ทิศข้างบน ที่จะเคารพบูชา อะไรก็ตามใจแล้วแต่จะเรียก จะจัดพระราชาหมากษัตริย์ อะไรไว้ข้างบนก็ เขาระบุไว้แต่โบราณว่า สมณพราหมณ์ คือ พระเจ้า

พระสงฆ์ เป็นผู้นำทางวิญญาณ ครูบาอาจารย์ในโรงเรียนนี้ นำทางวัตถุ พระเจ้า พระสงฆ์ นำทางจิตทางวิญญาณ ต้องประพฤติให้สำเร็จประโยชน์ คือ ให้ท่านนำไปได้ ท่านนำไปได้ ถ้านำไปไม่ได้ก็เหมือนกับว่า เราไม่มีพระเจ้า พระสงฆ์ ไม่มีศาสนา ไม่มีอะไรทำนองนั้น

ที่นี่ **ทิศเบื้องล่าง** ที่เขาอยู่ต่ำกว่าเรา เขาอยากจนกว่าเรา เขาเป็นลูกจ้างเรา เขาเป็นคนใช้เรา อะไรเหล่านี้ เรียกว่าอยู่เบื้องล่าง ก็เป็นสังคมด้านหนึ่งเหมือนกัน จะต้องปฏิบัติให้ถูกต้อง ให้สำเร็จประโยชน์ โดยหลักใหญ่ ๆ เขาต้องการให้ปฏิบัติต่อคนที่อยู่ต่ำกว่า ว่าเขาเป็นเพื่อนมนุษย์เหมือนกัน เป็นเพื่อน เกิด แก่ เจ็บ ตาย ของเราเหมือนกัน อย่าไปดูถูกดูหมิ่น อย่าเหยียดหยาม อย่าแบ่งแยกชนิดที่เหมือนกับว่าไม่ได้เป็นมนุษย์ด้วยกันนั้นแหละ

เราจะใช้คำว่า สังคมก็ได้ สังคมทั้ง ๖ ทิศ หรือจะเรียกทิศทั้ง ๖ ต้องมีการบริหารให้ถูกต้อง ทุก ๆ ทิศด้วยปัญญา ถ้าไม่มีปัญญาทำไม่ได้ เรียกว่า มีปัญญาในการบริหารทิศทั้ง ๖ ให้ถูกต้อง ให้สังคมรอบด้านทั้ง ๖ ด้าน มีสังคมทั้ง ๖ ด้านให้ถูกต้อง ที่เป็นผู้อื่นนอกไปจากตัวเราแล้ว หลาย ๆ คนเราเรียกว่า สังคมได้ทั้งนั้น ข้างหน้าสังคมบิดามารดาของเรา, ข้างหลังบุตรภรรยาของเรา, ข้างซ้ายเพื่อนของเรา, ข้างขวาครูบาอาจารย์ของเรา, ข้างบนสมณพราหมณ์ผู้สูงกว่าเรา, ข้างล่างคือลูกจ้างกรรมกรคนใช้ อะไรก็ตามที่ต่ำกว่าเรา ถ้า

เรามีปัญญาปฏิบัติต่อทิศทั้ง ๖ นี้ อย่างถูกต้อง มันจะเกิดผลดีมหาศาล คือ มันมีแต่จะเจริญ ๆ สูงขึ้นไป สูงขึ้นไป สูงขึ้นไป ไม่ตกต่ำจมลงไป ในนรกหรือหูดิ แต่ว่ามันจะสูง ๆ ขึ้นไปในทางสุคติ

ทำภาพพจน์ดูอย่างง่าย ๆ ก็เช่นว่า ผู้ที่อยู่สูงกว่าเรา ดิ่งเราขึ้นไป จะดิ่งหัวเราขึ้นไปก็ได้ ใช้คำหยาบคาย คือ เขาอยู่สูงกว่าเรา เขาดิ่งเราขึ้นไปที่อยู่ต่ำกว่าเรา อยู่ข้างล่างดันเราขึ้นมา แล้วมันจะไปไหนล่ะ ที่อยู่รอบ ๆ ข้างนี้ ก็ช่วยประคับประคองไม่ให้ผิดพลาด ไม่ให้พลัดตกทางไหน ในที่สุดก็เป็นการช่วยดันขึ้นไปอีกนั่นแหละ ดันให้สูงขึ้นหรือประคองไว้ อย่าให้มันเอียงอย่าให้มันล้ม นี่สังคัมที่ถูกต้องมันเป็นอย่างนี้ : ที่สูงกว่าเราดิ่งเราขึ้นไป ที่ต่ำกว่าเราดันเราขึ้นมา ที่อยู่เสมอกันก็แหวดล้อมเราไว้ไม่ให้เอียง ไม่ให้มันล้ม ไม่ให้มันผิดพลาด แล้วการดำรงชีวิตนั้นมันก็ต้องเท่านั้น ไม่มีปัญหาอะไร นี่มีปัญญาบริหารในทิศทั้ง ๖

ไม่ลู่อานาจแก่กิเลส

ที่นี่จะพูดต่อไปว่า มีปัญญาที่จะไม่ลู่อานาจแก่กิเลส การไม่ลู่อานาจแก่กิเลส คือ อย่าปล่อยให้กิเลสมีอำนาจเหนือเรา กิเลสมี ๓ พวก : โลกะ โทสะ โมหะ มีลักษณะเป็น ๓ ลักษณะ

กิเลสพวกที่ ๑ เรียก โลกะ หรือราคะก็ตามเถอะ กิเลสพวกที่ ๑ คือ ดึงเข้ามาหาเราด้วยความโง่ กิเลสพวกที่ ๒ โทสะ โคะระ อะไรก็ตาม มันผลักออกไปด้วยความโง่ หรือตีต่อต้านทำลายด้วยความโง่ กิเลสพวกที่ ๓ พวกโมหะ ปมาทะ นี้ก็ว่า วิ่งล้อมอยู่รอบ ๆ มัน หรือมันดึงเราให้วิ่งล้อมอยู่รอบ ๆ เราด้วยความโง่ของเรา เราโง่ เราสงสัย เราสนใจ เราปล่อยไม่ได้ เราก็ยังหลงใหลอยู่

ไฟเป็น
ของร้อน,
โลภะเป็น
ของร้อน,
โทสะเป็น
ของร้อน,
โมหะเป็น
ของร้อน

กิเลสพวกที่ ๑ มันดึงเข้ามาหาตัวด้วยความโง่, **กิเลสพวกที่ ๒** ผลักออกไปหรือตีให้ตายฆ่าเสียให้ตายด้วยความโง่, **กิเลสพวกที่ ๓** มันทำให้เราวิ่งอยู่รอบ ๆ วิ่งอยู่รอบ ๆ จะไปไม่ได้ สนใจอยู่รอบ ๆ สงสัยอยู่รอบ ๆ ด้วยความโง่ มันเต็มไปด้วยความโง่ เรียกว่า **โลภะ โทสะ โมหะ หรือราคะ โทสะ โมหะ** เป็นชื่อที่ได้ยินกันจนชินหู แต่กลัวว่าจะไม่เข้าใจความหมายที่ถูกต้อง ที่รัดกุม ที่ง่ายต่อการสังเกต

ถ้าเรามีปัญหาขึ้นมาสงสัยขึ้น ว่าเราจะมีกิเลสชื่ออะไรกิเลสอะไร เราก็ตั้งข้อสังเกตอย่างนี้ : ถ้ากิเลสที่มันทำให้ดึงเข้ามาหา มากอดรัดไว้ มายึดถือไว้ มาอะไรอยู่ที่นี่ เรียกว่า **ดึงเข้ามา เป็นพวกโลภะ, ถ้าผลักออกไปหรือทำลายเสีย ก็เรียกว่าโทสะ,** ถ้าทำให้สงสัยจนอ้าล้นอ้าวรรณ วิ่งอยู่รอบ ๆ วิ่งอยู่รอบ ๆ จะผลักออกไปก็ไม่ใช่ จะดึงเข้ามาก็ไม่ใช่ **มันก็วิ่งอยู่รอบ ๆ มันก็เป็นพวกโมหะ**

นี่รู้จักกิเลส โดยการสังเกตกิริยาอาการของสิ่งที่เรียกว่า กิเลส ทั้ง ๓ อย่างนี้ทำไปด้วยความโง่ ร้อนทั้งนั้นเลย ทั้ง ๓ พวก จะร้อน, จะมืดมน, จนเจ็บปวด ที่ไม่น่าปรารถนาทั้งนั้นแหละ ที่เขาชอบเปรียบมากที่สุดก็คือว่า **ไฟเป็นของร้อน, โลภะเป็นของร้อน, โทสะเป็นของร้อน, โมหะเป็นของร้อน** มีที่ไหนร้อนที่นั่น มีเมื่อไรร้อนเมื่อนั้น เราควบคุมด้วยสติสัมปชัญญะป้องกันไว้ได้ ไม่ให้กิเลสเกิดขึ้นในสิ่งนั้น ๆ ที่มากระทบเรา ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ ๖ ทาง

เมื่อมีอะไรมาเข้ากระทบ ๖ ทางนี้ แล้วก็สติสัมปชัญญะ มีปัญญา มีสมาธิ ที่ฝึกไว้ดีแล้วเผชิญหน้ากับสิ่งเหล่านั้น ป้องกันไม่ให้มีความโง่ ไม่มี ความหลงต่อสิ่งเหล่านั้น สิ่งเหล่านั้นก็จะมาทำให้เราเกิดความยินดี ยินร้าย ไม่ได้ ไม่ยินดียินร้ายก็ไม่เกิดกิเลส, ถ้ายินดีก็เกิดกิเลสที่จะเอาเข้ามา, ยินร้าย ก็เกิดกิเลสที่จะผลักออกไป, ทั้ง ๒ อย่างนี้ มันก็ทำให้พัวพันอยู่ มันเป็น ความรู้สึกที่ไม่ยินดียินร้ายก็ได้เหมือนกัน แต่มันทำให้สงสัยของใจอยู่นั้นแหละ บัดออกไปไม่ได้ ก็สนใจอยู่เหมือนกับวิ่งอยู่รอบ ๆ อย่าให้เกิดอาการอย่าง นี้ขึ้นในชีวิตประจำวัน ที่ต้องสัมผัสสิ่งทั้งหลาย ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจอยู่เสมอ ไม่ลุ่มลุ่มแกกกิเลสเหล่านี้ก็หมายความว่า ไม่ปล่อยให้กิเลสเหล่านี้มันเกิดขึ้นมามีอำนาจเหนือเรา นี่ก็เป็นการดำรงชีวิตที่ถูกต้องอย่างยิ่ง ในด้านที่ลึกเข้าไป

รู้จักใช้หลักศาสนา และศีลธรรมอย่างถูกต้อง

ที่ต่อไป ก็มีปัญญาในการที่จะใช้หลักศาสนาและศีลธรรมอย่างถูกต้อง มีปัญญาในการใช้หลักศาสนาและศีลธรรมอย่างถูกต้องนี้ เดียวนี้เราไม่รู้จักด้วยซ้ำไป เราก็ไม่ได้ใช้อย่างถูกต้อง มันก็เหมือนกับไม่มี แม้ว่าจะจดทะเบียนเป็นพุทธบริษัทนับถือพุทธศาสนา มันก็ยังไม่มีการปฏิบัติ มันมีแต่เพียงพิธี เหมือนกับพิธีพุทธมาฆะนี้ เข้าใจว่า ทุกคนเคยทำพิธีพุทธมาฆะ มันก็ยังเป็นพุทธมาฆะมีศาสนาแต่เพียงพิธี มีแต่เพียงพิธีเท่านั้น ยังไม่มีตัวจริง มันต้องปฏิบัติถูกต้อง จึงจะเป็นพุทธศาสนา หรือพุทธบริษัท มีพุทธศาสนาอย่างถูกต้อง การถือพระรัตนตรัย มันเป็นเพียงทำพิธี ต่อเมื่อเราปฏิบัติธรรม เห็นประโยชน์ เห็นอานิสงส์ของธรรมะแล้ว **เราจึงจะรู้สึก เชื่อ รัก เคารพพระพุทธ เคารพพระธรรม เคารพพระสงฆ์** นี่เป็นสรณาคมน์ อย่างแท้จริง

สรณาคมน์มี ๒ แบบ : พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อย่างที่เขาว่า เขาสอนให้พูดว่า เขาสอนให้พูดว่าสรณาคมน์อย่างนี้มีเบื้องต้น มีพอเป็นพิธีในเบื้องต้น **เมื่อเราศึกษาปฏิบัติ รู้ความดับทุกข์แล้ว เราจึงรู้จักว่า พระพุทธเจ้านี้ดีจริง น่าอัศจรรย์จริง, พระธรรมนี้ดีจริง น่าอัศจรรย์จริง, พระสงฆ์นี้ดีจริง น่าอัศจรรย์จริง** อย่างนี้จะเป็นสรณาคมน์ที่แท้จริง คือ **หลังจากการที่ได้รู้จักแล้ว ระวางให้ดี** ถือสรณาคมน์หรือถือพระรัตนตรัยมีอยู่ ๒ แบบ : **แบบที่ยังไม่ทันรู้ธรรมะ ไม่รู้จักผลของธรรมะ** เขาสอนให้ว่า เขาสอนให้ทำพิธีนั้นแบบหนึ่ง, ครั้นปฏิบัติธรรมะ รู้ธรรมะแล้ว รู้สึกด้วยใจจริงแล้ว พระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ พระธรรมเป็นอย่างนี้ พระสงฆ์เป็นอย่างนี้ นี่ว่าออกมาเอง ไม่ต้องมีใครสอนแล้ว ที่นี้ จิตมันจะว่าออกมาเอง เหมือนกับคนเขาฟังธรรมของพระพุทธเจ้าแล้วก็ประกาศตนเป็นผู้ถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ขึ้นมาเอง นี่ไม่ต้องมีใครสอน

เดี๋ยวนี้อย่างนี้เราไม่ค่อยมี มีแต่ลูกเด็ก ๆ ถูกจับมาสอนให้ว่าอย่างนกแก้ว นกขุนทองอย่างนั้นมันไม่พอ ต้องเลื่อนขั้น เลื่อนชั้นให้สูงขึ้นไปให้เป็นพระรัตนตรัยที่จริงขึ้นมา อย่างมีพระรัตนตรัยแต่สักว่าตามพิธี ตามพิธีหลักของพระศาสนาหรือศีลธรรมก็ตาม มันรวมอยู่ที่คำ ๆ เดียวว่า ทำลายความเห็นแก่ตัว ทำลายความรู้สึก

ยึดมั่นถือมั่นว่าตัวและเห็นแก่ตัว ทำลายอันนั้นแหละ นั่นคือ ตัวศาสนา ศีลธรรมก็ทำลายไปอย่างต่ำ ๆ ศาสนาก็ทำลายไปอย่างสูงสุดอย่างละเอียดลึกซึ้งหมดเลย ทั้งศีลธรรมและทั้งศาสนา มุ่งจะกำจัดการยึดมั่นถือมั่นว่าตัวตนและก็เห็นแก่ตน จงรู้จักให้ดี ๆ และเอามาใช้ให้เป็นประโยชน์ให้ได้ นี่เราจะเรียกว่า มีปัญญาในการมีและการใช้หลักศาสนาและศีลธรรมอย่างถูกต้อง มีปัญญาข้อนี้เป็นอย่างนี้

เห็นตถตาของทุกสิ่ง

ที่นี้ ขออีกข้อหนึ่งข้อสุดท้าย มีปัญญาในการเห็นตถตา (ความเป็นเช่นนั้นเอง) ตถตา : ความเป็นเช่นนั้นเอง ของสิ่งที่เข้ามาแวดล้อมเรา หรือแวดล้อมเราอยู่ เห็นตถตาของทุกสิ่งที่เรารู้สึกอยู่ เห็นอยู่รอบ ๆ ตัวเรา เห็นว่าทุกสิ่ง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ตัวเรานั้น มันเป็นของที่เกิดโดยเหตุโดยปัจจัย เป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ อย่างนี้เรียกว่า **อิทัปปัจจยตา** ฟังขุ่นยากเข้าทุกทีแล้วนะ จะไม่สนใจก็ได้ แต่ให้รู้ความหมายว่า **อิทัปปัจจยตา** คือ ทุกสิ่งกำลังเป็นไป

ตามเหตุตามปัจจัยของมันอยู่เนืองนิจ ถ้าพูดกันอย่าง ๆ ก็เรียกว่าทุกอย่างเลย ถ้าเรามีความรู้เรื่องนี้เราก็จะเห็นทุกอย่างที่เราเห็นอยู่ ลืมตาเห็นอยู่ หรือได้ยินอยู่ ได้ฟังอยู่ก็ตาม ทุกสิ่งทุกอย่างกำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัย : **เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป, เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป** ที่มันเป็นของแข็งของแน่นของหนักเช่นศาลาหลังนี้เป็นคอนกรีต

ถ้าเราเห็นตถตาเราก็จะเห็นเหมือนกับว่า **ศาลาหลังนี้มันก็มีเหตุปัจจัยปรุงแต่งเปลี่ยนแปลง** กำลังเสื่อมโทรมอยู่ทุกวินาที นี่ความเปลี่ยนแปลงของมัน มันทำเหตุปัจจัยปรุงแต่งขึ้นมา แล้วมันจะเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุปัจจัย นี่มันเป็นของไม่มีชีวิต เป็นของแน่นหนาที่บออย่างนี้ มันก็ยังไม่เป็นอย่างนั้น นับประสาอะไรกับสิ่งที่มันมีชีวิต เช่น สุนัขมีชีวิต ต้นไม้ต้นไม้มีชีวิต ไม่มีอะไรที่จะไม่เปลี่ยนแปลงไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ แม้เสื่อที่เราที่นั่งนี้มันกำลังเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ มันกำลังไหลไป ไหลไปสู่ความดับ สู่ความสิ้นสุด มันกำลังไหลไป

นี่เรียกว่า **เห็นความเปลี่ยนแปลงเห็นอิทัปปัจจยตา** แล้วสรุปความว่านั่นคือมันเป็นอย่างนั้นเอง มันคือเป็นอย่างนั้นเอง พอเห็นว่าอย่างนั้นเอง มันก็ไม่ยึดถือที่จะเอา เอาอย่างนั้นเอาอย่างนี้ เอาอย่างที่ถูกต้องการ ให้เกิดเป็นของเกิดขึ้นมาตามที่ถูกต้องการ เป็นตัวกูที่จะบังคับมัน จะบังคับสิ่งเหล่านี้ให้เป็นไปตามอำนาจของกู นี่เพราะความไม่เห็นตถตา

ถ้าเราเจ็บไข้ เราเห็นตถาคตก็เห็นว่า ร่างกายมันเป็นอย่างนั้น หรือจิตใจมันเป็นอย่างนั้นไปตามร่างกาย เป็นความเจ็บไข้ เป็นตถตาเช่นนั้นเอง ไม่ต้องกลัวให้มาก ให้ป่วยการให้เป็นทุกข์ รักษาเยียวยาก็รักษาไป ไม่ต้องไปกลัวให้มันเป็นทุกข์ ไม่ต้องไปเสียใจให้มันเป็นทุกข์ อย่างนี้เรียกว่า เห็นตถตา

เมื่อเราจะต้องตาย ก็โอ คืออย่างนั้นเอง เราไม่ต้องกลัวตาย ก็ตายได้สงบ ตายได้ดีที่สุด หรือว่าอะไร ๆ มันสูญหายไป มันก็เช่นนั้นเอง เป็นทุกข์เป็นร้อนทำไม หาให้พบก็ได้ เมื่อไม่พบก็เช่นนั้นเอง หาให้ดีมันก็พบ แล้วก็จะวางให้คืออย่าให้มันหาย มันก็ไม่มีความทุกข์เพราะของหาย

หรือแม้ที่สุดแต่ว่า จะสอบไล่ตก ก็เพราะมองเห็นว่า มันเรียนไม่พอนี้จะทำอย่างไร มันเหลวไหลมันเรียนไม่พอ แล้วมันจะต้องสอบไล่ตก มันก็คือเช่นนั้นเอง จะต้องสอบไล่ตก จะไปเสียใจทำไม ก็เรียนให้มันดี ให้มันพอ แล้วมันก็จะสอบไล่ได้ อย่าเหลวไหลซี เดี่ยวนี้เรียนไม่พอแล้วยังเหลวไหลอย่างอื่นอีก มันก็ต้องสอบไล่ตก แล้วก็ไปโทษผีสงเวทดาอะไรก็ไม่รู้ โมหะโทษความเหลวไหลของตัวเอง แล้วก็เป็นอย่างนั้น ถ้าเห็นว่า มันมีเหตุปัจจัยอย่างนั้น มันต้องเป็นอย่างนั้น ก็เรียกว่า เห็นตถตา การเห็นเช่นนั้นเองของทุก ๆ สิ่งจะป้องกันมิให้เราเป็นทุกข์โดยประการทั้งปวง

ตถตา แปลว่าเช่นนั้นเอง มันจะมีความปกติสุข ไม่ตื่นเต้น ความตื่นเต้นบางคนชอบว่าสนุกดี แต่ความตื่นเต้นนั้นเป็นเหตุปัจจัยที่ทำให้ยุ่ง ไม่ชอบใจก็ตื่นเต้นไปอย่าง ชอบใจก็ตื่นเต้นไปอย่าง รักก็ตื่นเต้นไปอย่างเกลียดก็ตื่นเต้นไปอย่าง โกรธก็ตื่นเต้นไปอย่าง กลัวก็ตื่นเต้นไปอย่าง นี้เรียกว่า **มันถูกกระทำให้ตื่นเต้น** ให้มันกระโดดโลดเต้น มันไม่ใช่ปกติสุข

ฉะนั้น ไม่ต้องตื่นเต้นดีกว่า การที่จะไม่ต้องตื่นเต้นเลย ก็คือ **การเห็นตถตา** ถ้าเห็นถึงที่สุดจริง ๆ ปลอ่ยวางให้หมดจริง ก็เป็นพระอรหันต์ เป็นพระอรหันต์ เดี่ยวนี้เราไม่ได้ขออ้างว่า จะเป็นพระอรหันต์ แต่ว่าเราก็ทำตามพระอรหันต์ จนไม่ใช้ชีวิตนี้มันกระโดดโลดเต้น เต็มไปด้วยความขึ้น ๆ ลง ๆ ระวังระสายเป็นทุกข์

นี่หลักธรรมะสูงสุดในพระพุทธศาสนา คือ **เรื่องตถตา เป็นเรื่องเดียวกับอนัตตา สุนฺญตา อะไรตา ๆ เหล่านั้น แต่จำกันง่าย ๆ คำเดียวก็พอ : ตถตา เป็นเช่นนั้นเอง** มันไม่ใช่ตัวตน มันเป็นอนัตตา มันว่างจากตัวตน มันเป็นสุนฺญตา มันเป็นไปตามเหตุ ตามปัจจัยอยู่เนื่องนิจ

๘๘

ตถตา

แปลว่า

เป็นเช่นนั้นเอง

๘๙

การดำรงชีวิตอย่างถูกต้อง มันก็สร้างสันติภาพ เป็นปัจจัยแก้สันติภาพ เป็นเหตุแห่งสันติภาพ

มันเป็นอิทัปปัจจยตา ที่มีปัญญา ระดับสูงสุด เป็นอันสุดท้าย ก็สามารถดำรงชีวิตอย่างถูกต้อง

ทบทวนดูอีกทีก็ได้ เพื่อใครสนใจจะจดจำอย่างจริงจังว่า

- ๑) มีปัญญาในการทำมาหากินเลี้ยงชีวิต
- ๒) มีปัญญาในการที่จะไม่ทำให้ความทุกข์เกิดขึ้นมาในการทำมาหากินเลี้ยงชีวิต
- ๓) มีปัญญาในการมีและการใช้ทรัพย์อย่างถูกต้อง
- ๔) มีปัญญาในการบริหารทิศทั้ง ๖ คือ สังคมทั้ง ๖ ด้านอย่างถูกต้อง
- ๕) มีปัญญาไม่ลุ่มลุ่มแกกเกิลสทั้ง ๓ พวก
- ๖) มีปัญญาในการมีและใช้หลักศาสนาและศีลธรรมอย่างถูกต้อง
- ๗) สุดท้าย มีปัญญาในการเห็นตถตา ความเป็นเช่นนั้น ในทุกสิ่งทีแวดล้อมเราอยู่ และที่กำลังจะเข้ามาแวดล้อมเรา

เรามี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ นี้ ทำอย่างไร เรามันมีตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ แล้วมันก็ต้องมีสิ่งที่เข้ามากระทบ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ : ถ้าเราไม่มีปัญญา เราเิ่ง ต้อนรับมันโดยไม่มีปัญญา คือไม่เห็นตถตา มันจะมาสร้างปัญหาขึ้นทุกที ให้รักบ้าง ให้โกรธบ้าง ให้เกลียดบ้าง ให้กลัวบ้าง นี่มีอยู่แต่อย่างนี้ แล้วจะเป็นอย่างไร หรือว่าให้วิตกกังวล ให้อาลัยอาวรณถึง ให้อิจฉาริษา คู่แข่งขัน ให้หวงให้หึงอะไรกันถึงกับเรื่องฆ่ากันตาย คำเหล่านี้มีประโยชน์จำไว้ให้ดีเป็นเครื่องวัด เป็นเครื่องทดสอบ เป็นเครื่องวัดว่า มีปัญหาหรือไม่ มีกิเลสหรือไม่ ? ความรัก ความโกรธ ความเกลียด ความกลัว ความวิตกกังวล ความอาลัยอาวรณ ความอิจฉาริษา ความหวง ความหึง ไม่ก็คำดอก แต่เป็นเครื่องทดสอบ ที่ใช้ทดสอบได้ดีที่สุดว่า มีกิเลสลดลงหรือไม่ หรือว่ากิเลสมันหมดแล้ว เพราะมันไม่มีความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้น

ถ้าเรามีปัญญา ๗ ประการนี้ ไม่ต้องสงสัย การดำรงชีวิตด้วยปัญหาหรือธรรมชีวิต มันก็มีขึ้นมันก็เกิดขึ้น เป็นการมีชีวิตอยู่ด้วยปัญญา ก็คุ้มครองไม่ให้เกิดปัญหา ไม่ให้เกิดความทุกข์ เมื่อไม่เกิดสิ่งเหล่านี้ ไมุ่่นวายด้วยสิ่งเหล่านี้มันก็คือสันติภาพ ดังนั้น การดำรงชีวิตอย่างถูกต้อง มันก็สร้างสันติภาพ เป็นปัจจัยแก้สันติภาพ เป็นเหตุแห่งสันติภาพ เช่นเดียวกันกับที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ๒ อย่าง.

ปรีศนาธรรม ผ่านภาพธรรม

โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

เจริญธรรมท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ต่อจากนี้ไปนำเสนอธรรมะแบบประกอบภาพต่อจากครั้งที่แล้ว

๑ สำหรับภาพนี้เรียกว่า เป็นภาพ **“ตัวของกู”** หรือเราจะเรียกว่า ตัวของกู กับตัวของกูลักษณะนี้ นี่ก็คือมีความยึดมั่นนั่นเองในสิ่งใด ๆ ไว้เป็นสมบัติของกู จะเป็นข้าวของเงินทอง สิ่งของต่าง ๆ และที่เป็นนามธรรมนี้เป็นต้น

สิ่งเหล่านี้มันเป็นปัญหาที่มีอยู่ในโลกตลอดเวลา เรียกว่าเป็นปัญหาของบุคคล และสังคมทั่ว ๆ ไป ทุกคนในประเทศไทยเรา และประเทศอื่น ๆ ก็คงเช่นเดียวกัน ขอให้เราทั้งหลายได้ตั้งใจมองไปที่ภาพจิ้งจกสองตัวนั้น หรือจะเป็นตุ๊กแกก็แล้วแต่

นี่เห็นไหมว่า มันไม่ยอมกัน มันทำท่าทางจะกัดกันสู้กัน เรียกว่ามันมีอาการ **อหังการ มมังการ ใส่กัน** คือ ตัวของกู มันปรั่งขึ้นในภาวะจิตใจ และนิสัยของมัน มักหมายมันว่า ตัวของกูนี้มันเกิดขึ้น และเพิ่มมาเรื่อย ๆ ก็คือ **กิเลสราคะบ้าง**

กิเลสโทษะบ้าง และโมหะเหล่านี้ มันสร้างปัญหามาซึ่งทุกช นนานาประการขึ้นปล่อยไว้นาน

นี่เราปล่อยไว้ไม่ได้อีกแล้ว ต้องกำจัดออก ต้องกวาดล้าง
พฤติกรรมในจิตของตนเอง และพฤติกรรมอื่น ๆ ของตนเองเรื่อย ๆ
ไป จะได้สุขภาพสบายใจตามความเหมาะสม

นี่ต้องอาศัยหลักพุทธธรรม คือ พระอนิจจัง พระทุกขัง
พระอนัตตา ไม่ไปหมายมั่นในรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ
เราต้องอาศัยธรรมะเหล่านี้ ที่เปรียบเหมือนไม้กวาด ๆ ความรู้สึก
ที่เคยยึดมั่นถือมั่นให้ผ่านพ้นจากจิตใจ ให้พ้นจากสัญญาธาตุ
แห่งความเป็นตัวกู

นี่ต้องรู้กำจัดออกเสียด้วยสติปัญญา ให้มาถึงภาวะบริสุทธิ์
แบบใหม่ คือ ผ่านพ้นไปจากความยึดมั่นถือมั่นในสันดาน ต้อง
อาศัยสัมมาปฏิบัติอย่างนี้เพื่อตนเอง และสังคมทั่วไป นี่จะสิ้น
ปัญหาประสบความผาสุกต่อไป

ลักษณะนี้เป็นบุคคลใหม่ ชีวิตใหม่ที่เต็มเปี่ยมด้วยความเป็น
มนุษย์ที่สมบูรณ์ผู้อ่านทั้งหลาย

“ภาพตัวกูของกู”

ท่านพุทธทาสได้เขียนสรุปในเรื่องนี้ไว้ว่า

อัน “ตัวกู” “ตัวกู” มิได้มี
แต่พอใจ มันเป็นผี โสใต้งาได้
พอหายใจ “กู”-“กู” ก็หายไป
พอใจใหม่ โสใต้งาใหม่ ดูให้ดี
แต่ละข้าง ต่างยึด ว่า “ตัวกู”
จึงเกิดการ ต่อกัน อย่างผี
ต่างหมายมั่น แก่กัน ฉันทไฟรี
ทั้งเปิดเผย ลับลี้ มีทั่วไป
ที่ต่อยกว่า ลู่วากู ก็มีดี
ที่เด่นกว่า ช่มชี่ เขาเข้าใจ
ที่พอกัน กันท่า ไม่ว่าใคร
ล้วนแต่ใคร่ โตดเด่น เป็นธรรมดา

เอาพระธรรม กวาดล้าง อย่างไม้กวาด

สำหรับฟาด หัวสัตว์ ที่ข้างฝา

ตกกระเด็น เป็นเหยื่อ แก่ไก่กา

ที่เก่งกว่า คืออย่างใจ ให้โผล่เคย ๆ

๒ ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ภาพนี้เรียกว่าภาพ “ทะเลไฟ”

ท่านต้องดูให้เข้าใจเสียก่อนว่า นี่มันเป็นภาพ **ทะเลอยู่ข้างภูเขาไฟ** ซึ่งเป็นสถานที่ล้อมรอบด้วยภูเขาไฟ ปรากฏว่ามีลำเรือเล็ก ๆ แล่นจำนวนหลายลำด้วยกัน ลักษณะนี้เราคงจะแปลกใจว่า จะไปได้หรือเมื่อมันเป็นไฟ มันไม่ถูกเผาไหม้หมดหรือ

นี่เป็นเหตุการณ์เรื่องราวที่ควรคิดพิจารณาแนะแนวว่า แต่เรามีเรือพิเศษชนิดหนึ่ง ซึ่งมีความสามารถที่จะแล่นฝ่าเข้าไปในทะเลไฟได้ ไม่มีปัญหา คือมีอุบายวิธีผ่านพ้นอุปสรรคนั้นจนได้ หรือเรียกว่า **ดับเพลิงทุกชั้นนั้นได้อย่างไม่มีปัญหา หรือเรียกว่าอย่างสบาย ๆ ที่เป็นไป เพื่อความเยือกเย็นได้**

ตรงนี้สำนวนที่เรียกว่า **ทะเลไฟนั้น** ก็คือ **สังสารวัฏนี้เอง**

มันเป็นกิเลส กรรม วิบากก็ใช่

ไปหลงไหลในราคะ ในโทสะ และโมหะก็ใช่

จิตที่ไปหลงไหลในโลกธรรมก็ใช่ ในอุปาทาน ๔ ก็ใช่

ไปหลงไหลในชั้น ๕ ก็ใช่

ไปหลงในอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาก็ใช่

ไปหลงในกุศลกรรมก็ใช่

เรียกง่าย ๆ ว่า **ไปหลงบาป หลงบุญ หลงนเือง หลงดี หลงชั่ว เหล่านี้ล้วนเป็นทะเลไฟทั้งสิ้น ท่านทั้งหลาย**

กล่าวต่อไปว่า ซึ่งยากนักหนาที่จะผ่านพ้นไปได้ แต่แนวทางในพุทธธรรม ซึ่งประกอบด้วยสัมมาทิฐิจนละอวิชชาเสียสิ้น ย่อมผ่านพ้นความโง่ ความหลงที่ไปยึดมั่นสำคัญมั่นหมายต่าง ๆ นานาจนเกลี้ยงเกลามาได้แล้ว

ลักษณะนี้ มันไม่มีอะไรที่จะทำให้เกิดปัญหา เพราะอาศัยเรือสัมมาทิฐินี้เป็นต้น ได้ล่องลอยไปในทะเลไฟจนระงับดับอัตตา อัตนียา คือตัวตนของตน ที่เคยรื้อรอนอยู่ตลอดเวลา

เปรียบเหมือนว่า กลางเตาหลอมเหล็กอันร้อนจนโลหะละลายไป
ได้ แต่ผู้มีญาณปัญญาระดับสูงในสัมมาทิฏฐิ ไม่ระคายเคืองเร้าร้อน
แต่อย่างใด หากภาวะเย็นกายเย็นใจได้ ในท่ามกลางวิฏฐสงสาร คือ พระ
นิพพานนั่นเอง

ท่านพุทธทาสได้เขียนสรุปความในเรื่องนี้ไว้ว่า

“ภาพทะเลไฟ”

เรือของธรรม แล่นฝ่า ทะเลไฟ
เรือของคน อย่างไร ยังไม่แน่
เห็นทีจะ ช้ำลวด และอ่อนแอ
ถึงต้องแพ้ แก่เนื้อหนัง นังเฝ้าดู
จะอดกไป นอกโลก ต้องฝ่าไฟ
จะหมดทุกข์ ต้องไป เหนือสิ่งคู่
จะพันตาย ต้องพราก จากตัวกู
เผากิเลส ต้องอยู่ ใจกลางไฟ

คนเขลาเขลา เหมงเหมง ไปตามเขลา
ไม่อยากเข้า โกลีไฟ เพราะกลัวไหม้
ไฟของธรรม มีไว้ เพื่อดับไฟ
ที่ไหม้ใจ ของสัตว์ ในบัดดล
ตบะธรรม กรรมฐาน เปรียบปานไฟ
เผากิเลส ลีนไป เหลืออมรรตผล
อันไฟธรรม มีไว้ ดับไฟคน
ดับแล้วพัน ทะเลไฟ ฝ่าไปเฉย ๆ

๓๓ ปราชญ์ทางธรรมเคยได้กล่าวไว้ว่า ภาพนี้เรียกว่า “ภาพจาก
อนันตะสู่อันตะ” หรือบางที่เรียกว่า “จากอนันต์สู่อันันต์”

ฟังแล้วอ่านแล้วไม่เข้าใจใช่ไหม ? คือจากความไม่มีที่สิ้นสุด ไปสู่
ความไม่มีที่สิ้นสุด

นี่ยิ่งงงเลย ! ค่อย ๆ คิดพิจารณาไปก่อนก็แล้วกัน ท่านทั้งหลาย

นี้มีภาพตีระฆัง เป็นระฆังแบบการชักเชือกผูกกับท่อนไม้ที่แขวนอยู่ สำหรับ
ใช้กระแทกระฆังเป็นระยะ ๆ ตามจังหวะของเชือกที่กระตุก ลักษณะนี้ ประเภท

นี่ มีที่ประเทศจีน และญี่ปุ่นนิยมใช้กันมากในปัจจุบัน

คำที่ว่า “จากอหังต๊ะ สู่อหังต๊ะ” นี้หมายความว่า การปรุงแต่งของสังขารทั้งปวง มันปรุงแต่งไม่มีที่สิ้นสุด อุปมาเหมือน เสียงระฆังที่ตีดังออกไป ๆ ๆ มันไม่เคยเต็มต่อสถานที่ หรือชั้นบรรยากาศ มันพร่องอยู่เสมอ แม้ความคิดนึก ตรึกในความอยากนี้มันก็พร่องอยู่เสมอ

ลองไปสังเกตดูที่จิตตนเองแล้วจะรู้ชัด ชัดแจ้งต่อไปอย่างนี้ เรียกว่า ฝ่ายสังขตะ หรืออหังต๊ะมันก่อเหตุแห่งปัญญา เป็นมาเพื่อความร้อน

อาตมาจะอุปมาว่า เมื่อไฟมันไหม้ มันเร้าร้อนเหลือเกิน ทรมานมากเหลือเกิน นี่ต้องทำอะไร ๆ ท่านทั้งหลาย

ที่ถูกต้อง ต้องเอาเชื้อเพลิงออก ลดเชื้อเพลิงออก เมื่อลดจนหมดแล้วไฟก็ดับ ดับแน่นอนคือ ว่างอย่างยิ่ง ถึงที่สุดแห่งทุกข์ ลุพระนิพพาน ท่านทั้งหลาย

ท่านพุทธทาสได้เขียนสรุปความเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า

จาก “อหังต๊ะ” สู่ “อหังต๊ะ” นั้นเห็นยาก
 คนส่วนมาก จังงะ ตรงความหมาย
 “ไม่สิ้นสุด ทั้งฝ่ายเกิด และฝ่ายตาย”
 ภาษาคน ไม่ชวนชววย มาฟังยิน
 ข้อนี้ต้อง เปรียบเทียบ กับเสียงระฆัง
 คือมันดัง ออกมาได้ไม่รู้สิ้น
 ดังออกมา เรื่อยเรื่อยไปได้อาดิณ
 ก็ไม่เคย เต็มถิ่น อากาศ-กาล

เหมือนสังขตะ ธรรมธาตุ ปรุงแต่งกัน
 เนื่องอหังต๊ะ มีรู้สิ้น สายสังขาร
 ปรุงออกมา นานับ ก็กับปีวาร
 อวสานต์ นั้นไม่มี ที่เหตุมูล

แม้ธรรมธาตุ อสังขตะ สูญญุตตา
 เป็นอหังต๊ะ เสมอมา ไม่ขาดสูญ
 เป็นที่ดับ แห่งสังขาร แต่กาลบุรพ์
 ไม่ได้มุน เพราะอหังต๊ะ นั้นแลเนา ฯ

“ภาพจากอหังต๊ะสู่อหังต๊ะ”

๕ ท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ภาพต่อไปนี้เป็น ภาพของ “เสียงมือตบข้างเดียว”

เสียงของมือที่ตบข้างเดียว แม้อ่านแล้วคงงงงวยสงสัย นี้ แปลก ! ว่า มือข้างเดียวจะตบได้หรือ ค่อย ๆ คิดพิจารณาต่อไป ตามลักษณะของภาพ มือข้างหนึ่งทำท่าตบ แต่มืออีกข้างหนึ่งกำ ฐูปอยู่ และมีพระพุทธรูปอยู่ระหว่างกลาง ทั้งมีเครื่องบูชา สักการะ พระพุทธรูปครบทุกอย่าง ท่านทั้งหลาย

ถ้าถามว่า ทำไปถึงเรียกว่า ตบมือข้างเดียว ก็เหตุเพราะมืออีก ข้างไม่ยอมตบด้วย ลักษณะนี้คือภาพพจน์ ที่ไม่รับอารมณ์จากข้างนอก มาปรุงสังขาร เรียกว่า ไม่ถือสาหาความแต่อย่างใด โดยเฉพาะผู้มี ญาณปัญญา ท่านแจ่มแจ้งในกฎอิทัปปัจจยตา รู้จักป้องกัน ระมัดระวัง เสมอ ๆ ในขณะตากระทบรูป และวิญญาณรับรู้ นี่เป็นต้น

เกิดผัสสะแล้วก็ไม่ปรุงให้เกิดเวทนา ขยายไป ไม่ยินดี ไม่ ยินร้าย เรียกว่า ไม่ยึดมั่นถือมั่นไม่เอามาปรุงแต่งที่จิต ได้ความ รู้สึกนึกคิดในอารมณ์อะไร ๆ ทั้งสิ้น ก็ไม่เอามาปรุงแต่งมั่นก็กลายเป็นว่า มืออยู่ข้างเดียวอย่างนี้ก็เลยไม่มีเรื่อง ไม่มีการปรุงแต่งตาม ลำดับจนเกิดความทุกข์

ท่านทั้งหลาย ! คือ มือข้างหนึ่งไปถือฐูปเสีย คือไป ถือธรรมะเสีย ไปเป็นธรรมะเสีย ทั้งมีความรู้ ความฉลาด อย่างพอตัว

ในอีกข้างฝ่ายหนึ่งมีพระพุทธรูป หรือพระพุทธรูปเจ้าอยู่ตรงกลาง เป็นเครื่องทำให้เกิดความรู้ญาณปัญญา สำหรับการที่จะไม่กระทบกัน หรือจะไม่ปรุงแต่งกัน นี่มันก็สิ้นปัญหา

สัพเพ ธัมมา นาลัง อะภินิเวสายะ

สิ่งทั้งปวงไม่ควรยึดมั่นถือมั่น ว่าเป็นตัวตน ว่าของตน

บุคคลที่เข้าถึงสัมมาทิฐิจนตลอดสาย เช่นนี้แล้วก็สิ้นปัญหา นี้ สมเจตนาพุทธประสงค์ ท่านทั้งหลาย

สำนวนบทกลอนท่านพุทธทาสได้เขียนสรุปในเรื่องนี้ไว้ว่า

มือฉันทบ ข้างเดียว ส่งเสียงสั้น
 มือท่าน ตบสองข้าง จิ่งดังได้
 เสียงมือฉันทบ ดังก้อง ทั้งโลกภัย
 เสียงมือท่าน ดังไกล ไม่ทิวา
 เสียงความว่าง ดังกลบ เสียงความวุ่น
 ทั้งมีคุณ กว่ากัน ทางบรรณา
 เสียงสงบ กลบเสียง ทั้งโลกา
 หูของข้า ได้ยิน แต่เสียงนั้น
 เสียงของโลก ดังเท่าไร ไม่ได้ยิน
 เพราะเหตุวิญญู- ญาณรับ แต่เสียงนั้น
 เป็นเสียงซึ่ง ผิดเสียง อย่างสามัญ
 เป็นเสียงอัน ดังสุด จะพรรณนา
 มือข้างเดียว ตบดัง ฟังดูเถิด
 แสนประเสริฐ คือจิต ไม่ไผ่หา
 ไม่ยึดมั่น อารมณ์ใด ไม่นำพา
 มั่นรื่องทำ เข้มทุกข์ ทุกเมื่อเฮย ฯ

“ภาพเสียงมือตบข้างเดียว”

๕ กล่าวต่อไปว่า ธรรมดาการใช้อาศัยดนตรีประกอบธรรมไม่เฉพาะ
 แต่เสียงดนตรี แม้จะเป็นบทเพลง หรือบทร่ายรำก็ได้ เหล่านี้เป็น
 อุปกรณ์ของการเผยแผ่พระธรรมได้ทั้งนั้น อย่าให้เป็นอกุศลก็แล้วกัน

เพราะว่าดนตรี นี่เป็นเครื่องช่วยกระตุ้นความรู้ หรือธาตุรู้ให้เข้าใจ
 ในบางสิ่ง บางอย่างได้ คือเข้าถึงในความหมายที่ลึกซึ้งตรึงใจได้เป็นอย่างดี

ท่านทั้งหลาย จงสังเกตดูให้ดีดีเสียก่อนเราจะเห็นได้ว่า เครื่องดนตรี
 เช่น เสียงขับเสภา การร้องบทกลอน เสียงขลุ่ย เสียงระนาด เสียงซอ และ
 อื่น ๆ ลือเหล่านี้ นำมาบรรเลงหรือขับกล่อมรวมกันแล้วก็เป็นดนตรีตาม
 แบบของธรรมะอันลึกซึ้งได้ มีความไพเราะอย่างดนตรี หรือขับเสภา หรือ
 สรรภัญญะนี้ มีความลึกซึ้งที่ซ่อนอยู่ในนั้นด้วยเสมอ

ไม่ใช่ดนตรีอย่างเป็นทางการเสียงโน้ตสูง-ต่ำ แต่เป็นดนตรีที่ต้องเรียก
 ว่า ไปในทางนามธรรม หรือทางวิญญูญาณ เหล่านี้จะมีไพเราะในความ
 หมายถึงอันลึกซึ้งของบทบาท ลีลาในพระธรรมนั่นเอง

“ภาพยนตร์ : อุปกรณ์ของการเผยแพร่ธรรม”

ดนตรีเป็นเครื่องช่วย ในขณะที่เผยแพร่ธรรมะอยู่ทั่ว ๆ ไปในประเทศอินเดีย โดยเฉพาะในโบสถ์ของพวกกฤษณะ เมื่อเขาสวดคัมภีร์ “ภควัดคีตา” หน้า เทวรูปกฤษณะ ก็มีดนตรีตุง ตัง ๆ ๆ ช่วยประกอบด้วยได้บรรยายกาศความสงบดี ด้วยเสียงดนตรีเหล่านั้น ฟังดูแล้วรู้สึก ว่าช่วยทางสมาธิเป็นข้อแรก เพราะเขาเล่น เป็นจังหวะที่ทำให้จิตกำหนดเป็นสมาธิ ได้ดี แล้วก็มีความหมายในขั้นต่อไป ก็ เป็นเรื่องของความรู้หรือและเพิ่มสติ ปัญญาทางวิญญาณ การพัฒนาชีวิตให้ สงบสุขสืบไปได้ท่านทั้งหลาย

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เช่น พระนิพพาน หรือเรื่องความเกิด-แก่-เจ็บ-ตาย หรือ ความทุกข์ทั้งหลายเหล่านี้ มีการบรรยาย ความหมายได้ลึกซึ้งถึงที่สุด จะมีความ ไพเราะอย่างยิ่งรวมอยู่ในนั้นด้วยท่าน ทั้งหลาย

เหมือนกับความไพเราะแห่ง ดนตรี ที่เป็นไปในลักษณะพิเศษ มัน เหนือดนตรี ยิ่งกว่าดนตรีเสียอีก

เรื่องการเผยแพร่ธรรมะ คงจะ เป็นการลำบากบ้างพอสมควร เพราะว่าคนเขาฟังเสียงอย่างดนตรี ไม่สามารถจะเข้าถึงดนตรีของ ธรรมะให้พร้อมกันไปกับการฟังเสียง ดนตรี ของดนตรีธรรมดาทั่ว ๆ ไป

ส่วนผู้มีปัญญา ก็พยายามศึกษา ให้เข้าใจธรรมะอันลึกซึ้งนี้ จะได้เข้าถึง ดนตรีแห่งความหมายของธรรมะแต่ละ ข้อ ๆ ซึ่งจะอยู่ทุกข้อไปสูงต่ำเป็นลำดับ กันไป

อย่างง่าย ๆ ก็เป็นดนตรีต่ำ ๆ อย่างสูงขึ้นไปก็เป็นดนตรีที่สูงขึ้นไป อย่างล้าลึก แต่ในยุคปัจจุบันนี้ เขาใช้

๖ ท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ต่อไปนี้เป็นภาพ “การเผยแพร่ธรรม ด้วยการหุบปาก”

นี้เราต้องดู โดยเฉพาะในภาพนี้ ต้องดูตรงปาก หมายความว่า ที่ตรงปาก ที่หุบอยู่ ปรากฏว่าหุบจนแกำจะปริ แต่ คนพูดนั้นหุบปากคล้าย ๆ จะเรียกว่า “ไซเรนเดอร์” หรือทันเดอร์ไซเรนอะไร ทำนองนั้น

การหุบปากที่มีเสียงดังเท่ากับ ฟ้าผ่า ว่าอย่างนั้น นี่เป็นสัญลักษณ์ เผยแผ่ธรรมะชั้นลึกซึ้ง ที่ไม่สามารถ จะบรรยายได้ด้วยเสียงหรือตัวอย่าง อื่น ๆ ใดได้

เพราะว่ามันมีลักษณะชนิดที่บรรยายไม่ได้ คนที่เคยได้ฟังเรื่อง เต่าเต่าถึงบทแรกมีใจความว่า “เต่าที่เอามาบรรยายได้มิใช่เต่าแท้” นี่ก็มีความหมายอย่างเดียวกันว่า ต้องบรรยายด้วยการหุบปาก หุบปากมากเข้า ๆ

นี่ก็แสดงว่า มันบรรยายออกเป็นเสียงเป็นคำ เป็นความหมายของถ้อยคำไม่ได้ ๆ ทีนี้คนฟังก็คิดว่า มันคงจะเป็นการลำบากสำหรับคนธรรมดาสามัญทั่วไป ที่จะฟังเสียงของการหุบปากใช้ไหม ?

มีนิทานสั้น ๆ คือ เรื่องเกี่ยวอาจารย์เซ็น ๆ ให้ลูกศิษย์มาแสดงความรู้อันที่ได้รับจากอาจารย์มานานแล้ว โดยสรุปความว่าอย่างไร

ก็มีเข้ามาแสดงอย่างนั้น อย่างนี้ แสดงว่าอย่างไรต่าง ๆ นานา

อาจารย์ก็ว่าไม่ใช่ ๆ ๆ

ปรากฏว่า ลูกศิษย์ผู้มีญาณปัญญาคนสุดท้ายมายืนตรงหน้า แล้วก็หุบปากสนิทเฉยพอสักใหญ่

อาจารย์กล่าวชมว่า “นั่นต้องอย่างนั้น ถูกแล้ว ๆ นั่นแหละตรงแล้วใช้ได้แล้ว ๆ”

นี่ก็มีความหมายว่า มันบรรยายเป็นคำพูดไม่ได้ มันต้องแสดงความหมายด้วยการหุบปาก ความหมายที่แสดงด้วยการหุบปาก นั่นมันมหาศาลแห่งความลึกซึ้ง

“ภาพ การเผยแผ่ธรรม ด้วยการหุบปาก”

ถ้าจะถือว่าเป็นเสียงก็เป็นเสียงเหมือนกับเสียงฟ้าผ่า หรือฟ้าร้องฉนั้น

แต่ยุคปัจจุบันนี้ การเผยแผ่พระธรรมค่อนข้างจะพูดมากเกินไป พูดกันจ้อเป็นนวกแก้ว นกขุนทองนี่มันก็ได้แต่ตัวหนังสือ หรือคำพูดท่องจำ จำแล้วก็ลืม ลืมแล้วก็จำ จำแล้วก็ลืม ท่อง ๆ จำ ๆ กันอยู่อย่างนั้นเป็นธรรมดาขึ้น ๆ ทั้งนั้น ใช่หรือไม่ ? ลองไปคิดดูให้ดีดี ท่านทั้งหลาย

กล่าวต่อไปว่า ธรรมะประเภทอสังขตะที่เหตุปัจจัยปรุงแต่งไม่ได้มันแสดงไม่ได้ด้วยคำพูด ไม่รู้พูดว่าอย่างไร ในที่สุดปากมันก็นิ่ง ปากมันต้องหุบเฉยอยู่ในใจของผู้แสดงนั้นเขารู้ ๆ เขามีใจความ มีเนื้อหาความในใจ แต่พูดออกเป็นเสียงไม่ได้

“ภาพลูกศิษย์ ผู้มีญาณปัญญา”

ส่วนคนฟังนั้นดูท่าจะเหลว เพราะไปไม่ถูก สติปัญญาไปไม่ถึง เว้นเสียแต่จะมีการศึกษา หรือมีความรอบรู้ชนิดที่ทัดเทียมกัน รู้ได้โดยใจถึงใจว่า

เขาจะพูดว่าอย่างไร ? แสดงสัญลักษณ์อะไร ?

ยุคนี้สมัยนี้ ไม่มีใครที่จะใช้การเผยแผ่ด้วยการหุบปาก ขอให้คิดพิจารณาดูว่า ณ ปัจจุบันนี้มีการเผยแผ่ด้วยระบบเสียงที่หลากหลาย และหนังสือที่หลากหลาย สถิติกระดาษแต่ละวัน ๆ ในโลกนี้ วันหนึ่ง ๆ ต้องสูญเสียชีวิตหลายล้านคนทีเดียว แต่แล้วมันก็ยังสื่อสารไม่ได้ถึงส่วนลึกที่สุดของพระธรรม

รวมความว่า **“ธรรมะสูงสุดนั้น มันบรรยายเป็นคำพูดหรือเป็นอักษรไม่ได้ จึงใช้บรรยายด้วยการหุบปากขอให้สนใจธรรมะที่ต้องบรรยายด้วยการหุบปากนี้ให้มากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้นไป”**

จนกว่าจะถึงขนาดชี้แนะต่อไปว่า ดูปากกันอีก ดูปากที่หุบนั้นอีกที มันหุบก็มากน้อย มันหุบสนิทก็มากน้อย

บางที่เราน่าจะเขียนเป็นรูปปากของอึ่งหรือคางคกบ้าง ก็น่าจะดี เพราะปากของอึ่งหุบสนิทจนเกือบจะไม่เห็นรอยต่อ แล้วก็จำไว้ว่า การเผยแผ่ที่ลึกซึ้งนั้นไม่ต้องใช้เสียง ๆ เพราะมันไม่อาจจะใช้เสียง เพราะมันไม่มีเสียงที่จะใช้ได้ ไม่มีตัวหนังสือที่จะใช้ได้

จึงต้องกระทำด้วยการหุบปากให้สนิท ๆ แล้วอย่าลืมว่า เขาเรียกกันว่า **เจี๊ยบอย่างฟ้าร้อง เสียงที่เจี๊ยบอย่างฟ้าร้อง นั่นแหละคือเสียงที่เผยแผ่ด้วยการหุบปาก นี่แหละท่านทั้งหลาย**

๗ ท่านผู้อ่านทั้งหลายมีอีกลักษณะหนึ่งในการเผยแผ่ธรรม ให้เราได้พิจารณาคุณภาพนั้นให้ออกเสียก่อนว่า มันเป็นภาพอะไร คือ **ภาพคนสองคนกำลังจ้องดูกระดาศเปลา่** กระดาศยาวเหมือนกับผ้าขาวนะที่เป็นชิ้นยาว เป็นกระดาศเปลา่ แล้วเขาก็ดู ๆ ดูกันที่กระดาศเปลา่นั้นแหละ นี้เรียกว่า **“ถ่ายทอดกันทางกระดาศเปลา่”**

นี่เป็นการเผยแผ่ในอันดับสุดท้าย คือ **เผยแผ่ เรื่องสูญญตา ๆ หรือความว่าง แผ่นผ้าหรือกระดาศเปลา่นี้ มันก็แสดงความหมายว่า “ว่าง ๆ ๆ” อย่างยิ่ง**

มันไม่มีตัวหนังสือ แล้วมันก็ไม่ทำเสียงอะไรด้วย นี่โปรดช่วยพิจารณา

ต่อไป ท่านผู้อ่านทั้งหลาย

การเผยแผ่พระธรรมนั้น ถ้าดูเข้าไปที่ความว่างแล้ว ก็จะได้เห็นความว่างนั้นแหละคือการเห็นพระธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ต้องการจะเผยแผ่ให้เราได้เข้าถึงกระตาศเปล่า ๆ นั้นแหละคือการบรรยายความจริงอันลึกซึ้งสูงสุดนั้น คือ **เรื่องสุญญตา**

แผ่นกระตาศที่เต็มไปด้วยตัวหนังสือ ที่เขียน และพิมพ์มันเลอะเทอะทั่วไปหมดนั่น มันก็ไม่แสดงอะไรมากไปกว่าสิ่งซึ่งยังไม่ว่าง ๆ เพราะกระตาศมันยังไม่ว่างยังงี้ละ

ถ้ากระตาศมันว่าง ก็หมายความว่า มันไปกันได้ จนถึงระดับว่างแล้ว จึงถ่ายทอดความรู้ โดยใช้กระตาศว่าง แล้วก็ให้คนที่รับการถ่ายทอดกระตาศที่ว่างแล้ว ทำในใจอย่างแยกคางด้วยการทั้งสองฝ่าย

ใช้ภาวะจิตถ่ายทอดความว่างให้แก่กันและกัน อย่างนี้เรียกว่า ใช้อนุภาพจิตอย่างนี้ ยิ่งกว่าจิตว่างเสียอีก นี่มันเป็นตัวความว่างทั้งหมดทั้งสิ้น ที่เพื่อแผ่ซึ่งกันและกัน แต่มันก็ไม่แคล้วที่จะต้องเป็นภาวะจิตว่างด้วยเหมือนกัน มันจึงจะเห็นความหมายในกระตาศเปล่านั้น เรียกว่า เห็นความหมายอย่างมหาศาลในความว่างนั้นได้ ท่านทั้งหลาย

ถ้าเรามันไม่ว่างมันก็ไม่สามารถ

“ภาพคนสองคน กำลังจ้องดู กระตาศเปล่า”

จะเห็นความหมายอะไรได้ ในกระตาศที่ว่างนั้นใช้ไหม ?

ขอให้เราพยายามทำความเข้าใจในความหมายของวิธีการอย่างนี้ ซึ่งพูดไปแล้วบางคนอาจจะเห็นว่า บ้า ๆ บอ ๆ ก็ได้ พูดอะไรบ้า ๆ บอ ๆ

แต่ความจริงมันเป็นเรื่องสุดท้ายที่สูงขึ้นไปกว่าธรรมดา นี่มันก็ดูเหมือนกับว่าบ้า ๆ บอ ๆ มันช่วยไม่ได้จึงขอชักชวนไปเรื่อย ๆ ว่า ถ้าจะทำการเผยแผ่กันในระดับสูงแล้ว ต้องเผยแผ่เรื่องความว่าง ช่องทางแห่งการบรรลุธรรม นี่แหละท่านทั้งหลาย

 ปราชญ์ทางธรรมเคยได้กล่าวไว้ว่า ภาพนี้เป็น เด็กที่กำลังร้องเพลง และมีเด็กกลุ่มข้างล่าง ๔ คน เขาชวนหน้ากัน คือโกรธกัน ชวนหน้ากันจนมีริ้วรอยบาดเจ็บแทบทุกคน เห็นแล้วก็จะรู้ว่า

เด็ก ๆ ข้างบนมันร้อง บอกเด็กที่อยู่ข้างล่างที่ชวนหน้ากันว่า “ให้หยุดทะเลาะกัน หยุดวิวาทกันเสียที หยุดรังแกกันได้แล้ว”

“ให้หยุดทะเลาะกัน หยุดวิวาทกันเสียที หยุดรังแกกันได้แล้ว”

อย่างนี้มีแต่โทษพิษภัยใหญ่หลวงนักรู้ไหม ?

“เรามาทำสัญญาสันติภาพดีกว่า
เรามาดีกันดีกว่า ด้วยบทเพลงด้วยการร้องเพลงอันไพเราะ
คือแสดงความรักอย่างยิ่งในระหว่างกันและกัน
และอย่าไปยืนยันว่าใครผิดใครถูก ใครต้องแพ้ ใครได้ชนะ
อย่ามีการต้องพิพากษาว่าใครผิดใครถูกเลย
ไม่เป็นประโยชน์แต่อย่างใด

เรมาร้องเพลงเป็นสัญญาสันติภาพดีกว่า

มาทำสัญญาเลิกความโกรธดีกว่า
จะได้มีความสุขกายสบายใจกันเสียที
ลักษณะนี้สิ้นปัญหามาสงบกันเถิด ๆ”

“ภาพ
เด็กที่กำลังร้องเพลง
และมีเด็กกลุ่ม
ข้างล่าง ๔ คน
เขาชวนหน้ากัน”

ปรากฏว่า เนื้อความในบทเพลงมีว่า และร้องตะโกนบอกเด็กกลุ่มข้าง
ล่างที่กำลังทะเลาะกันอยู่ว่า

“สันติภาพ สัญญา ของเราไซ้, เห็นกันในบทเพลง ทฤทธิรงค์,
ไม่มีใคร แข็งข้อ ต่อรองกัน, ว่าใครถูก ใครผิด อย่าตัดสินใจ ฯ

นี่คือสิ่งที่ผู้ใหญ่ทั้งหลายต้องพิจารณาสังเกตดูให้ดีที่ว่า **ผู้ใหญ่**นั้นนะ
โกรธกันทุกวัน ทุกเดือน โกรธกันตลอดปี หรืออาจโกรธกันจนตาย แล้ว
ก็มาฆ่ากันเสียเลยก็มี

อย่างนี้เหมาะสมไหม ? ควรไหม ?

ส่วนเด็ก ๆ นั้นทะเลาะกันนิดเดียวแล้วก็มาร้องเพลงร่วมกันได้ ไม่มีการ
ผูกอาฆาตพยาบาทร้ายอะไร ๆ จะมองกันในแง่ไหนก็เห็นแต่เด็ก ๆ นั้นมีจิตใจ
ชนิดที่เป็นธรรมะ หรือเรียกว่า ประกอบอยู่ด้วยพระธรรมมากกว่า

โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ การไม่อาฆาตพยาบาทซึ่งกันและกัน แม้แต่
มองไปถึงความเห็นแก่ตัว มันก็เห็นแก่ตัวน้อยมาก มันจึงเลิกความโกรธ
เสียได้ง่าย ๆ เลิกความรู้สึกทุกอย่างที่เป็นขำตึกแก่ความสามัคคีเสียได้
ง่าย ๆ ลักษณะนี้ควรจะละอายต่อเด็ก ๆ มันเสียบ้าง เรียกว่าเด็กควร
จะละอายผู้ใหญ่ หรือผู้ใหญ่ควรจะละอายแก่เด็ก ๆ ขอให้พิจารณาดูเถิด
ท่านผู้อ่านทั้งหลาย.

ที่มาของภาพ

<https://www.youtube.com/watch?v=8KKoCZistRo>

<http://www.rosenini.com/spiritualtheatre/>

<http://www.buddhadasa.com/zen/zen10.html>

มหัศจรรย์สมุนไพร !!!

โดย...มูลนิธิสวนแก้ว

มะม่วงหาวมะนาวโห่ ผลไม้ที่ถูกมองข้าม

มารู้จัก...มะม่วงหาวมะนาวโห่ (ต้นหนามแดง)

มะม่วงหาวมะนาวโห่ เป็นชื่อที่เพี้ยนมาจากมะม่วงไม่รู้หาวมะนาวไม่รู้โห่ ต้นหนามแดง (ภาคกลาง) มะนาวไม่รู้โห่ (ภาคกลาง) มะนาวโห่ (ภาคใต้) หนามขี้แฮด (เชียงใหม่)

โดยมีชื่อวิทยาศาสตร์ว่า *Carissa carandas* L. อยู่ในวงศ์ APOCYNACEAE จัดเป็นผลไม้สมุนไพรชนิดหนึ่ง ลักษณะของผลจะมีสีแดงเรื่อวเล็กคล้ายกับมะเขือเทศราชินี สำหรับรสชาติของผลสุกจะออกหวานนุ่มลิ้น แต่ถ้ายังไม่สุกจะรสเปรี้ยวจัดเข็ดฟัน มีธาตุเหล็ก และวิตามินซีสูง

มะนาวไม่รู้โห่ เป็นผลไม้ที่หลาย ๆ คนมองข้าม เนื่องจากมีต้นเป็นหนาม หลายคนไม่รู้สรรพคุณก็ทิ้งทิ้งกันไปส่วนใหญ่ จึงทำให้ปัจจุบันค่อนข้างหายาก นอกจากคนที่รู้เท่านั้นที่นำมาปลูกไว้ สำหรับคนโบราณแล้วผลไม้ชนิดนี้ถือว่า มีคุณประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะมีฤทธิ์เป็นยาสมุนไพร ซึ่งมีสรรพคุณที่หลากหลายในการช่วยซ่อมแซมร่างกายและช่วยรักษาโรคได้แทบทุกชนิด สำหรับวิธีกินก็นำมาล้างให้สะอาดแล้วรับประทานกันสดได้เลย

สรรพคุณ : มะม่วงหาวมะนาวโห่ สรรพคุณ นั้นนอกจากผลแล้วส่วนอื่น ๆ ก็ยังมีประโยชน์อีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นราก, ใบ, ยอดอ่อน, เมล็ด, เนื้อไม้, แก่น ก็ล้วนแต่มีสรรพคุณทางยาทั้งสิ้น ไม่เว้นแม้กระทั่งยางก็ช่วยในการสมานแผลได้ เรียกได้ว่าแทบจะทุกส่วนจริง ๆ แล้วเราจะไม่เรียกหนามแดงว่า เป็นสมุนไพรที่ช่วยซ่อมแซมร่างกายได้ยังไง

สำหรับผู้ที่รับประทานผลเข้าไปแล้วประมาณ ๑๐ นาที แล้วรู้สึกแสบหน้าอกหายใจไม่ออก แสดงว่า คุณอาจเป็นโรคหัวใจโต ควรรับประทานวันละ ๑ ผล เพื่อให้ร่างกายปรับสภาพจนชินก่อน เมื่อไม่มีอาการแล้วค่อยเพิ่มปริมาณเป็น ๑๐ ผล รับประทานประมาณ ๓ เดือนจะทำให้เลือดลมไหลเวียนดี โดยหญิงชายกินได้โรคภัยหายสิ้น แต่สำหรับหญิงมีครรภ์ห้ามรับประทาน

ประโยชน์ของมะม่วงหาวมะนาวโห่

อย่างที่ได้อ่านมาแล้วข้างต้นว่า มะม่วงหาวมะนาวโห่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้แทบทุกส่วนของต้น ทั้งการรับประทานผลสด การนำผลไปประกอบอาหาร การใช้ประโยชน์จากใบและยอดอ่อน รวมถึงราก ลำต้นและยาง โดยสามารถแยกแยะได้ดังนี้

ประโยชน์จากผล

- ๑) ผลสุกสามารถนำมารับประทานเป็นผลไม้
- ๒) สามารถนำไปประกอบอาหารได้หลายชนิด

- ๓) มีสารต่อต้านอนุมูลอิสระ ช่วยต้านมะเร็งและชะลอความแก่
- ๔) มีประโยชน์ช่วยให้ร่างกายสดชื่น และกระชุ่มกระชวย
- ๕) ผลของมะม่วงหาวมะนาวโห่มีธาตุเหล็กสูง ช่วยบำรุงเลือด
- ๖) ช่วยรักษาและบรรเทาอาการของโรคถุงลมโป่งพอง
- ๗) ช่วยรักษาและบรรเทาอาการของโรคตับ
- ๘) ช่วยบรรเทาอาการของโรคเกาต์และไทรอยด์
- ๙) ช่วยบรรเทาอาการมือเท้าชา
- ๑๐) ช่วยบรรเทาอาการของโรคอัมพฤกษ์ อัมพาต
- ๑๑) ผลของมะม่วงหาวมะนาวโห่มีประโยชน์ช่วยลดอาการไอ
- ๑๒) มีส่วนช่วยลดอาการภูมิแพ้
- ๑๓) ผลสุกมีวิตามินซีสูง ช่วยลดอาการเลือดออกตามไรฟัน
- ๑๔) ผลมีสรรพคุณช่วยขับปัสสาวะ
- ๑๕) สามารถช่วยฆ่าเชื้อและสมานแผล
- ๑๖) ช่วยลดอาการปวดเมื่อยตามร่างกายและข้อ

ประโยชน์จากใบและยอดอ่อน

๑) แก้อาการเจ็บคอ รักษาแผลในปาก เจ็บในปาก

๒) ช่วยลดอาการไข้

๓) มีสรรพคุณแก้อาการท้องเสีย

๔) มะม่วงหาวมะนาวโห่มีประโยชน์ ช่วยรักษาโรคลมชัก

๕) มีประโยชน์ช่วยรักษาโรคบิด

๖) สามารถช่วยไข้มาลาเรีย

๗) แก้อาการปวดในช่องหู

๘) มีสรรพคุณช่วยรักษาริดสีดวงทวาร

ประโยชน์จากราก

๑) ช่วยบรรเทาอาการไข้ ช่วยถอนพิษไข้

๒) มีประโยชน์ช่วยดับพิษร้อน

๓) มีสรรพคุณ ช่วยบำรุงกระเพาะอาหาร

๔) ประโยชน์ของมะม่วงหาวมะนาวโห่ ช่วยขับพยาธิได้หลายชนิด

๕) ช่วยรักษาอาการคันตามผิวหนัง

๖) รากมะม่วงหาวมะนาวโห่มีประโยชน์ ช่วยรักษาแผลเบาหวาน

ประโยชน์จากลำต้นและเนื้อไม้

๑) มีสรรพคุณช่วยให้ร่างกายแข็งแรง กระปรี้กระเปร่า

๒) มีประโยชน์แก้อาการอ่อนเพลียและเมื่อยล้า

๓) ช่วยบำรุงกำลังและร่างกาย ทำให้มีกำลังวังชาดี

๔) ประโยชน์ของมะม่วงหาวมะนาวโห่ ช่วยบำรุงธาตุ ทำให้อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายทำงานได้อย่างสมดุล

๕) สามารถใช้รักษาโรคผิวหนังเรื้อรัง ทำให้ผิวหนังชุ่มชื้นขึ้น

ประโยชน์จากยาง

๑) สามารถใช้เป็นยาช่วยรักษาโรคเท้าช้าง

๒) มีสรรพคุณช่วยสมานแผล และรักษาแผล ทำให้แผลหายเร็วขึ้น

๓) ยางมะม่วงหาวมะนาวโห่มีประโยชน์ ช่วยรักษากลักเกลื้อน

๔) สามารถช่วยรักษาหูดได้

๕) มีประโยชน์ช่วยรักษาตาปลา

เมนูเด็ดจากมะม่วงหาวมะนาวโห่ มี ๓ เมนู ดังนี้

มะม่วงลิ้มหาสมุทตี้

ส่วนผสม : ผลมะม่วงหาวมะนาวโห่ ๒๐-๓๐ ลูก, น้ำตาล ๑/๒ กิโล, เกลือ ๑ ช้อนชา, น้ำเปล่าครึ่งลิตร และใบเตย ๒-๓ ใบ

วิธีทำ

๑) นำผลมะม่วงหาวมะนาวโห่มาผ่าครึ่ง ขวานเม็ดออกแล้วแช่น้ำเกลือไว้ เพื่อล้างยางออก

๒) ตั้งน้ำให้เดือด ใส่ใบเตยลงไปต้มด้วย เพื่อเพิ่มความหอม จากนั้น นำผลมะม่วงหาวใส่ลงไปในหม้อ ต้มจนเดือด จึงเติมน้ำตาลลงไป และใส่เกลือเพื่อตัดรสชาติ

๓) เคี่ยวไปเรื่อย ๆ จากนั้นกรองเนื้อออก

๔) นำน้ำไปแช่ช่องฟรีซมันก็จะกลายเป็นมะม่วงลิ้มหาสมุทตี้ หอมหวานอร่อย ๆ

น้ำพริกเผามะนาวโห่

ส่วนประกอบ : มะม่วงหาวมะนาวโห่ (ผลสุก), มะม่วงหาวมะนาวโห่ (ผลดิบ), กระเทียมกลีบเล็ก, กุ้งสด, แห้วเม็ดพริกใหญ่, หอมแดง, น้ำตาลปีบ, พืชน้ำมัน, เกลือป่น, น้ำตาล

วิธีทำ

- ๑) คั่วพริกแห้งใส่ เกลือลงไปเล็กน้อย เพื่อให้พริกกรอบ ต่าง่าย
- ๒) นำกุ้งสดที่เตรียมไว้ไปย่าง ไฟให้สุกแล้วปอกเปลือกออก
- ๓) ปอกหอมแดงและกระเทียมจากนั้น นำลง ทอดในกระทะให้เหลืองกรอบ และตำพริกแห้งให้ละเอียด
- ๔) ใส่มะม่วงหาวมะนาวโห่ทั้งผลสุก และผลดิบลงไปปั่นให้เข้ากัน
- ๕) นำไปผัดกับหอมและกระเทียมที่ทอดไว้แล้ว ใส่พริกแห้งป่น เกลือ น้ำตาล ตาม ด้วย กุ้งสดที่ย่างไว้แล้ว เป็นอันเสร็จสิ้น

ผัดไทยเต้าหู้มะนาวโห่

ส่วนประกอบ : มะม่วงหาวมะนาวโห่ (ผลสุก), มะม่วงหาวมะนาวโห่ (ผลดิบ), หอยลาย, กุ้งสด, เส้นผัดไทย, ไข่ไก่, กุ้งแห้ง, น้ำมันพืช, แป้งข้าวเจ้า, แครอท, กุยช่าย, ถั่วงอก, ถั่วลิสง, หัวไชโป้ว, กระเทียม, หอมเสียว, หัวหอมแดง, เกลือ, พริกไทยป่น, น้ำตาลปีบ และน้ำเปล่า

วิธีทำ

- ๑) ผ่ามะม่วงหาวมะนาวโห่แล้วเอาเมล็ดออก

๒) ใส่มะม่วงหาวมะนาวโห่ที่หั่นแล้ว ลงไปในเครื่องปั่นที่ใส่น้ำเปล่าเตรียมไว้ ปั่นด้วย เกลือ พริกไทยป่น และหอมเจียวปั่นให้เข้ากัน

๓) ใส่แป้งข้าวเจ้าลงไปผสมกับมะม่วงหาวมะนาวโห่ที่ปั่นเสร็จแล้วคนให้เข้ากัน จากนั้นนำไปนึ่ง

๔) เมื่อสุกแล้ว นำออกมาตัดเป็นแผ่น เต้าหู้ชิ้นเล็ก

๕) ทำน้ำผัดไทยกับน้ำตาลปีบพริก เกลือ พริก และมะนาวโห่ผสมให้เข้ากัน

๖) นำเข้าหอยลายไปนึ่ง เมื่อสุกแล้ว นำมาผัดกับหอมแดง กุ้งสด กุ้งแห้งและเต้าหู้มะนาวโห่ที่ทำไว้แล้วจากนั้นใส่แครอทลงไป เติมน้ำเปล่าเล็กน้อยตามด้วย เส้นผัดไทย ราดน้ำผัดไทยลงไปจากนั้นตอกไข่และใส่ กุยช่ายกับถั่วงอกลงไปผัดให้ทุกอย่างเข้ากัน เป็นอันเสร็จสิ้น

ผู้บริโภคที่รักสุขภาพ ได้เริ่มหันมาสนใจผลไม้ชนิดนี้มากขึ้น เนื่องจากวงการแพทย์ได้ระบุว่า มะม่วงหาว มะนาวโห่ มีฤทธิ์ทางยา สามารถนำไปใช้รักษาโรค หรือรับประทานควบคู่กับยาแผนปัจจุบันได้เป็นอย่างดี ให้สอดคล้องกับผลไม้ในวรรณคดีไทย เรื่องนางสิบสอง ตอน พระรถเมรี ที่ในเรื่องได้กล่าวถึงผลไม้สดชนิดหนึ่ง ซึ่งมีรสชาติเปรี้ยวจัด จนทำให้ผู้ที่กำลังง่วงนอนเมื่อรับประทานผลไม้ชนิดนี้เข้าไปแล้ว จะรู้สึกกระชุ่มกระชวยและตื่นตัวขึ้นมาทันที ผู้รักสุขภาพสนใจ ผ่านมาวัดสวนแก้ว นนทบุรี เห็นวางขายช่วยกันสนับสนุน บุญก็ได้ สุขภาพก็โอเค สาธุ.

ภาพ...พร้อมนา

ภาพบรรยากาศของ
 หลวงพ่อพยอม ท่านได้บรรยายธรรม
 แก่ประชาชนทั่วไป วันอาทิตย์ต้นเดือน
 ทุกเดือน ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว นนทบุรี

คณะสงฆ์วัดสวนแก้ว อุบาสก-อุบาสิกา สมาชิกกรมโพธิ์แก้ว และประชาชนทั่วไป
ร่วมแสดงมุทิตาจิต “ล้ออายุ ๖๙ ปี” พระราชธรรมนิเทศ (หลวงพ่อพยอม)
ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี (๒๔ เมษายน ๒๕๖๑)

เมื่อถึงวันครบรอบอายุ
หลวงพ่อพยอม
ท่านจะนำพวงมาลัย
ไปวางเพื่อระลึกถึงพระคุณของโยมแม่
ณ อุณฺสวารีย์แม่ของท่านเป็นประจำ

หลวงพ่อพยอม ได้บรรยายธรรมพิเศษแก่นายภานุ แยมศรี ผู้ว่าฯ นนทบุรี และคณะ
เนื่องในโอกาสจัดกิจกรรมปั่นเพื่อสุขภาพสู่เศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ของชุมชน ภายใต้โครงการ
ท่องเที่ยวตลาดน้ำประชารัฐตำบลบางเลน (สวนบัว) ท่องเที่ยวทางน้ำและท่องเที่ยวเชิงเกษตร
ซึ่งจัดขึ้นโดยสำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดนนทบุรี ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว วันที่ ๓ มิ.ย. ๒๕๖๑

หลวงพ่อพยอม แห่งวัดสวนแก้ว รับผิดชอบไปบรรยายธรรม
แก่ข้าราชการใหม่ของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นนทบุรี
ณ โรงแรมริเวอร์โรนเพลส นนทบุรี วันที่ ๒๕ พ.ค. ๒๕๖๑
นอกจากนี้ หลวงพ่อท่านยังได้แจกหนังสือและซีดีธรรมะ
ตลอดถึงผลผลิตจากมูลนิธิสวนแก้วฯ ให้กับผู้ร่วมฟังธรรมอีกด้วย

หลวงพ่อย่อม แห่งวัดสวนแก้ว
รับนิมนต์ไปบรรยายธรรม
เนื่องในงาน “วิสาขบูชา พุทธบารมี”

ประจำปี ๒๕๖๑
ณ เอ็มซีซี ฮอลล์ ชั้น ๓
เดอะมอลล์ นครราชสีมา
ในวันที่ ๙ มิ.ย. ๒๕๖๑
นอกจากนี้ หลวงพ่อท่าน
ยังได้แจกหนังสือและซีดีธรรมะ
ให้กับผู้ที่ไปร่วมฟังธรรม
ในครั้งนีด้วย

หลวงพ่อย่อม แห่งวัดสวนแก้ว
รับนิมนต์ไปบรรยายธรรมที่มหาวิทยาลัย
นราธิวาสราชนครินทร์, วัดอุไรรัตนาราม อ.บาเจาะ
และโรงเรียนนราธิวาส อ.เมือง จ.นราธิวาส
ในช่วงเช้า-บ่ายของวันที่ ๑๘ มิ.ย. ๒๕๖๑
และเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิสวนแก้วฯ พร้อมกับ
เด็ก ๆ จิตอาสาได้เดินทางไป เพื่อเผยแพร่
พระพุทธศาสนาด้วยการนำหนังสือและซีดีธรรมะ
ไปจำหน่ายจ่ายแจกให้แก่พุทธศาสนิกชน
ที่ไปฟังธรรมในครั้งนี้

นอกจากนี้ ยังมีผลิตผลจากมูลนิธิฯ ไปวางจำหน่าย
เพื่อนำรายได้มาสนับสนุนโครงการต่าง ๆ ของมูลนิธิสวนแก้วฯ อีกด้วย ขออนุโมทนาแก่ทุกท่าน

งานพัฒนา : หลวงพ่อพยอม ให้สมาชิกร่มโพธิ์แก้ว ช่วยกันปรับพื้นที่ดินซื้อใหม่
 ทำเป็นการเกษตรแปลงใหญ่ และสร้างทางเดินแบบสะพานคอนกรีต เพื่อสะดวก
 ในการรักษาดูแล และอำนวยความสะดวกให้กับผู้ที่มาเยี่ยมชม (ดำเนินการเดือนมิถุนายน ที่ผ่านมา)

ราชาแห่งผลไม้ไทย : ทูเรียน ออกผลผลิตเต็มต้นให้ชื่นใจ
ณ มูลนิธิสวนแก้วฯ สาขาปราจีนบุรี (กบินทร์บุรี) ๒๖ มิ.ย. ๒๕๖๑

**อ๋มบุญ อ๋มทอง เร็ว ๆ นี้ : ลำไย กำลังให้ผลผลิตอย่างสวยงาม
ณ มูลนิธิสวนแก้ว สาขาปราจีนบุรี (กบินทร์บุรี) ๒๖ มิ.ย. ๒๕๖๑**

**ได้อ๋มทองแน่! :
อินทผลัม กำลังให้ผลผลิตอย่างสวยงาม**

**ณ มูลนิธิสวนแก้ว
สกลวาปราจีนบุรี (กบินทร์บุรี)**

ยิ้มเข้าไว้ ใจไม่ทุกข์

เหนื่อยอย่างหัวเราะ หรือ
สบายแล้ว ร้องไห้

โดย...โยมแก้ว สังฆทาน

การอยู่คนเดียว อาจเจ็บเหงาบ้าง
แต่สามารถมีความสุขได้ และ
สามารถเดินทางเที่ยวไปทั่วโลกได้เพียงลำพัง
สามารถพูดคุยกับผู้ชาย ผู้หญิงได้ทุกเพศวัย อย่างสบายใจ
สามารถเลือกกลับบ้าน หรือ
ไปเดินห้าง หลังจากเลิกงานได้ด้วยตนเอง
ความเหงาตอนโสด ไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิด
“ที่น่ากลัวที่สุด !” คือ
เมื่อมีคู่ชีวิต...แต่กลับรู้สึกเหงาต่างหาก !

อิตามินใจ

โดย...นายมะนาว

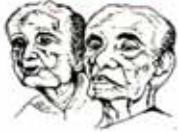
สู้ต่อไป

ก็ครั้งที่ต้องพลาดพลั้ง
 ก็ครั้งที่ต้องผิดหวัง
 ก็ครั้งที่อ่อนล้าไร้พลัง
 ก็ครั้งที่ใจไม่ยอมสั่งให้ก้าวเดิน
 ก็ครั้งที่ต้องอดทนกับเรื่องราวเก่า ๆ
 ก็ครั้งกับความรู้สึกเหงา ๆ
 ว่าคนรอบข้างนั้นห่างเหิน
 ก็ครั้งกับความรู้สึกที่ไร้ความเปล็ดเปล็น
 ก็ครั้งกับการที่ต้องเดินเพียงลำพัง
 จะก็ครั้ง...ก็หน...ทนไปก่อน
 จะเดือตร้อนเพียงใดอย่าไปสน
 จะเหนื่อยล้าสักปานใดขอให้ทน
 จงฝึกฝน...เรียนรู้...สู้ต่อไป...

ร่วมด้วยช่วยกันเป็น...ศุระบุญ

ขอเชิญร่วมอุปถัมภ์สมทบทุน (กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว)
กองทุนละ 100 บาท รับแจกน้ำ 1 แพ็ค
(แทนแจกพระสมเด็จเนื้อผง)

ปล. เจ้าภาพบุญของ 50 ทุน
มีจัดส่งให้ พิเศษ 100 ทุน
ได้โบนัสบุญ 1 แพ็ค

ผู้มีจิตศรัทธาร่วมสมทบกับกองทุนฯ ได้ที่...ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่
กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว เลขบัญชี 382-2-48554-4

กระซิบบุญ...

โครงการบ้านพักผู้สูงวัย ที่สาขากบินทร์บุรี (ปราจีนบุรี)
ใครได้ดื่มน้ำร้อนมีโพธิ์แก้ว เท่ากับจองมรดกจำไว้ครั้ง
ที่เหลือนรอเวลาอายุ 60 อัม (Up) ลูกหลานไม่ดูแล...เข้าอยู่ได้เลย
(แต่ยังกวาดใบไม้ก็มีสิทธิ์อยู่แล้ว) ปองดง.

ติดต่อร่วมสมทบกองทุนฯ โทร. 0 2595 1946, 0 2921 5023 กด 2
www.kanlayano.org, Email : seniorfund2557@gmail.com

ข้อคิด “การดื่มน้ำ”

ยังเงื่อน้ำเป็นปัจจัยที่คนต้องดื่ม แต่ดื่มน้ำยังเงให้คนอื่นได้อิ่มไปด้วย
ทำอย่างไร ! เราดื่มไม่ได้ อิ่มแต่ตัวเรา
คนแก่คนชราพลอยได้อิ่มไปกับเราด้วย
ก็ขอให้มาช่วยเอาน้ำจากโครงการ
“กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว”

“บุญก็ได้
ใช้ก็เต็ม”

แม้เมื่อแก่ตัวสูงวัย
ขออย่าได้อุดได้อยาก
ขอให้มิกินอิ่ม นอนอุ่น

ขอเจริญพร

ใบพิจารณาแสดงกุศลเจตนา

อุปัถุมภ์สมทบกองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว อ.นนทบุรี

๕๕๕๕๕

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว/ยศ) Name.....

(นามสกุล) Last Name.....

ที่อยู่/Address.....

.....

City..... State..... Zip Code.....

โทรศัพท์/Phone (.....).....

โทรสาร/Fax (.....).....

มีจิตศรัทธาบริจาคทรัพย์ (ทุนละ ฿ 100 บาท หรือตามกำลังศรัทธา)

สมทบกองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว.....ทุน รวม.....บาท

สมทบกองทุนผ่าน ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่

กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว เลขที่บัญชี 382-2-48554-4

๕๕๕๕๕

ขออนุโมทนาสาธุบุญ ท่านผู้อุปถัมภ์สมทบกองทุนฯ ในครั้งนี้ จงเป็นตบะ เดชะ พลวปัจจัย
อำนวยการ อำนวยการ ให้ท่านและครอบครัวจงประสบแต่ความสุขความเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย มีอายุ
วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณธนสารสมบัติ ให้มีอิม นอนอุ่น ในยามท่านสูงวัย ทุกท่านเทอญฯ

๕๕๕๕๕

กระขิบบุญ : สมทบ 1 กองทุน รับแจกน้ำดื่มพร้อมไฟร์แก้วพายอาร์ไอ 1 แพ็ก (แทนแจกพระสมเด็จเนื้อผง)

100 กองทุน เพิ่มโบนัสบุญอีก 1 แพ็ก (50 แพ็ก มีบริการจัดส่งน้ำถึงบ้าน หรือจุดนัดให้บริจาคต่อ)

(สมทบทุนตั้งแต่ 500 บาท ขึ้นไป ประสงค์โบนัสโมทนาบัตร โปรครระบุ ชื่อ-ที่อยู่ ในการเสียภาษี)

ชื่อ..... นามสกุล.....

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน..... ตำบล/แขวง.....

อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์..... โทร.....

ติดต่อสอบถาม / แสดงสลิปการโอนเงิน

Tel. 0 2921 5023 กด 2 Line ID : 08 5658 1221

E-mail : seniorfund2557@gmail.com

ลานบุญ ลานกุศล

รายนามผู้บริจาคทรัพย์
“พิมพ์วารสารกัลยาโณ”

1. พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)	จำนวน 10,000 บาท
2. คุณอนันต์ รอดประเสริฐ	จำนวน 1,000 บาท
3. พันตรีธนากร-คุณเบญญาภา สุนทรามาธการ	จำนวน 700 บาท
4. คุณต้น มาเรียน	จำนวน 600 บาท
5. คุณจินตนา พุทธโกษา	จำนวน 500 บาท
6. นาวาเอกวิวัฒน์ แจ่มดวงภักตร์	จำนวน 300 บาท
7. คุณคณพัฒน์ หงษ์ประธานพร	จำนวน 300 บาท
8. คุณสมควร โพธิ์แก้ว	จำนวน 300 บาท
9. คุณสนิท เลหาหะวีริยศาล	จำนวน 300 บาท
10. ด.ช.วีรพงษ์ ประถมของ	จำนวน 300 บาท
11. คุณประสิทธิ์ ประถมของ	จำนวน 300 บาท
12. รายนามผู้บริจาค รายละเอียด	จำนวน 200 บาท
(1) พลตรีโสภณ ประจสุวรรณ์	(2) พันเอกบัณฑิต พุขสมบัติ
(3) คุณวาริ ดำไชโย	(4) คุณจิราภรณ์ แสนวิเศษ
(5) คุณพิไลรัตน์ ทองอุไร	(6) คุณสุพัตรา กันโสภาส
(7) คุณกุลนาค ทรงเจริญ	(8) คุณอรไพลิน สารถิวิทย์
(9) คุณณรรฐ์พล วาระนุช	(10) คุณวรภรณ์ อุปถัมภ์
(11) คุณสุวรี พุขสมบัติ	(12) คุณรวมกร นิลกำแหง
(13) คุณทองแดง เกาหอม	(14) คุณดอน เกาหอม

PT&T
COMMUNICATIONS

บริษัท แปซิฟิกโทรคมนาคมและโทรศัพท์ จำกัด
PACIFIC TELECOMMUNICATION & TELEPHONE CO., LTD.
Tel. 0-2933-9301 (Auto) Fax. 0-2593-1113

โครงการเกิดมาต้องตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน กับครูโอ

ฟรี ทิวอังกฤษ O-NET ป. 6

สำหรับโรงเรียน
รัฐบาลทั่วประเทศ

กวินศักดิ์ (ครูโอ) ถนนนทสร โทร. 065-426-1441

Line ID. : kawinsak.oh E-mail : kawinsak.oh@gmail.com

คุณไม่ใช่เราขอ

ปัญหาที่สร้างความยุ่งยากพอควร คือ การจัดการกับสัมภาระ
ที่ค่อนข้างจะสร้างปัญหา มาก ดังนี้

เราจะเก็บของที่มากเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะนำของที่เก่าเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรวบรวมของที่ชำรุดแล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรื้อบ้านเก่าบ้านพัง...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะล้างสติกเกอร์สี...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะเก็บเสื้อผ้าไม่ใช้แล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะลากรถพังรถเก่า...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะจัดการของที่ไม่ใช้ทุกชนิด...	ไปทิ้งที่ไหน

หากท่านมีปัญหาตามที่กล่าวมานี้ เราแก้ไขได้

เพียงกดโทรศัพท์หมายเลข

0 2921 5023 กด 1

09 2940 3125, 09 8310 3956

Line ID : 025951444

Fax : 0 2595 1222 E-mail : Kanlayano@gmail.com

เพื่อความรวดเร็ว กรุณาโทรติดต่อเจ้าหน้าที่ “โดยตรง”
เพื่อนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการไปรับของบริจาค

เวลาทำการ 08.00-17.00 น. ของทุกวัน

9ม.สมัคร สมาชิกวารสารกัลยาณโณ ฉบับที่ 33

ชื่อ..... นามสกุล.....
บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน.....
ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....
รหัสไปรษณีย์..... โทร..... อีเมล

สถานที่ให้ส่งวารสารกัลยาณโณ

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน.....
ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....
รหัสไปรษณีย์..... โทร.....

สถานที่สมัครและส่งใบสมัครสมาชิก

มูลนิธิสวนแก้ว วัดสวนแก้ว ตำบลบางเลน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 11140

อัตราค่าสมาชิกวารสารกัลยาณโณ

- 1. สมัคร 1 ปี 4 ฉบับ ราคา 200 บาท (รวมค่าจัดส่ง) หรือ
- 2. อุปถัมภ์ค่าจัดพิมพ์ตามกำลังศรัทธา จำนวนเงิน.....บาท
เริ่มฉบับที่..... ประจำเดือน..... พ.ศ.....

ส่งจ่ายในนาม

มูลนิธิสวนแก้ว วัดสวนแก้ว ตำบลบางเลน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 11140
ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่ มูลนิธิสวนแก้ว

เลขที่บัญชี 269-2-12533-1

หรืออุปถัมภ์ได้โดยตรงกับมูลนิธิสวนแก้ว (ทุกวัน)

ผู้ร่วมสนับสนุนโครงการต่าง ๆ ของมูลนิธิสวนแก้ว

โทร. (Tel.) 0 2595 1444, 0 2921 5023 กด 0
แฟกซ์ (Fax) 0 2921 5022

หรือส่งจ่ายในนาม...มูลนิธิสวนแก้ว
ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่

มูลนิธิสวนแก้ว

เลขที่บัญชี 269-2-12533-1

วัดสวนแก้ว ต.บางเลน

อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

ติดต่อและประสานงาน

มูลนิธิสวนแก้วฯ

Tel. 0 2595 1444, 0 2921 5601-4,
0 2921 5023, 0 2921 6310,
0 2921 6391, 0 2595 1946,
0 2595 1947, 0 2921 6262

Fax : 0 2595 1222

ติดต่อสอบถามเรื่องอื่น ๆ
กด 0

รับบริจาคสิ่งของ
กด 1 หรือ 09 2940 3125, 09 8310 3956
Line ID : 025951444

E-mail : kanlayano@gmail.com

รับกิจนิมนต์และค่ายจริยธรรม
กด 2

E-mail : bookkan54@gmail.com

Line ID : 08 5658 1221

โครงการมูลนิธิสวนแก้ว

1. โครงการบวชเณรภาคฤดูร้อน
2. โครงการเข้าค่ายอบรมจริยธรรม
3. โครงการร่มโพธิ์แก้ว
4. โครงการเวทีบำเพ็ญประโยชน์
5. โครงการลอกคราบ
6. โครงการกระบอกสารออกกิลเลส
7. โครงการช่วยน้องท้องหิว
8. โครงการรณรงค์ผู้ไม่รู้หนังสือ
ให้มีโอกาสได้เรียน
9. โครงการสลดมาฟื้นฟู
10. โครงการที่พักคนชรา
11. โครงการสะพานบุญ
จากผู้เหลือใจจานผู้ขาด
12. โครงการซูปเปอร์มาร์เก็ตผู้ยากไร้
13. โครงการสวนแก้วเนอร์สเซอรี่
14. โครงการเพื่อการเกษตรและสิ่งแวดล้อม
15. โครงการบอหมักสิ่งปฏิกูล
ตามแนวโครงการพระราชดำริ
16. โครงการบ้านพักชะชีวิต
17. โครงการอนุรักษ์พันธุกรรมพืช
18. โครงการคอนโดสุนัข

กระบอก สมทบสร้าง **ธนาคารน้ำ**

เป็นการรักษาพระชนม์ชีพ
ของพระองค์ท่านให้ยั่งยืนยาวนานกับพวกเรา
เพราะพระองค์ตรัสว่า **"น้ำคือชีวิต"**

วัดสวนแก้ว 55/1 ม.1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140
มูลนิธิสวนแก้ว นนทบุรี
เลขประจำสำนักงาน 0 2595 1444, 0 2595 1946,
0 2921 5023, 0 2921 5602-3,
0 2921 6262 กด 0
โทรสาร 0 2921 5022
สะสมบุญวันละนิด จิตแจ่มใส

ทำบุญ กับพระพยอม กฤษาโณ...
รับหนังสือ **"มหาบุรุษกองขยะ"** ภาพ 4 สีทั้งเล่ม

รายได้สมทบทุน โครงการแก้วิกฤตกรรมกรตงาน

สนใจติดต่อได้ที่...มูลนิธิสวนแก้ว
โทร. 0 2921 5023 กด 0

หมา ที่น่าสงสาร น่าอนาใจ หมาที่ถูกทอดทิ้ง เขาเรียกว่า หมาจรจัด หรือหมาจิ้ง
ที่คนเอามาทิ้ง และคนที่ข้างเอามาปล่อยกันเยอะ ถ้าปล่อยให้มีมันพ่นพ้านอยู่ตามบริเวณวัด
เวลามีลูกมันจะคุ...เสียดต้องทำเป็นที่เลี้ยงดูให้กับมัน ให้อยู่เป็นที่
จึงเกิดโครงการ **"คอนโดสุนัข"** วัดสวนแก้ว นนทบุรี
ปัจจุบันมีหมา-แมวที่อยู่ในโครงการ 1,000 กว่าตัว
ท่านใดมีเมตตา ปันน้ำใจให้หมา-แมว (บริจาคอาหารหมา-แมว)
ติดต่อได้ที่มูลนิธิสวนแก้ว (หน้ามูลนิธิ)
โทร. 0 2921 5023 กด 0

รักหมา เลี้ยงหมา อย่าทิ้งหมา

คติธรรม
การเข้าพรรษาปี ๖๑
พระราชธรรมนิเทศ
(พยอม กลฺยาโณ)

การเข้าพรรษา
เป็นประโยชน์ต่อชาวพุทธ
ที่ต้องการเลื่อนระดับ
ถ้ายิ่งศรัทธาเลื่อนเปื้อนอยู่ละ
ก็คงจะไม่เห็นความสำคัญ
ของเข้าพรรษา
ซึ่งเป็นการริบส่วนเกิน
ออกอย่างสำคัญ
ชาวบ้านเอง
ก็มาถือศีลอุโบสถ
งดเว้นการใช้จ่ายส่วนเกิน...

